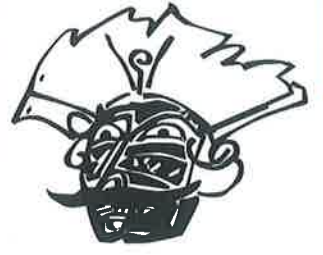

காலச்சூடு

உலகத் தமிழ் இதழ் பிப்ரவரி 2006

www.kalachuvadu.com

நுழைவுத் தேர்வு ரத்து: கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு நன்மையா ?

விவாதம்:

தவமாய் தவமிருந்து

உலக வர்த்தகக் கழகமும்

இடதுசாரிகளும்

பெண் எழுத்தின்

உடல் அரசியல்

சுந்தர ராமசாமி: நினைவின் தடங்கள்
அவனும் நானும்: ஸ்பானியச் சிறுகதை
சண்டக்கோழி: திரையுலகின் தாலிபான் கலாச்சாரம்
பசுமைப் புரட்சியின் கதை
திரை: மாய வெண்பில் ஒரு விலாசம்

இந்தியாவின் இணையற்ற சீட்டு நிதிச் சிகரம் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, இந்திய மக்களின் அனுபவ அறிவில் உதயமானது சீட்டு சேமிப்பு திட்டம். சமுதாய மக்கள் ஒருங்கிணைந்து, சிறுகச் சிறுகச் சேமிக்கவும், தேவைப் படும்போது அச்சேமிப்பில் இருந்தே கடன் பெறவும் உதவி செய்வதே சீட்டுச் சேமிப்பு திட்டத்தின் சிறப்பு அம்சம்.

இருவழிப் பயன்:

குடும்ப வளமைக்காகத் தொடர்ந்து சேமிக்கவும், அவசரத் தேவைகளையும், திட்டமிட்ட செலவுகளையும் எதிர் கொள்ளவும் உதவும் இருவழிச் சாதனம் சீட்டு சேமிப்பு திட்டம்.

வளரும் வளமை:

சீட்டு சேமிப்பு திட்டத்தில், சேமிக்கும் தொகை, சேமிக்கும் காலம், கடன் பெறும் தொகை, வட்டி விகிதம், யாவும் உறுப்பினர்களாலேயே தீர்மானிக்கப் படுகிறது. மேலும், மாதந்தோறும் வருவாய் உயரும் வாய்ப்பு, உறுப்பினர் அனைவரும் சமமாக லாபம் பெறும் வாய்ப்பு ஆகியவை இதன் தனிச்சிறப்பு அம்சங்கள்.

உயரும் வருவாய்:

வங்கிச் சேமிப்பு, அஞ்சலகச் சேமிப்பு, சிறுசேமிப்பு, ஆகிய முதலீடுகள் மீதான வருவாய் சரிந்து விட்டது. ஆனால் சீட்டுத் திட்டங்களில் ஏல உச்ச வரம்பு 40% ஆக உயர்த்தப் பட்டுள்ளதால், உறுப்பினர்களின் கசறுத்தொகை (Dividend) கணிசமாக உயரும். ஏலத்தில் போட்டியின் கடுமை குறைந்து, உடனடியாக ஏலம் எடுக்கும் வாய்ப்பு உயர்ந்துள்ளது.

நீகரற்ற ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் 29 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பல லட்சம் குடும்பங்களின் வளமைக்கு வழிகாட்டி வருகிறது. நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பலருக்கு வேலை வாய்ப்பு அளித்துள்ளது. சீட்டுத் தொகையாக ரூ.10,500 கோடிக்கு மேல் பட்டுவாடா செய்துள்ளது.

உங்கள் அருகிலுள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு இன்றே வாருங்கள். நலமும் வளமும் வளரத் தேவையான திட்டங்களில் சேர்ந்து சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்ங்கள்.

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்
தமிழ்நாடு (பி) லிமிடெட்

சுப்ரமணியன் பில்டிங், 1, கிளப் ஹவுஸ் ரோடு, சென்னை 600 002.
போன்: 52011833. www.shriramchits.com

காலப்படி

மாத இதழ்

இணைந்து நடத்தும்

தமிழின் மூத்த படைப்பாளிகளும் முக்கிய ஆளுமைகளும் தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த பண்பாட்டுச் சூழல், தொடக்க காலப் படைப்பு முயற்சிகள், இலக்கிய நட்புகள் ஆகியவற்றை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள்.

கோவையில் ஒவ்வொரு மாதமும் மூன்றாம் ஞாயிறு அன்று மாலை அற்றைத் திங்கள் என்னும் தலைப்பில் நடைபெறும் இந்தக் கூட்டத் தொடரில் 2006 பிப்ரவரி மாதம்

எழுத்தாளர் பிழை

அட்டைப

கலந்துகொள்கிறார்

மலர் | டிசம்பர் 2006
10 | மலர் | 2006
எஸ் | மலர்

நாள்: 19.02.2006

நேரம் : மாலை 6:30 மணி

இடம்: கோவை பாரதிய வித்யா பவன்
582, D.B. சாலை, ஆர்.எஸ். புரம்

அவைமையம்

படிப்பகம்

With Best Compliments from

தீனமலர்

தேசியத் தமிழ் நாளிதழ்

DINAMALAR

National Tamil Newspaper

Printed simultaneously at

Chennai | Vellore | Pondicherry
Erode | Salem | Coimbatore | Tiruchi
Madurai | Tirunelveli | Nagercoil

பாலிபாகம்

மாத இதழ்

நிறுவனர்:

சுந்தர ராமசாமி

பிப்ரவரி 2006

இதழ் 74

கட்டுரை

27 நுழைவுத் தேர்வு ரத்து:
கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு நன்மையா?

ரவிக்குமார்

31 வினையும் எதிர்வினையும்

கனிமொழி

68 ஒரு கிழவருடன் இரண்டு நாட்கள்

பி.ஏ. கிருஷ்ணன்

71 வாழ்க்கை முறை

வியாபாரமான கதை

சங்கீதா ஸ்ரீராம்

74 யதேச்சையான நிகழ்வுகளும்
சதித் திட்டங்களும்

கண்ணன்

திரை

24 மாயவெளியில்
ஒரு விலாசம்

அம்ஷன் குமார்

சு.ரா. நீலைவின்
துடங்கள்

41

அ.கா. பெருமாள், ஜே.ஆர்.வி. எட்வர்ட்
மு. புஷ்பராஜன், வெளி ரங்கராஜன்

படைப்பு

10

இத்தாலியச் சிறுகதை

அவனும் நானும்

நடாலியா கின்ஸ்பர்க்

18

கவிதைகள்

சந்திரகாந்த் தேவ்தலே,
அலறி, ஜீவன் பென்னி,
அய்யப்பமாதவன்

பிற

4 தலையங்கம்

5 கடிதங்கள்

6 எதிர்வினை

25 பத்தி: பாவண்ணன்

32 மதிப்புரை: கூகை,பிதிரா

62 விவாதம்

பரிபுகள்

56 சு.ரா. அஞ்சலிக் கூட்டங்கள்

61 அற்றைத் திங்கள்: சே. ராமானுஜம்

75 சென்னைப் புத்தகக் கண்காட்சி

ஏகபோக உரிமையும் ஜனநாயகமும்

அடாவடியின் எல்லையைத் தொடும் அதிரடி நடவடிக்கைகளுக்குப் பேர்போன தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதாவின் பல செயல்பாடுகள் தீவிரமான எதிர்வினைகளை எழுப்புவதில் ஆச்சரியமில்லை. இந்த அதிரடிகளின் வரிசையில் கடைசியாகச் சேர்ந்திருப்பது கேபிள் சேவை தொடர்பாக அவர் எடுத்துள்ள முடிவு. சுமங்கலி கேபிள் விஷன், ஹாத்வே உள்ளிட்ட கேபிள் சேவை வழங்கும் தனியார் நிறுவனங்களை அரசே ஏற்று நடத்த வகை செய்யும் மசோதா ஜனவரி மாதத்தில் சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது.

தனது அதிரடி நடவடிக்கைகளால் விமர்சனங்களையே அதிகம் சந்தித்துவரும் ஜெயலலிதாவுக்கு இந்த விஷயத்தில் ஓரளவேனும் பாராட்டுகள் கிடைக்கின்றன. குறிப்பாக, தாங்கள் விரும்பும் சானல்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் குறைந்தது 4,000 ரூபாய் செலவு செய்து 'செட் டாப் பாக்ஸ்' வாங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கும் சென்னை வாசிகளிடமிருந்து. தமிழகம் முழுவதிலும் கேபிள் வலைப் பின்னலைத் தன் கையில் வைத்திருக்கும் எஸ்.சி.வி. நிறுவனத்தின் ஏகபோகம் முடிவுக்கு வரக்கூடும் என்பது சன் டி.வி. தவிர்த்த மற்ற சானல்களுக்கு நல்ல செய்தி. மாநத்தோறும் 50 முதல் 80 ரூபாய் செலவில் எல்லா சானல்களையும் வழங்க அரசு திட்டமிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இது நுகர்வோரின் மகிழ்ச்சிக்குரியது.

ஆனால் இதையெல்லாம் தாண்டி இதன் தாக்கம் விரிகிறது. தனியார்மயமாக்கல் என்பது இந்தக் காலகட்டத்தின் தவிர்க்க முடியாத விதி என்று ஆகிவிட்ட நிலையில் வெற்றிகரமாக நடந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தை அரசு ஏற்று நடத்த முடிவு செய்வதும் அந்த முடிவைப் பலரும் வரவேற்பதும் எதைக் காட்டுகின்றன? தனியார்மயமாக்கல் யுகத்தில் போட்டி என்பது தாரக மந்திரம். ஏகபோக உரிமை என்பது போட்டிக்கு எதிரான அம்சம். தவிர, இந்த ஏகபோக உரிமை மாறன் குடும்பத்திற்கு எப்படி வந்தது என்பதிலும் இதற்கான விடை இருக்கிறது. தமிழகத்தின் சகல பகுதிகளிலும் கேபிள் சேவை வழங்கும் துறையில் செயல்பட்டுவந்த சிறு சிறு அமைப்புகளை சுமங்கலி நிறுவனம் எப்படி ஒழித்துக்கட்டியது என்பது விவர மறிந்த அனைவருக்கும் தெரிந்ததுதான்.

எஸ்.சி.வி. நிறுவனம், சன் டி.வி. உள்ளிட்ட பல சேனல்கள் ஆகியவற்றைத் தன் கையில் வைத்திருக்கும் மாறன் குடும்பம் மத்திய அரசில் இந்த வணிகத்தை உள்ளடக்கிய துறையைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டது. இதன் மூலம், இந்திய அளவில் பொழுது போக்கு வணிகத் துறையின் பெரும் பகுதியைத் தன் பிடிக்குள் வைத்திருக்கிறது. இந்தியாவின் எந்த மூலையிலிருந்தும் தொலைக்காட்சி சேனல் தொடங்க

விரும்பும் யாரும் தயாநிதியின் தயவு இல்லாமல் அதைச் செய்ய முடியாது. மாநில அளவிலும் தேசிய அளவிலும் இத்தகைய அதிகாரத்தை ஒரு குடும்பம் பெற்றிருப்பது மக்கள் நலனுக்கு ஏற்றதாக இருக்க முடியாது (அரசியல் அதிகாரம், ஊடக அதிகாரம் முதலானவை ஒரு குடும்பத்தின் வசத்தில் இருப்பதன் அபாயகரமான விளைவுகளைப் பற்றிக் காலச்சுவடு இதழ் 68இல் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது).

இந்த மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்ட அரை மணி நேரத்திற்குள் தி.மு.க. தலைவர் மு. கருணாநிதியும் மத்திய அமைச்சர் தயாநிதி மாறனும் இந்த மசோதாவுக்கு அனுமதி வழங்க வேண்டாம் எனக் கேட்டுக் கொள்வதற்காகத் தமிழக ஆளுநரைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். மக்கள் நலனைப் பாதிக்கும் எந்தப் பிரச்சினையிலும் இவர்கள் இருவரும் இவ்வளவு சுறுசுறுப்பாகச் செயல்பட்டதாகத் தெரியவில்லை என்று ஜெயலலிதா கூறுவதில் நியாயம் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கோரிக்கையை முன்வைத்ததன் மூலம் சட்டமன்றத்தை அவமதித்துவிட்டதாகக் கூறிக் கருணாநிதியின் மீது உரிமை மீறல் பிரச்சினையும் எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

சட்டமன்றத்தில் தொடங்கியுள்ள இந்த மோதல், அரசியல் மற்றும் நீதிமன்றக் களங்களில் தொடரும். இதன் முடிவு எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அரசு எடுத்துள்ள முயற்சி, முறையற்ற, ஜனநாயக விரோதமான ஏகபோகத்திற்கு எதிரான மக்கள் கருத்தைத் திரட்ட வல்லது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இந்த முயற்சி வெற்றிபெற்றால் ஏற்படக்கூடிய சில மோசமான விளைவுகளையும் நாம் அலட்சியப்படுத்தி விட முடியாது. மதுபானக் கடைகளை அரசே ஏற்று நடத்தும் என்ற அறிவிப்பிற்குப் பின்னால் ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மதுக் கடை உரிமங்கள் வழங்கப்படும் என்ற செய்தியும் பொதிந்துள்ளது. அதுபோலவே அரசு ஏற்று நடத்தும் கேபிள் சேவை நடைமுறையில் ஆளுங்கட்சிப் 'பிரமுகர்'கள் கைகளில் போய்ச் சேருவதற்கான வாய்ப்பும் இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்தின் கையில் இருப்பதைவிடப் பலரது கைகளில் இருப்பதில் ஜனநாயக ரீதியான நியாயம் இருந்தாலும் மக்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும் வகையில் கேபிள் சேவை நடைமுறைகள் நெறிப்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும். என்றாலும் அவ்வப்போது வரும் தேர்தல்கள் மூலம் அரசியல்வாதிகள் உடனுக்குடன் பாடம் பெற்று வருவதால் இது போன்ற அராஜகங்கள் - மையப் படுத்தப்பட்டவையும் பரவலாக்கப்பட்டவையும் - நீண்ட காலம் நீடிக்க முடியாது என்று நம்பலாம்.

இது போன்ற நம்பிக்கைகளைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் இந்திய ஜனநாயகத்தின் வெற்றி எனக் கொள்ளலாமா?

வெள்ளம் ஏற்படுத்திய சேதாரங்கள், அவலங்களுக்கான “பின்னணியும் பரிகாரமும்” மிகவும் பயனுள்ள, அவசியமான பார்வை. இவ்வளவு பெரிய இழப்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கு நமது அரசாங்கமே எப்படி எப்படியெல்லாம் வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதை ஆதாரங்களுடன் அறிகிறபோது இந்த வெக்கக் கேட்டைச் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

ப.க. இராசா ராவணன்
பழனி 1

கழிந்த ஆண்டின் இறுதியில் தமிழ் நாட்டின் வடக்கு மாவட்டங்களில் மழையினால் கட்டும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்டன. அதற்கு முழுமுதற்காரணங்களுள் ஒன்று நமது இன்றைய வாழ்வுவான்நோக்கிய கோபுரங்கள், வளைத்துப்போடும் இடங்கள். இவையெல்லாம் தகுந்த அனுமதியோடோ அறிவோடோ செய்யப்படுகின்றனவா?

முன்யோசனையின்மையே இதற்குக் காரணம். இதற்குப் பரிகாரமாய்க் குறிப்பிடும் கட்டுரையாளரின் யோசனை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதுதான். அவர் பஞ்சாயத்தளவில் வெளிப்படையாக ஆறு, குளங்களின் கரைகளைச் செப்பிட்டுப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை விட வேண்டும் என்று கூறுகிறார், ஆனால் அங்கும்தான் அரசியல், ஆள் பலம் போன்ற தடைகள் நிலவுகின்றனவே. விஷயம் தெரிந்தவர்கள் ஒவ்வொரு துறையிலும்தானே மனது வைத்துச் சமூக நலநோக்குடன் நேர்மையாகச் செயல்பட முன்வருவதுதான் இதற்கு ஒரே வழி.

சி. ஜஸ்டின் செல்வராஜ்
பாளையங்கோட்டை

ரவிக்குமார் எழுதிய ‘இலவச உயிர்கள்’ கட்டுரை படித்தேன். எவர்மீது பழிபோடுவது, யாரைக் குற்றம் சொல்லித் தப்பிக்கலாம் என்று ஒவ்வோர் அதிகாரியும் முதலமைச்சரும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்களுக்கு ஆதரவாக ‘விஷமிகள்’ என்ற சொல் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

வியாசர்பாடியில் விழுந்த ஆறு பிணங்கள் புகட்டிய பாடத்தை நினைவிற்கொள்ள அதிகார வர்க்கத்துக்கு நேரமில்லை. 42 உயிர்கள் மலிவாகக்

கருதப்படுமளவுக்கு மனித இதயத்திலிருந்து கருணை முற்றிலுமாகத் துடைத்தெறியப்பட்டிருந்தது.

தெ. சுந்தர மகாலிங்கம்
வத்திராயிருப்பு

சென்ற இதழில் இடம்பெற்றுள்ள ‘தீதற விளங்கிய திகிரியோன்’ என்னும் எனது கட்டுரையில் தகவல் பிழை ஒன்று நேர்ந்துவிட்டது. ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்றான நாககுமார காவியம் கிடைக்கவில்லை என எழுதியுள்ளேன். 1970இல் வந்த மு. அருணாசலத்தின் ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு) நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆனால் 1975இல் மு. சண்முகம்பிள்ளை, நாக குமார காவியத்தைப் பதிப்பித்துள்ளார் என்னும் தகவல் எனக்குத் தெரியவந்துள்ளது.

ப. சரவணன் எழுதியுள்ள ‘கான்லவரி: ஒரு கேள்விக்குறி’ நூலில் (யுனெஸ்கோ ரைட்டர்ஸ், சென்னை, 2004) ‘நாக குமார காவியம்: ஒரு திருத்தம்’ என்னும் கட்டுரை உள்ளது. அக்கட்டுரை, நாககுமார காவியம் 1975ஆம் ஆண்டு சண்முகம்பிள்ளை பதிப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடான ‘தமிழாய்வு’ வழியாக வெளிவந்தது என்னும் தகவலைத் தருகிறது. என கட்டுரையில் நேர்ந்த தகவல் பிழையைச் சுட்டிக் காட்டிய நண்பர் சரவணன், பேரா. ச. வேங்கடராமன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

செ.ச. செந்தில்நாதன் எழுதியுள்ள ‘உ.வ.க.த்தில் கொஞ்சம் உவகை’ கட்டுரையில் ‘உலக வணிகக் கழகம்’

எனப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சுருக்கக் குறியீடுகளைத் தமிழில் பெருக உருவாக்குவது நல்லது. ஆனால் சுருக்கக் குறியீடுகளோடு உருபு சேர்த்து எழுதும் போது தமிழ் மொழிக்கு இசைவான முறையையே கையாள வேண்டும். உ.வ.க.த்தில் என எழுதுவது வாசிப்புக்குத் தடங்கல் ஏற்படுத்துகிறது. ‘உலக வணிகக் கழகத்தில்’ என எழுதலாம். ‘உ.வ.கவில்’ என்று எழுதுவதே சரி. தி.மு.கவில், அ.தி.மு.கவில் என்பன போல. தமிழ் உச்சரிப்பு இயல்புக்கும் இலக்கண மரபுக்கும் இம்முறையே பொருத்தம்.

சுருக்கக் குறியீட்டோடு உருபு சேர்க்கும்போது இறுதி எழுத்தில் உள்ள புள்ளி நீக்கப்பட வேண்டும். உ.வ.க. என எழுதலாம். உ.வ.கவில் என எழுதக்கூடாது. உ.வ.கவில் என்பதுதான் சரி.

பெருமாள்முருகன்
நாமக்கல்

சுருக்கக் குறிகளோடு உருபு சேர்த்து எழுதும்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நடைமுறை குறித்துப் பெருமாள்முருகன் சொல்வது கவனத்திற்குரியது. ஆனால் சுருக்கக் குறிகளுக்கும் உருபுகளுக்கும் இடையே புள்ளி வைக்க வேண்டாம் என அவர் சொல்வதை ஏற்பதில் பிரச்சினை இருக்கிறது. ‘சு.ரா.வின் சிறுகதைகள்’ என்பதற்குப் பதில் ‘சு.ராவின சிறுகதைகள்’ என எழுதினால் சு. ராவ் என்பவர் எழுதிய சிறுகதைகள் என்ற பொருளையும் அது தரக்கூடும். அது போலவே அ. சாமியநாதன் என்பவரைப் பற்றி எழுதுகையில் ‘அ. சாவுக்கு’ என்று எழுதினால் விபரீதப் பொருளும் தோன்றிவிடும். அ.சா.வுக்கு என எழுதினால் சூழ்ப்பம் வர வாய்ப்பில்லை. சுருக்கக் குறிகள் – உருபுகள் விஷயத்தில் இடையே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கண மரபுகள் இன்னமும் அச்சுப் பிரதிகளைக் கணக்கில் கொண்டு வரையறுக்கப்படவில்லை, தரப்படுத்தப்படவில்லை. மொழியார் வரும் புலமையும் கொண்டவர்கள் இன்றைய நிலையையும் தொழில் நுட்பத்தையும் மனத்தில் கொண்டு இவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அது வரை இது போன்ற விவாதங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை.

- ஆ.கு.

நிறுவனர் சுந்தர ராமசாமி	ஆலோசனைக் குழு தமிழ்நாடு:	சிங்கப்பூர்: கணகலதா, மு. ந. முர்த்தி	
ஆசிரியர் குழு	ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி	மலேசியா: சை. பீர்முகமது	
ஆதவன்	ப்ரஸன்னா ராமஸ்வாமி	வடிவமைப்பு	பதிப்பாளர் - ஆசிரியர்
அரவிந்தன்	கனந்தை பீர்முகம்மது	கீழ்வேளூர் பா. ராமநாதன்	எஸ். ஆர். சுந்தரம்
நஞ்சுண்டன்	இலங்கை: எம். ஏ. நு. மான்	தயாரிப்பில் உதவி	(கண்ணன்)
உதவி ஆசிரியர்	இங்கிலாந்து: பத்மநாப அய்யர்	இரா. சக்திவேல்	kannan31@gmail.com
திவாகர் ரங்கநாதன்	அமெரிக்கா: கோகுலக் கண்ணன்	அட்டை வடிவமைப்பு	
		சந்தோஷ்	

■ தலைமை அலுவலகம்: 669, கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில் 629 001, தொலைபேசி: 91-4652-278525
பொலையநகல்: 91-4652-231160, மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in

■ சென்னை அலுவலகம்: பழைய எண் 216, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை, சென்னை 600 005,
தொலைபேசி: 91-44-28481662, 91-44-42155972. மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@gmail.com

காலாவதியாகாத படைப்புகள் அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய மனவெழுச்சியால் உருவாகுபவை. படைப்பு எனும்போது, பதிப்புக் கலைமை இதில் அடக்காது புறந்தள்ளும் ஒரு போக்கு நம்மிடையே நிலவகிறது. மற்ற படைப்புகள் எல்லாம் பிரசவ வலியினூடே உருவாவது போலவும் பதிப்பு மட்டும் ஏதோ நோகாமல் பிள்ளை பெறுவதுபோலுமான ஒரு மாயை தமிழ்ச் சூழலில் நிலவிவருகிறது.

பதிப்பாளிகளின் "பதிப்புக் குறிப்பு" என்னும் படைப்பு மட்டும் இல்லையானால் இன்றும் பலவற்றின் விளக்கத்தை நாம் தேடிக்கொண்டிருப்போம் என்பதைத் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குச் சற்று உரத்தே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அந்த வகையில் திருவருடா பதிப்பிற்கு வளம் சேர்ந்த ஆ.பாலகிருஷ்ணப் பிள்ளையின் பதிப்பு சன்மார்க்க உலகிலும் ஆய்வறிஞர்கள் மத்தியிலும் தன் பங்கை ஆற்றியிருக்கிறது. அது குறித்துக் காலச்சுவடு, இதழ் 73இல் பேரா.ராஜ் கௌதமன் எழுதிய கட்டுரையினூடாகச் சில கருத்துகளை முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

பல்வேறு பதவிகளோடு இந்து அறிவியல் துறை ஆணையராகவும் பதவி வகித்த பாலகிருஷ்ணப் பிள்ளை (1890 - 1960) தனது உத்தியோகச் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தியும் நட்பு பூண்டும் வடலூர் சத்தியஞான சபையின் பூசகராயிருந்த உ.ப.பாலசுப்பிரமணிய சிவாசாரியாரிடமிருந்து திருவருடா மூல ஏடுகளையும் வள்ளலாரின் அன்பர்கள் நேரடியாக எழுதிவைத்த நோட்டுப் புத்தகங்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்; மேலும் வள்ளலார் நூல்களை வெளியிடுவதற்கு ஆ.பா.வும் சிவாசாரியாரும் ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொண்ட போதும் தனது பதிப்பில் ஓர் இடத்திலேனும் சிவாசாரியாரைப் பதிவு செய்ய யாது இருட்டடிப்புச் செய்துவிட்டார் என்று ஊரன் அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார் (காண்க: ஊரன் அடிகள் பதிப்பித்த திருவருடா, 1972, ப.58).

1867இல் வள்ளலாரின் மேற்பார்வையில் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் பதிப்பித்த திருவருடா முதல் பதிப்பிலிருந்து (நான்கு திருமுறைகள் மட்டும்) முற்றிலும் மாறுபட்டது ஆ.பா. பதிப்பு. மேலும் தொழுவூராரே 1880இல் பதிப்பித்த திருவருடா ஐந்தாம் திருமுறை, சோடசாவதானி சுப்பராய செட்டியார் 1885இல் வெளியிட்ட திருவருடா ஆறாம் திருமுறை, 1892, 1896இல் ஆறு திருமுறைகளையும் சேர்த்து ஒன்றாகப் பதிப்பித்த பிருங்கி மாநகரம் இராமசாமி முதலியார் பதிப்பு ஆகிய பதிப்புகளிலிருந்தெல்லாம் வேறுபடுத்தித் தமது பதிப்பை ஆ.பா. வெளியிட்டார். இது பற்றிய குறிப்புகள் கௌதமனின் கட்டுரையில் இல்லை.

பாலகிருஷ்ணப் பிள்ளையின் பதிப்புப் பணி 1931இல் தொடங்கி 1958இல் முடிகிறது. நூல்களை மேலும் ஓரிரு மறுபதிப்புகள் வெளியிடுவது அவரது மரணத்திற்குப் பின் 1961 வரை நீடித்தது. ஆனால் அவரது பதிப்புப் பணியை 1930 - 1959 என்று கௌதமன் ஏன் குறித்திருக்கிறார் என்பது விளங்கவில்லை. வள்ளலாரின் படைப்புகளை ஆ.பா. மொத்தம் பன்னிரண்டு புத்தகங்களாக வெளியிட்டார்: கீர்த்தனைப் பகுதி (1.2.1932), வசனப் பகுதி (23.5.1931), வியாக்கியானப் பகுதி (9.10.1931), உபதேசப் பகுதி (23.1.1932), திருமுகப் பகுதி (12.5.1932), தனிப் பாசுரப் பகுதி (2.2.1933), முதல் திருமுறை அல்லது பெருநூல் பகுதி (13.1.1956), இரண்டாம் திருமுறையும் மூன்றாம் திருமுறையும் அல்லது திருவொற்றியூர் பகுதி (20.12.1956), ஐந்தாம் திருமுறை அல்லது திருத்தணிகைப் பகுதி (25.9.1957), நான்காம் திருமுறையும் ஆறாம் திருமுறையும் அல்லது பூர்வஞான சிதம்பரப் பகுதி (5.1.1958), ஆறாம் திருமுறை இடைப் பகுதி அல்லது உத்தரஞான சிதம்பரப் பகுதி (14.7.1958), ஆறாம் திருமுறை முடிந்த பகுதி அல்லது சித்திவளாகப் பகுதி (20.10.1958).

பதிப்பு முறையில் ஆ.பா. செய்த மாற்றங்களாகப் பின்வருவனவற்றைச் சுட்டலாம்.

- * தலைப்பின்றி இருந்த திருமுறைகளுக்குத் தலைப்பிட்டமை.
- * தலைப்புகள் இல்லாத பதிகங்கள் சிலவற்றிற்குத் தலைப்பிட்டும் பதிகத் தலைப்புகள் சிலவற்றின் தலைப்பை மாற்றியும் பதிப்பித்தமை.
- * நான்காம் திருமுறையை ஆறாம் திருமுறையுடன் சேர்த்துப் பதிப்பித்தமை.
- * ஆறாம் திருமுறையை மூன்று நூல்களாகப் பகுத்துப் பதிப்பித்தமை.
- * பொருளடிப்படையிலும் கால அடிப்படையிலும் நுணுகி ஆய்ந்தமை.

மேற்கண்ட பதிப்புச் சிறப்புகளைச் சுட்டாதது கட்டுரையின் குறைபாடு. பன்னிரண்டு புத்தகங்களில் இறுதி ஆறு புத்தகங்களை மட்டுமே பார்வையிட்டுக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. கீர்த்தனைப் பகுதி தொடங்கித் தனிப்பாசுரப் பகுதி வரையிலான புத்தகங்களின் உள்ளடக்க விவரங்களையோ பதிப்பு நுட்பங்களையோ கௌதமன் குறிப்பிடவில்லை.

"திருவருடாவை மட்டுமின்றி வசனம், கடிதம், உபதேசம், விண்ணப்பம், வியாக்கியானம் முதலிய அனைத்து எழுத்துகளையும் முழுமை மூலம் மாறாமல் பதிப்பிப்பதை (ஆ.பா.) மேற்கொண்டார்" என்று கட்டுரையின் ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் விண்ணப்பம் என்பது எதைச் சுட்டுகிறது என்பதும் புலப்படவில்லை. விண்ணப்பம் என்பது பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பம், பிள்ளைப் பெருவிண்ணப்பம் என்று திருவருடாவிடிலும் சுத்த சன்மார்க்க சத்தியச் சிறு விண்ணப்பம், சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்தியப் பெருவிண்ணப்பம், சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய ஞான விண்ணப்பம், சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங்க சத்திய விண்ணப்பம் எனத் திருவருடா உரைநடைப் பகுதியிலும் வருகிறது. இவை முறையே ஆ.பா.

கடிதம், விவாதம், படைப்பு...

- ◆ வாசகர் கடிதம் அனுப்புவார்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் 15ஆம் தேதிக்குள் கடிதம் எங்களுக்குக் கிடைக்குமாறு அனுப்புக. பின்னஞ்சலில் கடிதம் அனுப்புவோர் (kalachuvadusanchamnet.in) TAM, TAB, TSCII, Bamini ஆகிய குறியீடுகள் கொண்ட எழுத்துருக்களைப் பயன்படுத்துக.
- ◆ விவாதம் பகுதிக்கு எழுதுவோர் தங்கள் கருத்துகளை 500 சொற்களுக்கு மிகைப்படாமல் எழுதுக.
- ◆ படைப்புகள் அனுப்புவோர் பிரதி எடுத்துவைத்துக்கொண்டு அனுப்புக. மொழிபெயர்ப்புகளை அனுப்புவோர் மூலத்தின் ஒளிநகலையும் இணைக்க வேண்டும்.
- ◆ படைப்புகளைத் திருப்பி அனுப்ப இயலாது. எனவே தபால் தலைகளை இணைக்க வேண்டாம். பிரசுர விவரம் முன்று மாதங்களுக்குள் தெரிவிக்கப்படும்.
- ◆ பிரதியின் பின்புறம் முழு முகவரியையும் காசோலை அனுப்புவதற்கான பெயரையும் மறக்காமல் குறிப்பிடுக.
- ◆ அஞ்சலட்டையில் எழுதி அனுப்பப்படும் கவிதைகள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படமாட்டா.

பதிப்பில் 10 ஆம் பத்தகத்திலும் 2 ஆம் பத்தகத்திலும் இடம்பெறுகின்றன. இந்தப் பத்தகங்கள் பற்றிக் கட்டுரையின் முன்பே சுட்டிக்காட்டிய பின்பு யீண்டும் 'விண்ணப்பம்' என்று ஏன் குறிக்கப்பட்டது எனத் தெரியவில்லை.

"1867 முதல் 1874 வரை இராமலிங்கர் இயற்றிய பாடல்கள் அவர் காலத்துக்குப் பிறகு ஆறாம் திருமுறையாக வெளிவந்தது" என்றும் கௌதமன் கால வரையரையை நிர்ணயிக்கிறார். பொ. பூலோகசிங்கம் முதலானோர் சுட்டியதன் வேறு வடிவம்தான் இது. எனினும் இதற்குச் சரியான சான்று காட்டப்படுவதில்லை. வள்ளலார் எந்தக் காலத்தில் எந்த இடத்தில் எந்தப் பாடலைப் பாடினார் என்பதைத் திருமுறைகளின் தொகுப்பை வைத்து மட்டுமே கணக்கிட முடியாது. சிறு பிராயத்தில் தில்லையில் சிவ தரிசனக் காட்சியைக் கண்டதாகக் கூறப்படும் "தாய் முதலோரோடு..." என்னும் பாடல் ஆறாம் திருமுறையில் அருள்விளக்க மாலை பதிக்கத்தில் இடம்பெறுகிறது. திருத்தணிக்கே செல்லாத வள்ளலார் (இதில் மாற்றுக் கருத்தும் உண்டு) அங்குள்ள முருகனைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் ஐந்தாம் திருமுறையாக இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் வள்ளலாரே சொல்வதைப் போல, "நான் சென்னைப் பட்டணம் விட்டு இவ்விடம் வந்த நாள் தொடங்கி நாளது வரையில் பாடிய பாடல்கள் பல. அவைகளை முழுவதும் எழுதிவைக்க வேண்டும் என்கிற லக்ஷியம் எனக்கு இல்லாமையால் அப்படி அப்படிச் சிதறிக் கிடக்கின்றன" (திருவருட்பா, திருமுடப் பகுதி) என்னும் வரிகளைக் கவனிக்கும்போது இடம், காலம் என்னும் வரையறைக்குள் திருவருட்பாவைக் கொண்டு வருவது மிகக் கடினம் என்றே தோன்றுகிறது. ஆ.பா.வின் பதிப்பு இதற்கு விலக்கல்ல.

"1924இல் ரிப்பன் பிரஸில் இராமலிங்கரின் வசனப் பகுதிகள் பதிப்பிக்கப்பட்டன. வேறு பதிப்புகளும் இருக்கக் கூடும்" என்பது கட்டுரையில் கௌதமன் தரும் விவரம். ஏறத்தாழத் தனது முப்பத்தோராம் வயதிலேயே தம் முதல் வசன நூலை வள்ளலார் வெளியிட்டு விட்டார். மறுமுறை கண்ட வாசகம் என்னும் அந்த நூல் 1854இல் சாத்திர விளக்கச் சங்கத்தாரின் முயற்சியால் வித்தியானந்த அச்சக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1924இல் ரிப்பன் பிரஸில் வந்த வசனப் பகுதியாகக் கௌதமன் சுட்டுவது இந்நூலின் ஐந்தாம் பதிப்பு (ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலையின் முதற்பதிப்பு 1886). மற்றபடி ஓட்டுமொத்த உரைநடை பதிப்பிக்கப்படவில்லை. 'திருவருட்பா: உரைநடைப் பகுதி' என்னும் பெயரில் வள்ளலாரின் வசனப் பகுதி

முழுவதையும் 1978இல் வெளியிட்டவர் தவத்திரு ஆரண் அடிகளார்.

இறுதியாக, ஆ.பா. எழுதிச் சேர்த்த அடிக்குறிப்புகளின் எண்ணிக்கை மூவாயிரத்து நூற்று நாற்பத்தி நான்கு என்று கட்டுரை தெரிவிக்கிறது. ஆனால் மொத்தம் மூவாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்து முன்று அடிக்குறிப்புகளைத் தான் எழுதியிருப்பதைத் தனது பதிப்பில் ஆ.பா. பட்டியலிட்டுள்ளார்; தம் பதிப்பின் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் தாம் எழுதிச் சேர்த்த அடிக்குறிப்புகளை எண்ணிக்கையில் குறிப்பிடும் வழக்கம் ஆ.பா.விடம் இருந்திருக்கிறது. இந்த அடிக்குறிப்புகள் தவிர வேறு சிலவும் உண்டு. ஆ.பா. சில வற்றைத் தவிர்த்திருக்கிறார். முகப்பு அட்டையின் உட்புறத்திலும் உடுக்குறியிட்டும் உள்ள அடிக்குறிப்புகளை எல்லாம் சேர்த்தால் இந்த எண்ணிக்கை சற்று அதிகரிக்கும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழுக்குப் புத்துயிர் தந்த பதிப்புகளில் திருவருட்பாவிற்கான ஆ.பாலகிருஷ்ணப் பிள்ளையின் பதிப்பு தவிர்க்க இயலாதது. ஆனால் அது குறித்த கட்டுரை மேலோட்டமாக அமைந்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது.

பின்குறிப்பு: ஆ.பா.வின் இந்தப் பன்னிரண்டு புத்தகங்களை மீள்பதிப்பு செய்யச் சென்னை பாரி நிலையம் முயன்றுவருகிறது.

ப. சரவணன்
சென்னை 23

(ப. சரவணன் 'அருட்பா X மருட்பா' (தமிழினி 2001) நூலின் ஆசிரியர்; வள்ளலாரின் 'மறுமுறை கண்ட வாசகம்' (சந்தியா பதிப்பகம், 2005) நூலின் பதிப்பாசிரியர்.)

புழந்தமிழும் இன்றைய தமிழரும்

அக்டோபர் 2005 இதழில் வெளியான தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட் அவர்களுடன் நேர்காணல் படித்தேன். ஓர் அமெரிக்கர் தமிழ்ப் பேராசிரியராகத் தமிழ்ப் மொழிக்கு ஆக்கம் சேர்த்து வருவது நம்முடைய பாராட்டுதலுக்கும் நன்றியறிதலுக்கும் உரியது.

புழந்தமிழ் என்பது பெரும் சொத்து. அதனைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கின்ற இக்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு இவர் வழங்குகின்ற அறிவுரை சிறப்பானது. புழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாற்றலை உயர்த்தும் என்பதை அவர்கள் அக்கறையுடன் கருதிப் பார்க்கலாம்.

ஆரியர் வருவதற்கு முன்பிருந்து தமிழர்களிடையே இருந்துவந்த சாதிப்

பிரிவுகளே வருண வேறுபாடுகள் படிப்படியாக வளர்வதற்குக் காரணமாயின என்று இவர் கூறுவது விவாதத்துக்குரியது. தொழில் பிரிவுகளின் பின்னணியில் சாதிப் பிரிவுகள் நடைமுறையில் இருந்துவந்தன என்பது மெய்யே. ஆனால் அந்தப் பிரிவுகளிடையே உயர்வு, தாழ்வு என்பது அவ்வளவு கூர்மையாக இருந்ததில்லை. 'எல்லா உயிர்களும் பிறப்பால் ஒப்பானவையே. ஆனால் தொழில் வேறுபாடு காரணமாக அவர்தம் சிறப்புகள் ஒப்பாவதில்லை' என்று திருவள்ளுவரும் கூறலானார். ஆனால் பிறப்பின் அடிப்படையில் வருண வேறுபாடுகளைக் கற்பித்தவர்கள் ஆரியர்களே. தம்மை மற்றவர்களை விட மேலானவர்கள் என்று காண்பிப்பதற்காகவே ஆரியர்கள் வருண வேறுபாடுகளைக் கற்பித்தார்கள். சமஸ்கிருதமயமாதல் காரணமாக இந்த நான்கு வருண வேறுபாடுகளைத் தமிழர்களில் சிலரும் கடைப்பிடிக்க முற்பட்டார்கள்; பிராமணர்களைப் போல் பூணூல் அணிதல், சில குறிப்பிட்ட சடங்குகளை நிறைவேற்றுவதல் என்று செயல்பட்டனர். சமூகத் தளங்களில் மேல்நிலைக்குச் செல்வதற்கு இவை இன்றியமையாத தேவை என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை.

சமஸ்கிருதம் புத்த, ஜைன மதங்களின் மொழியாக இருந்தது என்று இவர் கூறுகிறார். புத்தர் பாலி மொழியிலேயே பேசினார். புத்தருடைய மொழிகள் பாலி மொழியில்தான் எழுதப்பட்டன. பிற்காலத்தில் புத்த மதத்தின் புதிய பிரிவான மகாயான பௌத்த நூல்கள்தாம் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டன.

ஈழத் தமிழர்கள் தங்கள் மொழியையும் மரபுகளையும் பேணுபவர்கள் என்பதற்கான ஒரு சான்றையும் காணவில்லை என்று இப்பேராசிரியர் சொல்வது சரியாகத் தோன்றவில்லை. ஈழத்தில் பொறியியல், மருத்துவம் போன்ற தொழிற்கல்வியும் தமிழிலேயே உள்ளது என்பதையும், ஆனால் தமிழ்நாட்டில் தமிழே கற்பிக்காத ஆங்கிலப் பள்ளிகள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன என்பதையும் பேராசிரியர் அறியார் போலும். மொழியைப் பொறுத்தும் அரசியலைப் பொறுத்தும் அவர்கள் இழந்துவிட்ட உரிமைகளைப் பெறுவதே ஈழத் தமிழர்களின் முதன்மையான, அவசரத் தேவையாக உள்ளது. இதற்காக அவர்கள் கடந்த அரை நூற்றாண்டாகப் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஈழத் தமிழர்களின் மற்ற செயல்பாடுகளைக் கருதிப் பார்க்க வேண்டும்.

க.சி. அகமுடை நம்பி
மதுரை 20

“அபத்தங்களை மறுக்கும் அறிவியல் ஆய்வு” (இதழ் 68 - ஆகஸ்டு, 2005) என்னும் தலைப்பில் “குமரி நிலநீட்சி” என்னும் நூல் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரையில் பொ. வேல்சாமி கூறும் பல கருத்துகள் வரலாற்றுக்கு முரண்பட்டவை.

‘வடமொழியும் அதன் சார்பான நாகரிகமுமே இந்தியாவின் வரலாறு’ என்னும் எண்ணத்தைக் காட்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கண நூல் தகாத்தது. சிந்துவெளி அகழ்வாய்வுகளும் எமெனோ, பர்ரோ இருவரும் தொகுத்த “திராவிட மொழிகளின் வேர்ச் சொல் அகராதி” நூலும் சிந்துவெளி ஆராய்ச்சியாளர்கள் அகழ்ந்தெடுத்த 70க்கும் மேற்பட்ட சிந்துவெளி நாகரிக நகரங்களும் அவை பற்றிய ஆய்வு நூல்களும் இந்தியா முழுமையும் தமிழரும் தமிழும் பரவியிருந்த வரலாற்றையே உணர்த்தும்.

வேத காலத்துக்கும் முந்தைய வரலாற்றை உடையவர்கள் வேதத்தையும் வேதத்தின் தோற்றம் என்பது இந்திய வரலாற்றின் மூலாதாரம் என்னும் கட்டமைப்பையும் ஆதாரங்களோடுதானே தகர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழ்நாட்டு அந்தணர்கள் மனத்தளவில் தாங்கள் ஆரியர்கள், தங்கள் மொழி சமஸ்கிருதம், தங்களின் புனித நூல் வேதம், தாங்கள் பிறப்பால் உயர்ந்தவர்கள், அனைத்துக் கலைகளுக்கும் தாங்களே ஆசான்கள் என்ற எண்ணங்களில் உறைந்துபோனவர்கள்.

ந.சி. கந்தையா, தேவநேயப் பாவாணர் ஆகியோர்களின் நூல்களில் குமரிக் கண்டக் கருதுகோளை முன் வைத்துத் தமிழினம் உலகம் முழுதும் பரவிப் பல்வேறு இடங்களில் நிலை கொண்டு பத்தாயிரம் ஆண்டுகளில் நிற மாற்றம், உரு மாற்றம் ஏற்பட்டதோடு மொழி மாற்றமும் ஏற்பட்டாலும் குடும்ப உறவுப் பெயர்கள், இடப் பெயர்கள் அனைத்திலும் வேர்ச் சொல்லாக இருப்பது தமிழே என்று சான்றுகளோடு நிறுவியுள்ளனர். ஒருலகக் கோட்பாடு, ஓரினக் கோட்பாடு, ஜீன் ஆர்ய்ச்சிகள் மூலமும் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

ஆரிய மேன்மையையும் ஆட்சியதி காரத்தில் கோலோச்சிய காலத்தையும் அனைத்தையும் சமஸ்கிருதமயமாக்கும் அறிவுத் திருட்டையும் இப்போது தொடர முடியாமல் போய் விட்டதே என்று ஏங்குவதால்தான் அசோகமித்திரன், “நாங்கள் யூதர்

களைப் போல விரட்டப்படுகிறோம்” என்கிறார். தமிழுக்குச் செம்மொழி அங்கீகாரம் தந்தால் செத்த மொழியாகி விடும் என்று பூச்சாண்டி காட்டுகிறார் இந்திரா பார்த்தசாரதி. சோவிலிருந்து சுஜாதா வரை, சங்கபரிவாரம் முதல் சிவசேனா வரை அவரவர் சக்திக் கேற்பத் தமிழையும் தமிழர்களையும் சிறுமைப்படுத்தியே வருகிறார்கள்.

வேதத்தையும் கேள்வியையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட மதமே வைதீக மதமாகும். சிவன், முருகன், காளைர் செல்வி வழிபாடு தமிழர்களின் தனிப் பெரும் படைப்பாகும். இயற்கையை வணங்கிய ஆரியர்கள் தத்துவக் குறியீடாக வணங்கப்படும் தமிழர்களின் கடவுள்களை, வழிபாட்டு முறைகளைச் சவீகரித்துக்கொண்டார்கள்.

வைதீக (வேதம், கேள்வி) மதத்தை எதிர்த்த முதல் அமைப்பு ஆசீவகம் ஆகும். ஆசீவகக் கருத்துகளை உள் வாங்கிக்கொண்ட சமணமும் பௌத்தமும் பின்னால் செல்வாக்குப் பெற்றன. பௌத்தம் உலகு தழுவிய மதமானது. சமணம் வைதீக மத எதிர்ப்பைக் கைவிட்டு, வைதீகக் கருத்துகளைப் புகுவிட்டுச் சிறுத்துப்போனது.

ஆசீவக மதம் குறித்து எந்தத் தகவலையும் அறிவதில் அக்கறை இல்லாததால், மாங்குளம் கல்வெட்டைச் சமணக் கல்வெட்டாகக் கருதி அசோகப் பிராமியைப் பார்த்துத் தமிழ்ப் பிராமியோன்றியது என்று முரண்பாடான ஆய்வைச் செய்தார் ஐராவதம் மகாதேவன். சிந்துவெளி எழுத்துகளின் பரிணாம வளர்ச்சியே ஆதிகாலக் கல்வெட்டுகள். எழுதாக்கிளவியான வேதத்தைக் காப்பாற்ற எழுத்துகள் தந்து உதவியது தமிழ் மொழிதான். ஆனால் சமஸ்கிருதத்தின் தொன்மையைக் காப்பாற்றத் தமிழைப் பின்னுக்கு இழுப்பார்கள் மகாதேவன் போன்றோர். இவர்களுக்கு ஒரு வையாபுரிப் பிள்ளையோ வேல்சாமியோ காலந்தோறும் கிடைப்பார்கள்.

“குமரிக் கண்டக் கோட்பாடு” ஒரு கருதுகோள் என்றால், “குமரி நிலநீட்சி” யும் ஒரு கருதுகோளே. கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம், “பஃறுளி ஆறும் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள” என்னும் அகச் சான்று தருகிறது. குமரி முனைக்கு 400 மைல் தொலைவில் உள்ள டுகோ கார்ஷியோ தீவு, மாலத்தீவு, மொர்ஷியஸ், செஷல்ஸ், இலங்கை, லட்சத் தீவுகள், மினிக்காய்த் தீவு ஆகியவை உள்ளடங்கிய பகுதியில் கடல் அகழ்வாய்வு இதுவரை நடைபெறவில்லை.

கடல் வளைகுடாவில் 60 மீட்டர் ஆழத்தில் ஒரு பெரிய பண்டைக் கால நகரமே சேதாரம் இன்றி மூழ்கியிருப்பதைக் கல்பாக்கச் சூழல் ஆய்வு நிபுணர்கள் உறுதிசெய்துள்ளனர். அகழ்வாய்வுகளின் முடிவுகள் எல்லாம் ஆரியர்களை வந்தேறிகளாகவும் காட்டுமிராண்டிகளாகவும் காட்டுவதால் பொதுவாகவே பிராமணர்கள் இத்தகைய ஆய்வுகளை விரும்புவது இல்லை.

வேதமே இந்தியாவிற்கு வெளியே எழுதப்பட்டது என்றாகிவிட்டால் பாரதம் எப்படிப் ‘பித்ரு பூமியாக’ முடியும். வேதம் சுட்டும் “புனித பூமி”, ஈரான், ஆப்கனிஸ்தானில் உள்ள நதிகள், மலைகள் எனில் இந்தியா எங்ஙனம் புண்ணிய பூமியாக முடியும். ஆகவே தான் கிராய்க்ஸ் உத்தியைப் பயன்படுத்தி சிந்துவெளி முத்திரையில் உள்ள காளையின் பின்பகுதியைக் குதிரையாக்கினார் என்.எஸ். ராஜாராம். குமரிக் கண்டம் தமிழர்களின் தாயகம் என்று சுட்டப்படுவதால் கடற்கரை யோரம் நடத்தப்பட்ட எண்ணெய்க் கண்டுபிடிப்புத் துரப்பணக் கருவிகளையே பெரிய ஆய்வு உத்தியாகக் கொண்டு குமரி நிலநீட்சி என்ற நூலை எழுதியிருக்கிறார் சு.கி. ஜெயகரன் அவர்கள்.

குமரிக் கண்டக் கோட்பாடுகளை எல்லாம் கழகங்கள் கண்டுகொள்வதே இல்லை. கல்வி, மருத்துவம், தண்ணீர் கைக்கூட வணிகமயமாக்கி, நாட்டை அந்நிய மூலதனத்திற்கு அடிமையாக்கும் பணியில் ஈடுபடுகிறவர்கள் கழகங்கள் மட்டுமல்ல வேல்சாமி, பா.ஜ.க., காங்கிரஸ் ஆகியவையும் தான். இவைகளுக்கு எதிரான இடது சாரிகளை நீங்கள் ஏன் உயர்த்திப் பிடிக்கக் கூடாது?

மு. பொன்னுச்சாமி
மதுரை 10

பிழை திருத்தம்

சென்ற இதழில் இலங்கை மட்டக்களப்பில் நடந்த சுந்தர ராமசாமி அஞ்சலிக் கூட்டம் பற்றிய பதிவில் செ. யோசராசா பேசியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அக்கூட்டத்தில் பேசியவர் செ. யோசராசா; யோசராசா அல்ல. தவறுக்கு வருந்துகிறோம்.

ஆ.கு.

NEW PERSPECTIVES ON INDIAN PASTS

general editor: saurabh dube

new in the series

other books in the series

A.R. Venkatachalapathy
In Those Days There Was No Coffee
 Writings in Cultural History

This delightful new volume represents that rare thing in Indian history-writing—a thoroughly engaging read. Venkatachalapathy's writings on the cultural history of colonial Tamilnadu would be enjoyed equally by both the scholar looking for a nuanced and lucid narrative based on thorough research, as well as the lay informed reader in search of a classic good read. The author draws from sources as varied as poetry, fiction, essays, reviews, comment, advertisement, and notices to bring to life a rich and vibrant cultural history. As authoritative as they are captivating, the nine essays in the volume represent another valuable addition to the small corpus of history titles which also qualify as accomplished writing.

228pp./demy octavo/hb/Rs 495
 isbn: 81-902272-7-0

David N. Lorenzen
Who Invented Hinduism?
 Essays on Religion in History

Who Invented Hinduism? presents ten masterly essays on the history of religious movements and ideologies in India by the eminent scholar of religious studies, David N. Lorenzen. Stretching from a discussion on the role of religion, skin colour and language in distinguishing between the Aryas and the Dasas, to a study of the ways in which contact between Hindus, on the one hand, and Muslims and Christians, on the other, changed the nature of the Hindu religion, the volume asks two principal questions: how did the religion of the Hindus affect the course of Indian history and what sort of an impact did the events of Indian history have on the Hindu religion.

308pp./demy octavo/hb/Rs 595
 isbn: 81-902272-6-2

Thomas R. Trautmann
Aryans and British India
 (paperback edition)

'Aryans and British India, as are all Thomas Trautmann's studies, is meticulously researched and carefully argued... Trautmann's study provides a lucid and forceful narrative of the inception and growth of the (Aryan) theory as a construct of the 19th century.'---Romila Thapar

294pp./royal/pb/Rs295
 isbn: 81-902272-1-1

YODA PRESS
 G 93 Connaught Circus
 New Delhi 110 001
 www.yodapress.com

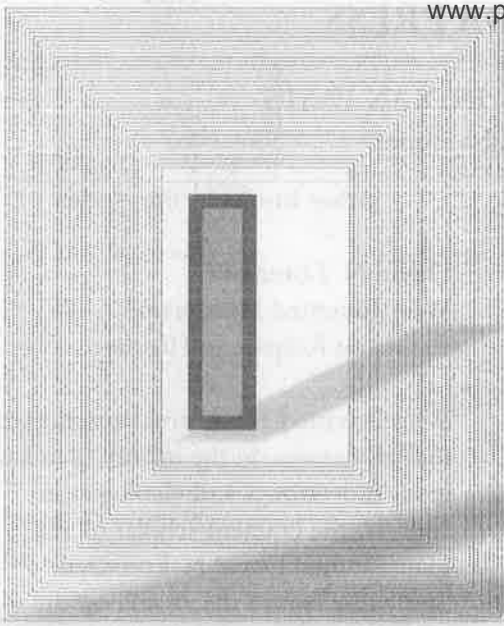
distributed by

FOUNDATION
 B O O K S

21/1 (New No. 49), 1st Floor,
 Model School Road, Thousand
 Lights, Chennai 600 006
 e-mail: cupchen@cupind.com
 www.foundationbooksindia.com

Adv.

அவனும் நானும்

நடாணியா கின்ஸ்பர்க்

இத்தாலிய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு: இஸபெல் குயிக்வி
ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு: ரவி

அவன் எப்போதும் கதகதப்பாக இருக்கிறான். நான் எப்போதும் சில்லென்றிருக்கிறேன். கோடையில், உண்மையிலேயே புழுக்கமாக இருக்கும்போது, தனக்கு எவ்வளவு புழுக்கமாக இருக்கிறதென்று புகார் சொல்வதை அவன் ஒருபோதும் நிறுத்துவதில்லை. மாலை வேளையில் நான் ஜெர்னி அணிவதையே பார்த்தால் அவன் கடுப்படைகிறான்.

அவன் பல மொழிகளை நன்கு பேசுகிறான். நான் ஒரு மொழியைக் கூடச் சரியாகப் பேசுவதில்லை. தனக்குத் தெரியாத மொழிகளைக் கூடத் தன்னுடையதேயான வழியில் பேசிச் சமாளிக்கிறான்.

திசைகளைப் பற்றி அவனுக்கு நன்கு தெரியும். எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. வெளிநாட்டின் ஒரு நகரத்தில் ஒரே நாளைக்குப் பிறகு அவன் ஒரு பட்டாம்பூச்சியைப் போலக் கவலையற்றவனாகிவிடுகிறான். என் சொந்த நகரத்திலேயே நான் வழிதவறிப் போகிறேன். என் வீட்டுக்கு நானே வழிகேட்டு வர வேண்டும். மற்றவர்களிடம் வழிகேட்பதை அவன் வெறுக்கிறான். எங்களுக்குத் தெரியாத ஊர்களில்

காரோட்டிச் செல்லும்போது, மற்றவர்களிடம் வழிகேட்க மறுத்து, என்னை வரைபடத்தைப் பார்க்கச் சொல்கிறான். என்னால் அவற்றைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அந்தச் சிறிய சிவப்பு வட்டங்களில் முழுவதுமாகச் சிக்கிக்கொள்கிறேன். அதற்கு அவன் கோப்படுகிறான்.

நாடகம், ஓவியம், இசை ஆகிய வற்றை அவன் நேசிக்கிறான், அதிலும் குறிப்பாக இசையை. எனக்கு இசை விளங்காது; ஓவியத்தைப் பொருட்படுத்துவது இல்லை; நாடகம் என்றாலே சலிப்பு. இந்த உலகத்தில் நான் நேசிப்பதும் புரிந்துகொள்வதும் ஒன்றே ஒன்றுதான். அது கவிதை.

அவன் அருங்காட்சியகங்களை நேசிக்கிறான். நான் தயக்கத்துடன், கடமையுணர்வோடு, அதிருப்தியுடன், சலிப்புப்போய் அவற்றுக்குப் போகிறேன். அவனுக்கு நூலகங்கள் மிகவும் பிடிக்கும். நான் அவற்றை வெறுக்கிறேன்.

பயணம் செய்வது, அறிந்திராத வெளிநாட்டு நகரங்கள், உணவு விடுதிகள் அவனுக்குப் பிடிக்கும். நான் எப்போதும் வீட்டிலேயே

சந்தோஷமாகத் தங்கியிருக்க விரும்புகிறேன், ஒருபோதும் வெளியில் செல்லாமல்.

ஒரு மாற்றமும் இல்லாமல், பல நீண்ட பயணங்களில் நான் அவனைத் தொடர்கிறேன் - அருங்காட்சியகங்களுக்கும் சர்ச்சகளுக்கும் நாட்டிய நாடகங்களுக்கும் கூட. இசைக் கச்சேரிகளுக்கும் கூட அவனைத் தொடர்ந்து சென்று தூங்கிவிடுகிறேன்.

இசைக் கச்சேரிகளை நடத்து பவர்களையும் பாடகர்களையும் அவனுக்குத் தெரியும் என்பதால், நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அவர்களைப் பாராட்ட விரும்புகிறான். பாடகர்களின் ஒப்பனை அறைகளுக்கு நான் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று, கார்தினல்களைப் போலவும் அரசர்களைப் போலவும் உடையணிந்தவர்களுடன் அவன் உரையாடுவதைக் கவனிப்புகிறேன்.

அவனுக்குக் கூச்ச சுபாவமில்லை; ஆனால் எனக்கு உண்டு. இருந்தாலும் சில சமயங்களில் அவன் கூச்சப்பட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன் - நோட்டுப் புத்தகம், பென்சில்

என்னும் ஆயுதங்கள் தாங்கிப் போலீஸ் எங்கள் காருக்கு அருகில் வரும்போது, தான் தவறிழைத்து விட்ட உணர்வோடு அவர்கள் முன்னால் அவன் சங்கடப்படுகிறான்.

மேலும் தான் தவறுசெய்து விட்டதாக உணராவிட்டாலும்கூட, சட்டப்படியான அதிகாரத்தை மதிக்கும் விதமாக உணர்கிறா னென்று நினைக்கிறேன்.

சட்ட ரீதியான அதிகாரத்திடம் எனக்குப் பயம்; ஆனால் அவனுக் கில்லை. அவன் அதை மதிக்கிறான். அது வேறு விஷயம். ஒரு போலீஸ் தண்டம் விதிப்பதற்காக எங்களை நோக்கி வருவதை நான் பார்த்தால், அவன் நேராக என்னைச் சிறைச் சாலைக்கு இழுத்துச் செல்லப் போகிறான் என நினைக்கிறேன். சிறைச்சாலை இவன் நினைவுக்கே வருவதில்லை; ஆனால் மரியாதை யின் காரணமாக மருண்டு ஒத்துப் போகிறான்.

சட்ட ரீதியான அதிகாரத்தின் மீது இவனுக்கிருக்கும் மரியாதை, மாண்டெஸி விவகாரத்தின்போது* எங்களுக்குள் மூர்க்கமான சண்டையை மூட்டியது.

அவனுக்கு ஆட்டுக்கறி, செர்ரிக்ள், மற்றும் சிவப்பு ஒயின் பிடிக்கும். எனக்கு பிரட் - சூப், ஆம்லெட்டு கள் மற்றும் பச்சைக் காய்கறிகள் பிடிக்கும்.

எனக்கு உணவைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது என்றும் குரு மடங்களில் காய்கறி சூப்புகளை விழுங்குகிற குண்டுத் துறவிகளைப் போன்றவள் நான் என்றும் அவன் எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால், அவனோ உண்பதிலும் குடிப்பதிலும் தேர்ந்த விருப்ப முடையவனாம் சுவையுணர்வுடையவனாம். உணவு விடுதிகளில் ஒயினைப் பற்றி முடிவில்லாமல் அரட்டையடிக்கிறான்; இரண்டோ மூன்றோ பாட்டில்களைக் கொண்டு வரச்செய்து தன் தாடியைத் தடவிய படி அவற்றைப் பார்த்துத் தீவிரமாக யோசிக்கிறான்.

இங்கிலாந்தில், பறிமாறுகிறவன் ஒரு சிறிய சடங்கை நிகழ்த்தும் சில உணவு விடுதிகள் உள்ளன. பறிமாறுகிறவன் வாடிக்கையாளனது குவளையில் கொஞ்சம் ஒயினை

ஊற்றிவது, **பரிபூர்ணமானது**க்குப் பிடித்திருக்கிறதா எனத் தெரிந்து கொள்வான். இவன் அந்தச் சடங்கை வெறுத்தான். ஒவ்வொரு முறையும் இவன் பறிமாறுகிறவனிடமிருந்து பாட்டிலைப் பிடுங்கித் தடுத்தான். ஒவ்வொருவரையும் அவரவர் வேலையைச் செய்யவிட வேண்டும் என நான் இவனைக் குத்திக் காட்டுவேன்.

அதைப் போலவே, திரையரங்குகளில் இருக்கைக்கு வழிகாட்டு பவளை அவன் ஒருபோதும் தன் இருக்கைக்கு அழைத்துச் செல்ல விடுவதில்லை. உடனடியாக அவளுக்கு அன்பளிப்பைக் கொடுத்தனுப்பிவிடுகிறான். ஆனால் அவள் தன் டார்ச் விளக்கினால் வழிகாட்டி அனுப்பிவைக்கிறவர்களைப் போலல்லாமல், அவன் இருக்கைகளில் மோதிகொள்கிறான்.

திரையரங்குகளில் திரைக்கு நெருக்கமாக அமர்வது அவனுக்குப் பிடிக்கும். நாங்கள் திரையரங்குகளுக்கு நண்பர்களோடு செல்லும் போது, பெரும்பாலானவர்களைப் போல அவர்களும் திரையிலிருந்து தொலைவில் அமர விரும்பினால், அவன் தன் பாட்டுக்கு முன் வரிசை ஒன்றுக்குச் சென்றுவிடுகிறான். பக்கத்திலிருந்தோ தூரத்திலிருந்தோ என்னால் பார்க்க முடியும். எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். ஆனால்

**நாங்கள் இருவருமே
சினிமாவை விரும்புகிறோம்;
எப்படிப்பட்ட சினிமாவையும் எந்த
நேரத்திலும் பார்க்கத் தயார்.
அவனுக்கு சினிமாவின் வரலாறு,
சின்னச் சின்ன விவரங்கள்
உட்பட, தெரியும்.
இயக்குநர்களையும்
நடிகர்களையும் - பழம்பெரும்,
காணாமல் போய் விட்ட, நீண்ட
காலமாக மறந்து
விட்டவர்களையும்கூட - ரூபகம்
வைத்திருக்கிறான். ஊமைப்
படங்களைத் தேடிப்பிடித்துப்
பார்ப்பதற்காகத் தொலைதூரப்
புறநகரங்களில் பல மைல் தூரம்
நடப்பதற்கும் அவன் தயார்**

நண்பர்களோடு செல்லும்போது நாகரிகம் கருதி நான் அவர்களுடன் உட்கார்ந்துவிடுகிறேன். திரையோடு ஒட்டிக்கொண்டு அவனுடன் உட்காராததற்கு அவன் என்மீது எரிச்சலுற்றால் நான் வருத்த மடைகிறேன்.

நாங்கள் இருவருமே சினிமாவை விரும்புகிறோம்; எப்படிப்பட்ட சினிமாவையும் எந்த நேரத்திலும் பார்க்கத் தயார். அவனுக்கு சினிமாவின் வரலாறு, சின்னச் சின்ன விவரங்கள் உட்பட, தெரியும். இயக்குநர்களையும் நடிகர்களையும் - பழம்பெரும், காணாமல் போய் விட்ட, நீண்ட காலமாக மறந்து விட்டவர்களையும்கூட - ரூபகம் வைத்திருக்கிறான். ஊமைப் படங்களைத் தேடிப்பிடித்துப் பார்ப்பதற்காகத் தொலைதூரப் புறநகரங்களில் பல மைல் தூரம் நடப்பதற்கும் அவன் தயார் - அவற்றில், பல வருடங்களுக்கு முன்னால் அவனுக்குப் பிடித்திருந்த ஒரு நடிகர் குழந்தைப் பாத்திரம் ஒன்றில் ஒரு சில வினாடிகள் தோன்றக்கூடும் என்றால்.

லண்டன் நகரில் நாங்கள் கழித்த ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை எனக்கு நினைவிருக்கிறது. ஒரு தொலைதூரப் புறநகரில், சொல்லப் போனால் கிராமப் புறத்தில், அவன் குழந்தையாயிருந்தபோது பார்த்திருந்த ஒரு சினிமா திரையிடப்பட்டிருந்தது. அது பிரெஞ்சுப் புரட்சியைப் பற்றிய படம். 1930இல் எடுக்கப்பட்டது. அப்போது பிரபலமாயிருந்த ஒரு நடிகை அதில் சில நிமிடங்கள் தோன்றியிருந்தாள். தொலைவிருந்த அந்தத் தெருவைத் தேடி நாங்கள் காரில் சென்றோம். மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. அதோடு பனிமூட்டம். ஒரே மாதிரியாயிருந்த புறநகரங்களில், சாம்பல் நிறச் சிறிய வீடுகளின் வரிசைகள், சாக்கடைகள், தெரு விளக்குகள், கேட்டுகள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே நாங்கள் மணிக் கணக்கில் அலைந்திருந்தோம். என் முழங்காலின் மேல் வரைபடம் இருந்தது. ஆனால் அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் கோபமடைந்து கொண்டிருந்தான். கடைசியில் திரையரங்கைக் கண்டுபிடித்து, முழுவதும் காலியாகவிருந்த அரங்கில் உட்கார்ந்தோம். ஆனால்

ஒரு கால் மணி நேரம்கழித்து, அவனுடைய அபிமான நடிகை தோன்றி முடிந்த உடனே, அங்கிருந்து வெளியேற விரும்பினான். அப்படிப்பட்ட நீண்ட பயணத்துக்குப் பிறகு, அந்தப் படத்தின் முடிவைப் பார்க்க விரும்பினேன். நடந்தது அவன் விரும்பியபடியா அல்லது நான் விரும்பியபடியா என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை. அனேகமாக அவன் விருப்பப்படிதான். கால்மணி நேரம்கழித்து நாங்கள் கிளம்பினோம். எப்படியிருந்தாலும் நேரமாகியிருந்தது. முன்மதியத்திலேயே நாங்கள் வெளியே போயிருந்தாலும் இப்போது இரவு உணவுக்கான நேரமாகியிருந்தது. படத்தின் முடிவைச் சொல்லும்படி கேட்டபோது, எனக்கு நிறைவான பதில் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால், கதை ஒரு பொருட்டே அல்ல; ஆனால் அந்தச் சில நிமிடங்கள், அந்த நடிகையின் பக்கவாட்டுத் தோற்றம், அவளது அசைவுகள், மற்றும் அவளது குழங்கற்றைகள் இவையே முக்கியம் என்றான்.

நான் நடிகர்களின் பெயர்களை ஒருபோதும் ஞாபகம் வைத்திருப்பதில்லை. அதோடு முகங்களை ஞாபகம் வைத்திருக்கும் திறமையுமில்லை. சில நேரங்களில் மிகப் பிரபலமானவர்களைக்கூட அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளச் சிரமப்படுகிறேன். இது அவனுக்குக் கடுமையாக எரிச்சலூட்டுகிறது. இன்னின்னார் யார் யாரென்று கேட்டால், அவன் இகழ்ச்சியோடு, 'நீ சொல்ல மாட்டாய். நீ வில்லியம் ஹோல்டனை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பதை நீ எனக்குச் சொல்ல மாட்டாய்' என்கிறான்.

கண்டிப்பாக. நான் வில்லியம் ஹோல்டனை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. இருந்தும் எனக்கு சினிமாவும் பிடிக்கும். பல வருடங்களாக நான் சினிமா பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் சினிமா அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவனால் முடிந்திருக்கிறது. தன் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் அவன் அறிந்திருக்கிறான். நான் எதைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை,

என் வாழ்க்கையில் அதிகம் விரும்பியவற்றைக்கூட. எனக்குள் அவை சிதறுண்ட படிமங்களாக மீந்துள்ளன. விருப்பமில்லாவிட்டாலும் அவை என் வாழ்வின் நினைவுகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் தீனி போடுகின்றன. ஆனால் என் பண்பாட்டுப் பாழ்நிலத்தை நிரப்புவதில் அவை தோல்வியடைகின்றன.

எனக்கு ஆர்வமில்லை என்று அவன் சொல்கிறான். ஆனால் அது உண்மையல்ல. நான் சிலவற்றைப் பற்றி, மிகச் சிலவற்றைப் பற்றி, ஆர்வம் கொண்டுள்ளேன். அவற்றை நான் அறிந்துள்ளபோது, அவை குறித்த சிதறுண்ட படிமங்களைத் தக்கவைத்துக்கொள்கிறேன் - ஒரு வாக்கியம் அல்லது வார்த்தையின் தொனியாக. ஆனால் இந்தத் தொனிகளும் படிமங்களும் - எனக்கேகூடத் தென்படாத சில ரகசிய வழிகளைத் தவிர - ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று தனிமைப்பட்டும் தொடர்பற்று மலரும் என்பிரபஞ்சம் வறண்டும் துக்கத்தோடும் இருக்கிறது. அவனுடைய பிரபஞ்சமோ பச்சைப் பச்சேலென்று, மக்கள் நிறைந்து, உழப்பட்டு, மரங்கள், மேய்ச்சல் நிலங்கள், தோட்டங்கள், கிராமங்களைக் கொண்டதாகவும் உரமிடப்பட்டு நன்கு நீர்ப்பாசனம் செய்யப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது.

எனக்கு ஒவ்வொரு செயல்பாடும் மிகக் கடுமையானது, சோர்வுடனுவது, நிச்சயமற்றது. நான் மிகவும் சோம்பேறி. அதோடு நான் எதையாவது செய்து முடிக்க வேண்டுமென்றால் வெறுமனே நீண்ட நேரம் சோஃபாவில் சோம்பிக் கிடக்க வேண்டும். அவன் ஒருபோதும் சோம்பிக் கிடப்பதில்லை; எப்போதும் எதையாவது செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். கம்பியில்லாத் தந்தி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்க உச்சபட்ச வேகத்தில் தட்டச்சு செய்கிறான். பிற்பகலில் படுத்துக் கிடக்கப் போகும் போது மெய்ப்புகளைத் திருத்தவோ அல்லது குறிப்புகளாக அடங்கிய புத்தகத்தையோ உடன் எடுத்துச் செல்கிறான். நாங்கள் சினிமாவுக்குச் செல்ல வேண்டுமென அவன் விரும்பும் நாளில், அதற்குப் பிறகு ஒரு விருந்துக்கும் ஒரு

நாடகத்துக்கும் செல்ல விரும்புகிறான். ஒரே நாளில் எத்தனை வேலைகளானாலும் சமாளிக்கிறான்; அதோடு என்னையும் செய்யவைக்கிறான்; முற்றிலும் வேறுபட்ட மனிதர்களைச் சந்திக்க வைத்துவிடுகிறான். நான் தனியாக இருக்கும்போது, அவனைப் போலச் செய்ய முயன்றால், நான் எதையும் சமாளிக்க முடியாது. ஏனென்றால் அரை மணி நேரம் நிற்க வேண்டிய இடத்தில், மதியம் முழுவதும் நிலைக்குத்தி நின்றுவிடுகிறேன்; தொலைந்துபோய் வழியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல்போகிறேன். அல்லது, நான் பார்க்க விரும்பாத கவர்ச்சியற்ற நபர் நான் போக விரும்பாத இடத்துக்கு இழுத்துச் சென்றுவிடுகிறார்.

எந்தப் பிற்பகலிலும் நான் என்ன செய்தேன் என்பதைச் சொன்னால், அது முழுவதும் வீணடிக்கப்பட்டு விட்டதாக அவன் நினைக்கிறான். மகிழ்ச்சியடைகிறான்; என்னைக் கிண்டல் செய்கிறான்; எரிச்சலடைகிறான். அவனில்லாமல் நான் வீண என்கிறான்.

என் நேரத்தைத் திட்டமிட என்னால் இயலாது. அவனால் முடியும்.

அவனுக்கு விருந்துகள் பிடிக்கும். அவற்றில் மற்ற அனைவரும் ஆழ்ந்த நிறங்களில் ஆடையணிந்திருக்க, இவன் வெளிர் நிற ஆடைகளில் அவற்றுக்குப் போகிறான். விருந்துக்குத் தன் சூட்டை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் எண்ணமே அவனுக்குத் தோன்றுவதில்லை. தன் மழைக் கோட்டோடும் லண்டனில் வாங்கிய கசங்கிவிட்ட கம்பளித் தொப்பியோடும் கூட - அதை அவன் கண் வரை இழுத்துவிட்டுக் கொள்வான் - விருந்துகளுக்கு வந்துவிடுகிறான். அவன் அரைமணி நேரம்தான் இருக்கிறான். அரட்டையடிக்கவும் ஒரு கோப்பையை அரைமணி நேரம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கவும் அவனுக்குப் பிடிக்கும். சின்னக் கேக்குகளை அவன் நிறையத் தின்கிறான். நான் எதுவும் சாப்பிடுவதில்லை. ஏனென்றால், அவன் அவ்வளவு விழுங்குவதைப் பார்த்தால் சாமர்த்தியத்தினாலோ நாகரிகத்தினாலோ நான் குறைந்த பட்சம் உண்பதிலி

ருந்தாவது கட்டாயம் விலகியிருக்க வேண்டும். அந்தச் சூழலுக்கு இணங்கி நான் அமைதியடையத் தொடங்கும் போது, அவன் பொறுமையிழந்து என்னை இழுத்துச் சென்று விடுகிறான்.

என்னால் நடனமாட இயலாது. அவனால் இயலும்.

என்னால் தட்டச்சு செய்ய இயலாது. அவனால் இயலும்.

என்னால் காரோட்ட முடியாது. எனக்கென்று தனியாக ஓட்டுனர் உரிமம் ஒன்று எடுக்கலாம் என யோசனை சொன்னால், அவன் வேண்டாம் என்கிறான். எப்படி இருந்தாலும் என்னால் ஒருபோதும் சமாளிக்க முடியாது என்கிறான். எல்லா வகையான விஷயங்களிலும் நான் அவனைச் சார்ந்திருப்பதை விரும்புகிறானென்று நினைக்கிறேன்.

என்னால் பாட முடியாது. அவனால் முடியும். அவனுக்கு நடுவாந்திரக் குரல். அவன் பாடக் கற்றுக்கொண்டிருந்தால், பிரபலமான பாடகனாகியிருப்பான். அவன் இசை கற்றிருந்தால், இசை இயக்குநராகியிருப்பான். அவன் இசைத்தட்டுகளைக் கேட்கும்போது, ஒரு பென்சிலால் ஆர்க்கெஸ்ட்ராவை இயக்குகிறான். அதே நேரத்தில், தட்டச்சு செய்து கொண்டும் தொலைபேசியில் பதில் சொல்லிக் கொண்டும் இருக்கிறான். எல்லா வகையான வேலைகளையும் ஒரே சமயத்தில் செய்யக்கூடிய ஆள் அவன்.

அவன் கற்பிக்கிறான். அதை அவன் நன்றாகவே செய்கிறானென்று நினைக்கிறேன்.

எல்லா வகையான வேலைகளையும் அவன் செய்திருக்க இயலும். செய்யாமல்போன எந்த வேலைக்காகவும் அவன் வருத்தப் படுவதில்லை. என்னால் ஒரே ஒரு வேலையைத்தான் செய்திருக்க இயலும். ஒன்றே ஒன்றை: நான் தேர்ந்தெடுத்த வேலையை; குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து நான் செய்து கொண்டிருக்கும் வேலையை. நான் செய்திருக்கக்கூடிய வேலைகளுக்காக நானும் கூட வருத்தப் படுவதில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அவற்றில் எதையும் என்னால் செய்திருக்கவும் முடியாது.

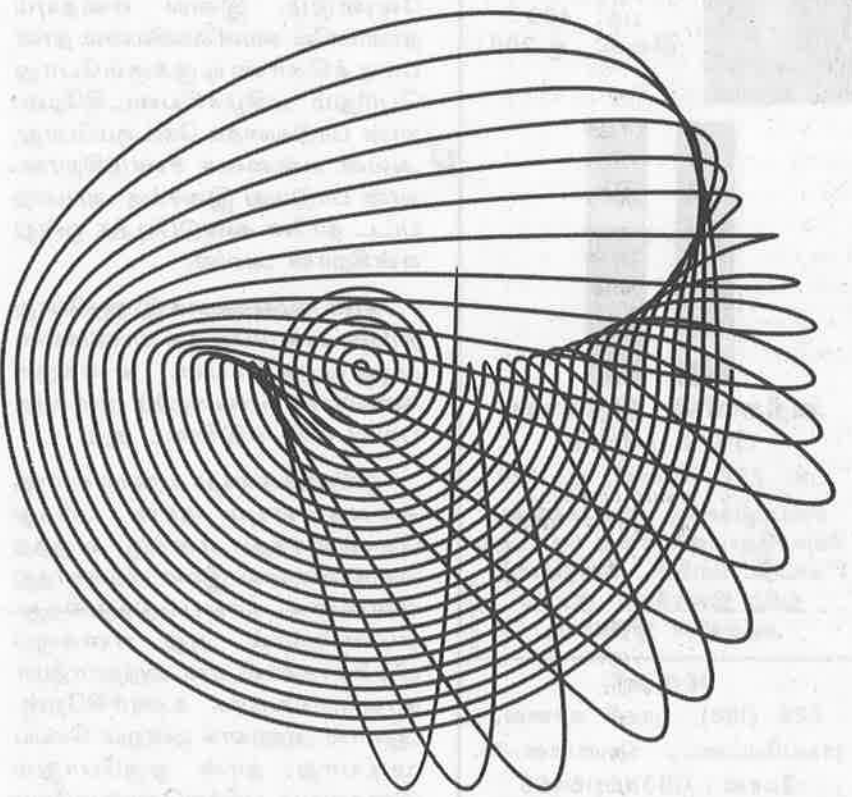
நான் கதைகள் எழுதுகிறேன். அதோடு பல வருடங்களாக ஒரு பதிப்பகத்தில் வேலை பார்த்தேன். என் வேலை மோசமானதாகவோ அருமையானதாகவோ இல்லை. இருந்தும் வேறெங்கு வேலை செய்திருந்தாலும் வெற்றிகரமாக இருந்திருக்க மாட்டேன் என உணர்கிறேன். என் முதலாளியிடமும் சக ஊழியர்களிடமும் நான் சினேகித்தோடு இருந்தேன். இந்தச் சினேகிதமான உறவுகள் இல்லாதுபோயிருந்தால், நான் தீர்ந்துபோய்த் தொடர்ந்து வேலை செய்ய முடியாமல் போயிருக்கும் என உணர்கிறேன்.

என்றாவது ஒரு நாள் சினிமா ஸ்கிரிப்ட் எழுதுவேன் என்னும் எண்ணம் நீண்ட காலமாக எனக்கிருந்தது. ஆனால், அந்த வாய்ப்பு ஒருபோதும் கிடைக்க வில்லை. அல்லது அதை எப்படி நாடுவது என எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. எப்போதாவது சினிமா ஸ்கிரிப்ட் எழுதுவேன் என்னும் நம்பிக்கையையே இப்போது இழந்துவிட்டேன். ஒரு சமயம் அவன் சினிமா ஸ்கிரிப்ட் கள் எழுதினான், அவன் இளைஞனாயிருந்தபோது. ஒரு பதிப்பாளரிட

மும் வேலை பார்த்திருக்கிறான். அவன் கதைகள் எழுதியிருக்கிறான். நான் செய்த எல்லாவற்றையும் அவன் செய்திருக்கிறான். அதோடு மிகக் கூடுதலாகவும் செய்திருக்கிறான்.

அவனால் ஆட்களை, மற்ற அனைவரையும்விட வயதான ஓர் உயர்குடிப் பெண்ணை அதிகமாக, புகழ் முடியும். அவனால் ஒரு நடிகனாகக்கூட ஆகியிருக்க முடியுமோ என்னவோ?

ஒருமுறை லண்டனில் ஒரு நாடக அரங்கில் பாடினான். அவன் ஜோப் ஆக நடித்தான். மாலை உடையை அவன் வாடகைக்கு எடுக்க வேண்டியிருந்தது. திருக்கோயிலின் ஒரு வகையான சாய்மேஜையில் மாலை உடையில் அவன் பாடிக்கொண்டிருந்தான். ஜோபின் சொற்களை அவன் பாடிக்கொண்டிருந்தான், பாதி பேச்சாகவும் பாதி பாடலாகவும். நான் தனியறைக்கூடத்தில் பயத்தில் செத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவன் பதைபதைத்துவிடுவானோ அல்லது அவன் கால்சராய் கழன்று விழுந்து விடுமோ என்று நான் திகிலடைந்திருந்தேன்.

வெண்ணீர் இரவுகள்
(நாவல்)

ஃபியோதர் தஸ்தயேவ்ஸ்கி
தமிழில்: ரா. கிருஷ்ணையா
பக்: 96, விலை: ரூ. 50

**புதுமைப்பித்தமும்
பிரேமீஸ் சீத்தமும்**
வே.மு. பொதியவெற்பன்
பக்: 128, விலை: ரூ. 60

கற்றாழை
(நாவல்)
சு. தமிழ்ச்செல்வி
பக்: 400
விலை: ரூ.200

அத்தனின் இதிகாசம்
பிரேம்-ரமேஷ்

பக்: 232, விலை: ரூ. 120
சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை,
சீவகசிந்தாமணி எனத் தொடரும்
காப்பிய மரபில்... பின்நவீனத்
தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில்
அத்தனின் இதிகாசம்.

மருதா

226 (188), பாரதி சாலை,
ராயப்பேட்டை, சென்னை-14.
போன் : 09382116466

வேலுவை களாகவும் பிசாசுகளாகவும் ஏனைய கதாபாத்திரங்களாகவும் நடித்த ஆண், பெண்கள் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

அவன் மகத்தான வெற்றிபெற்றிருந்தான். அவன் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக நடித்தான் என்றும் சொன்னார்கள்.

எனக்கு இசை பிடித்திருந்தால், நான் அதை உணர்வுபூர்வமாக விரும்பியிருப்பேன். சில சமயங்களில் அவன் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பிவைக்கும் இசை நிகழ்ச்சிகளில் கவனம் சிதைந்து என்னுடைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்து விடுகிறேன். அப்படிச் செய்யா விட்டால் சீக்கிரம் தூங்கி விடுகிறேன்.

எனக்குப் பாடுவது பிடிக்கும். என்னால் பாட இயலாது. அதோடு கொஞ்சம்கூட ராகத்தோடு என்னால் பாட இயலாது. இருந்தும் சில சமயங்களில் நான் தனித்திருக்கும்போது மிக மெல்லிய குரலில் பாடுகிறேன். நான் ராகத்தோடு பாடவில்லை எனத் தெரியும். அப்படியென்று ஜனங்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என் குரல் பூனையின் கத்தலைப் போல இருக்க வேண்டும். இவை எதையும் நானாகவே கவனிக்கவில்லை. நான் பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நான் பாடுவதைக் கேட்கும்போது, அவன் என்னைச் சீண்டுகிறான். நான் பாடுவது இசைக்கு அப்பாற்பட்ட நானே கண்டுபிடித்த ஒன்று என்கிறான் அவன்.

நான் குழந்தையாக இருந்தபோது நானே கண்டுபிடித்த ராகங்களை முணுமுணுப்பேன். எனக்குக் கண்ணீரை வரவழைத்த முடிவற்ற புலம்பலின் எதிரிடை அது.

ஓவியங்களையும் உருவம் சார்ந்த கலைகளையும் நான் புரிந்து கொள்ளாதது எனக்கு வருத்த மளிக்கவில்லை. இசை பிடிக்காதது என்னைக் காயப்படுத்துகிறது. ஏனென்றால் அது எனக்குப் பிடிக்காததால் என் அந்தராத்மாகாயப்படுவதாக உணர்கிறேன். ஆனால் அதற்காக ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நான் ஒருபோதும் இசையைப் புரிந்துகொள்ளவோ

விரும்பவோ போவதில்லை. எப்போதாவது இசையைக் கேட்டால் விரும்புகிறேன். அதை என்னால் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள முடியாத ஒன்றை நான் எப்படி விரும்ப முடியும்?

பாடல்களின் வரிகளை நான் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்கிறேன். நான் விரும்பும் வரிகளை எப்போது வேண்டுமானாலும் என்னால் திருப்பிச் சொல்ல முடியும். அவற்றோடு ஒத்துப்போகும் ராகங்களை என்னுடையதேயான முறையில் திருப்பிச் சொல்ல முடியும்; என்னுடையதேயான அலறலில். அப்படிப்பட்ட அலறலை ஒருவகையான மகிழ்ச்சியாக உணர்கிறேன்.

நான் எழுதுகிறபோது ஒரு ராகத்தையோ ஓர் இசைச் சீரையோ கவனித்துக்கொண்டிருப்பதாக உணர்கிறேன். என் உலகத்துக்கு இசை மிக நெருக்கமாக இருக்கலாம். இனந்தெரியாத ஒரு காரணத்துக்காக என் உலகம் அதைக் கேட்கவில்லை.

எங்கள் வீட்டில் நீங்கள் இசையைக் கேட்கலாம். அவன் நான் முழுக்க வானொலியைப் போடுகிறான். அல்லது இசைத்தட்டுகளைப் போடுகிறான். எப்போதாவது எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, வேலை செய்யச் சிறிது அமைதியை வேண்டுகிறேன். எந்த வகையான வேலைக்கும் அப்படிப்பட்ட இனிய இசை நல்லது என்கிறான் அவன்.

நம்ப முடியாத எண்ணிக்கையில் அவன் இசைத்தட்டுகளை வாங்கியிருக்கிறான். உலகத்திலேயே மிகச் சிறந்த இசைத்தட்டுச் சேகரிப்புகளில் ஒன்று தனக்குச் சொந்தமாக இருப்பதாகச் சொல்கிறான்.

காலையில், மேலங்கியோடு குளியல் தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட வானொலியைப் போடுகிறான்; தட்டச்சு இயந்திரத்தின் முன்னால் அமர்ந்து சுறுசுறுப்பும் கொந்தளிப்பும் சத்தமும் மிக்க நாளைத் தொடங்குகிறான். அவன் ஒவ்வொன்றையும் அளவுக்கு அதிகமாகச் செய்கிறான். குளியல் தொடடி நிரம்பி வழியும் வரை நிரப்புகிறான். தேநீர் பாத்ராதையும் தேநீர்க் கோப்பையையும் அவை வழியும் வரை நிரப்புகிறான். மட்டு

மீறிய எண்ணிக்கையில் சட்டைகளையும் கழுத்துப் பட்டைகளையும் அவன் வைத்திருக்கிறான். ஆனால் காலணிகளையோ மிக அபூர்வமாகத்தான் வாங்குகிறான்.

குழந்தையாக இருந்தபோது, சுத்தத்திற்கும் கச்சித்தன்மைக்கும் அவன் முன்னுதாரணமாக இருந்ததாக அவன் அம்மா சொல்கிறார். அதோடு ஒருமுறை ஒரு மழைநாளில் முழுக்க வெள்ளை உடையோடும் வெள்ளைக் காலணியோடும் கிராமப்புறத்தில் சேற்று ஓடைகளைக் கடக்க வேண்டியிருந்தபோது, அந்த நடையின் கடைசியில் துளிக்கூட அழுக்கடையாமலிருந்ததாகத் தெரிகிறது - உடையிலோ காலணியிலோ சேற்றின் சுவடே இல்லாமல். இப்போதெல்லாம், எங்கேயோ போய்விட்ட அந்தச் சுத்தமான குழந்தையின் சுவடே அவனிடமில்லை. அவனது ஆடைகள் எப்போதும் சுறை படிந்துள்ளன. மிகவும் சுத்தமற்றவனாக அவன் மாறியுள்ளான்.

ஆனால் எல்லா கேஸ் கம்பெனிகளின் ரசீதுகளையும் மிக ஒழுங்காக வைத்திருக்கிறான். வெகு காலத்துக்கு முன்பே நாங்கள் காலிசெய்து வந்துவிட்ட இடங்களில் கிடைத்த அந்தக் காலத்திய ரசீதுகளை மேஜை இழுப்பறைகளில் பார்க்கிறேன். அவன் அவற்றைத் தூக்கி எறிய மறுக்கிறான்.

சுருக்கம் விழுந்த பழைய டஸ்கன் சுருட்டுகளையும் செர்ரி மரத்தாலான சுருட்டுக் குழாய்களையும் பார்க்கிறேன்.

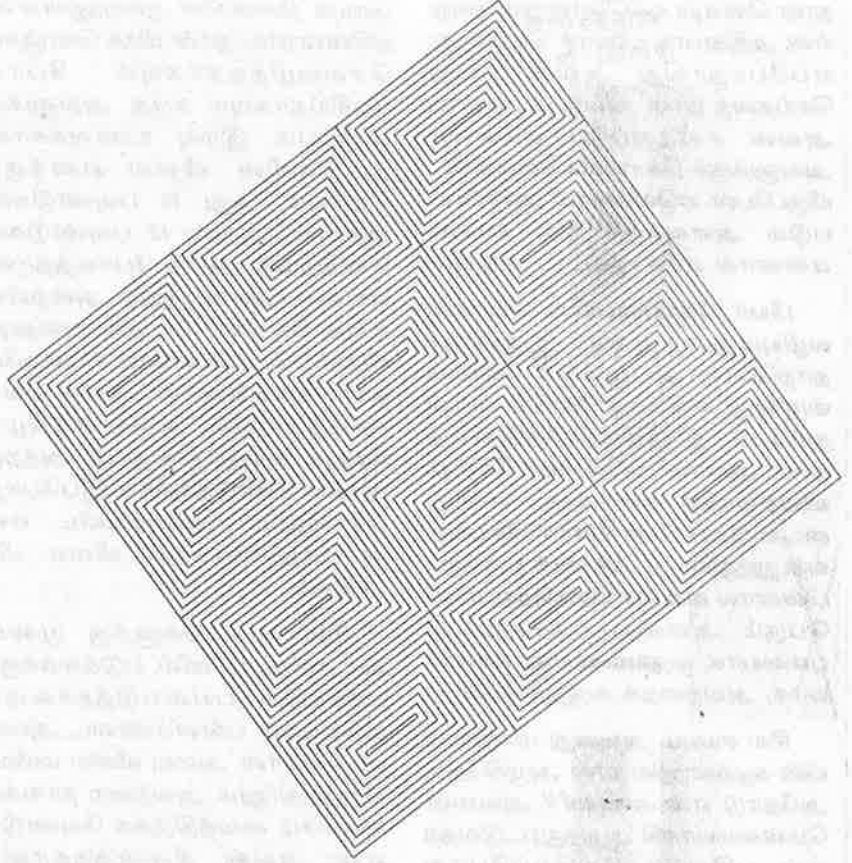
நீளமானவையும் ஃபில்டர் முனையற்றவையுமான ஸ்டாப் சிகரெட்டுகளை நான் புகைக்கிறேன். அவன் சில சமயங்களில் அந்த டஸ்கன் சுருட்டுகளைப் புகைக்கிறான்.

நான் கொஞ்சம்கூடச் சுத்தமற்றவன். ஆனால், வருடங்கள் செல்லச் செல்லச் சுத்தத்தையும் சில சமயம் சுத்தமான அலமாரியைப் பற்றியும் உற்சாகத்தோடு பழைய நினைவுகளுக்கு ஏங்குபவளாக மாறியுள்ளேன். இதில், நான் என் அம்மாவை நினைவுகூர்வதாகக் கருதுகிறேன். லினன் விரிப்புகளையும் அலமாரிகளையும் நான் சுத்தம்

செய்கிறேன். அதோடு கோடைக் காலத்தில் எல்லா இழுப்பறைகளையும் சுத்தமான தாளால் சுத்தம்செய்கிறேன். மிக அபூர்வமாகத்தான் என் தாள்களை ஒழுங்குபடுத்துகிறேன். ஏனென்றால், என் அம்மாவிடம், அவளுக்கு எழுதும் பழக்கம் இல்லாததால், தாள்கள் இல்லை. என் சுத்தத் தன்மையும் சுத்தமற்ற தன்மையும்

செய்வதில்லை. நான் செய்யும் சிறிய காரியத்தைப் பார்த்தும் அவன் சிரிக்கிறான்; என்னைச் சீண்டு கிறான்.

பொருள்களை வாங்குவதற்கு நான் மார்க்கெட்டுக்குப் போனால், சில சமயம் அவன் என்னைப் பின் தொடர்கிறான்; கண்ணுக்குப் படாமல் வேவு பார்க்கிறான். அதன் பிறகு நான் பொருள்களை வாங்கும்

முழுக்க மன வருத்தங்களாலும் மன உறுத்தல்களாலும் குழப்பமான உணர்வுகளாலும் ஆனவை. அவனைப் பொறுத்தவரை அவனது சுத்தமற்ற தன்மை வெற்றிகரமானது. தன்னைப் போன்ற ஒரு படித்த மனிதன் சுத்தமற்றதொரு மேஜையை மிக உரிமையோடும் பொருத்தமாகவும் வைத்திருக்க முடியும் என அவன் முடிவுசெய்திருக்கிறான்.

என் திடச்சித்தமற்ற தன்மையும் எதைச் செய்வதற்குமான என் தயக்கத்தையும் என் குற்றவுணர்வையும் சரிசெய்ய அவன் எதுவும்

முறையையும் ஆரஞ்சை எப்படி வைத்திருந்தேன், அதோடு அவற்றை எப்படிக் கவனமாகப் பார்த்தேன் என்பதையும் மொத்த மார்க்கெட்டில் இருந்ததிலேயே மோசமானதை எப்படி ஜாக்கிரதையாகத் தேர்ந்தேன் (அப்படியென்று அவன் சொல்கிறான்) என்பதையும் கேலி செய்கிறான். வெங்காயத்தை ஒரு கடையிலும் செலரியை** இன்னொரு கடையிலும் பழத்தை வேறொரு கடையிலும் வாங்கி ஒரு மணி நேரம் செலவழித்ததற்காக என்னை ஏளனம்செய்கிறான். சில சமயம் பொருள்களை அவன்

வாங்குகிறான், அதை எவ்வாறு வேகமாகச் செய்வது என எனக்குக் காட்டுவதற்காக. தயக்கமே இல்லாமல், எல்லாவற்றையும் அவன் ஒரே கடையில் வாங்குகிறான். கூடையை வீட்டுக்கே கொண்டு வந்துதருகிற மாதிரி செய்கிறான். அவன் செலரி வாங்குவதில்லை. ஏனென்றால் அதை அவனால் சகித்துக்கொள்ள முடியாது.

இது வேறெப்போதையும்விட, நான் செய்யும் ஒவ்வொன்றும் தவறு என அதிகமாக உணரச் செய்கிறது. எப்போதாவது அவன் தவறு செய்ததை நான் கண்டுபிடித்தால், அவன் சலித்துப்போகும்வரை அவனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பேன். ஏனென்றால் ஆச்சரியப் படும் அளவுக்குச் சில சமயம் என்னால் எரிச்சலூட்ட முடியும்.

பியர் கோப்பையில் பொங்கி வழியும் நுரை மாதிரி இருந்திருந்தாற்போல அவனுக்குக் கோபம் வருகிறது. எனக்குக் கோபம் வருவதும் கூட இருந்திருந்தாற்போலத் தான். ஆனால் அவனுக்குக் கோபம் விரைவாகத் தணிகிறது. என்னுடைய கோபமோ புகார் செய்கிற, வற்புறுத்துகிற தயத்தைத் தனக்குப் பின்னால் விட்டுச் செல்கிறது. மிகப் பெரும் அளவில் எரிச்சலூட்டு பவையாக, ஒருவகையான ஊனையாக, அவற்றைக் கருதுகிறேன்.

சில சமயம் அவனது மனநிலையின் சுழற்சாற்றில் நான் அழுகிறேன். அதோடு என் கண்ணீர் அவனை மென்மையாக்கி ஆறதலூட்டுவதற்குப் பதிலாக வேறெப்போது மில்லாத அளவுக்குக் கோபமூட்டுகிறது. அதெல்லாம் நடிப்பு என்கிறான் அவன். அது சரியாகக்கூட இருக்கலாம். ஏனென்றால் என் அழகைக்கும் அவன் கோபத்துக்கும் இடையில் நான் முழுக்க அமைதியாயிருக்கிறேன்.

என் நிஜமான சோகங்களுக்காக நான் அழுவதில்லை.

ஒரு காலத்தில், கோபத்தில் தட்டுகளையும் பாத்திரங்களையும் நான் தரையில் வீசியெறிவேன். இப்போதெல்லாம் அப்படியில்லை. ஒருவேளை எனக்கு வயதாகிவிட்டதாலும் என் கோபம் குறைவான மூர்க்கத்துடன் இருப்பதாலும் அப்படியிருக்கலாம். இப்போது

எங்கள் தட்டுகளின் மீது விருப்பம் கொண்டிருப்பதாலும் லண்டனில் போர்ட்டோபெல்லோ சாலையில் ஒரு நாள் நாங்கள் அவற்றை வாங்கியதாலும் எங்கள் தட்டுகளைத் தொடக்கூடத் துணிவதில்லை.

நாங்கள் வாங்கியுள்ள இந்தத் தட்டுகளின் விலையும் எல்லாவிதமான ஏனைய பொருள்களின் விலையும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் அவன் நினைவில் குறைந்துள்ளன. ஏனென்றால், தான் மிகக் கொஞ்சம் செலவழித்ததாகவும் பேரம் பேசியதாகவும் கருத அவனுக்கு விருப்பம். இரவு உணவுக்கான தட்டுகளின் விலை எனக்குத் தெரியும். அது 16 பவுண்டுகள். ஆனால், அவன் 12 பவுண்டுகள் என்கிறான். அதே போலத்தான், எங்கள் உணவருந்தும் அறையில் உள்ள கிங் லியர் படமும். அதையும் போர்ட்டோபெல்லோ சாலையில் தான் வாங்கினான். அதை வெங்காயத்தாலும் உருளைக்கிழங்காலும் சுத்தம்செய்தான். அதற்கு அவன் கொடுத்ததாக இப்போது சொல்லும் விலையைவிட என் ஞாபகத்திலிருக்கும் விலை மிக அதிகம்.

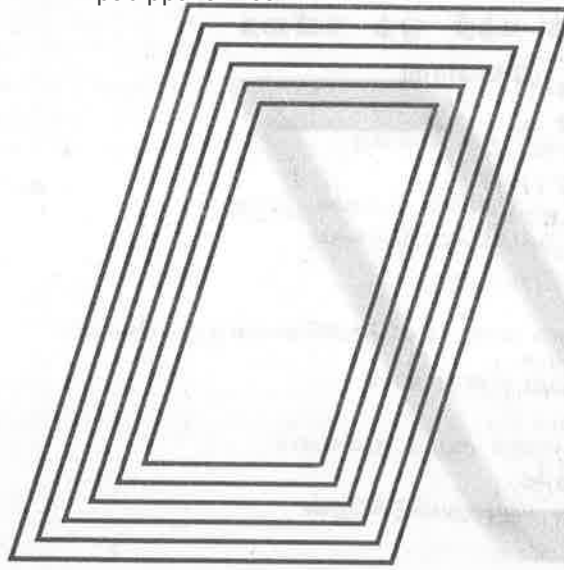
சில வருடங்களுக்கு முன்பு, ஸ்டான்டர்ட்ஸில், படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் பயன்படுத்தக்கூடிய மிதியடிகள் பன்னிரண்டை அவன் வாங்கினான். அவை விலை மலிவாயிருந்ததாலும் அவற்றை நாங்கள் கைவசம் வைத்திருக்க வேண்டும் என அவன் நினைத்ததாலும் அவற்றை வாங்கினான். வீட்டுக்கான பொருள்களை வாங்குவதில் நான் சமர்த்து இல்லை எனக் கருதி, அவற்றை விவாதத்துக்குரிய வகையில் வாங்கியிருந்தான். வினிகர் வண்ணத்திலிருந்த அவை பாய் முடைவுகளால் செய்யப்பட்டிருந்தன. விரைவிலேயே அவை நைந்துபோய், பிணங்களைப் போல விரைத்துவிட்டன. சமையலறை பால்கனியில் துணி காயப்போடும் கம்பிகளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அவற்றை நான் வெறுத்தேன். மோசமான பொருள்களை அவன் வாங்குகிறானென்பதற்கு உதாரணமாக நான் அவற்றை அவன்மீது வீசியெறிவது வழக்கம். அவை மிக மலிவு, மிக மிக மலிவு, நடைமுறை

யில் ஒன்றுமே இல்லை என்பான். நான் அவற்றைத் தூக்கி வீசக் கொஞ்ச காலமாகியிருந்தது. ஏனென்றால் அவை ஏராளமாக இருந்தன. அதோடு அவை கந்தலைப் போலப் பயன்படுமே என விரும்பினேன். பொருள்களைத் தூக்கி எறிவதில் எங்கள் இருவருக்கும் சிரமம் இருந்தது. எனக்கு அது பழைமைவாதத்தின் ஒரு யூத வடிவமாக இருக்க வேண்டும். அவனுக்கு அது கஞ்சத்தனமும் முன்னெச்சரிக்கையும் அற்ற தன்மைக்கு வக்காலத்து வாங்குவதாக இருக்க வேண்டும்.

அவன் பைகார்பனேட்டையும் ஆஸ்பிரினையும் பெரும் அளவில் வாங்குகிறான்.

சில சமயம் அவன் நோய்வாய்ப்படுகிறான். மர்மமான முறையில் நோய்வாய்ப்படுகிறான். எப்படி உணர்கிறானென்று அவனால் சொல்ல முடியாது. ஒரு நாள் படுக்கையில் இருக்கிறான். படுக்கைத் துணிகளில் மூட்டையாக முழுக்கச் சுருண்டு கிடக்கிறான். வெளியே தெரிவதெல்லாம் அவன் தாடியும் சிவந்த மூக்கின் நுனியும்தான். பிறகு, தேவைக்கு அதிகமான அளவு பைகார்பனேட்டையும் ஆஸ்பிரினையும் சாப்பிடுகிறான். எனக்கு அது புரியாது என்கிறான். ஏனென்றால் நான் எப்போதும் நலமாயிருக்கிறேன். காற்றிலும் மழையிலும் ஆபத்தில்லாமல் தாக்குப்பிடிக்கக்கூடிய தடித்த துறவிகளைப் போன்றவள் நான். அவனோ பண்பட்டு மென்மையானவன்; மர்மமான உடல்நலக்குறைவால் துன்பப்படுகிறான். பிறகு, மாலையில் நலமடைந்து, சமையலறைக்குப் போய்த் தானே சமைத்துக் கொள்கிறான்.

பையனாக இருந்தபோது, அவன் அழகாக, ஒல்லியாக, தாடியில்லாமல் ஆனால் நீளமானதும் மென்மையானதுமான மீசையுடன் இருந்தான். அவன் நடிகர் ராபர்ட்டோனட்டைப் போல இருந்தான். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு நான் அவனைச் சந்தித்தபோது இப்படித்தான் இருந்தான். எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது, கதகதப்பூட்டக் கூடிய மிருதுவான துணியில் பல

வண்ணக் கட்டங்களும் குறுக்குக் கோடுகளும் போட்ட சட்டை அணிந்திருந்தான். ஒரு மாலை வேளையில், எனக்கு நினைவிருக்கிறது, நான் அப்போது தங்கியிருந்த விடுதிக்கு அழைத்துச் சென்றான். நாங்கள் ஒன்றாக நடந்தோம். அனுபவத்தாலும் தவறுகளாலும் அழுத்தப்பட்டு நான் ஏற்கனவே முதியவளாக உணர்ந்தேன். நூற்றாண்டுகள் தள்ளியிருந்த ஒரு பையனாக அவன் எனக்குத் தோன்றினான். நாங்கள் நடந்து சென்றபோது ஒருவருக்கொருவர் என்ன சொல்லிக்கொண்டோம் என்பதை என்னால் நினைவு படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. முக்கியமாக எதுவுமில்லை என நினைக்கிறேன். என்றைக்காவது ஒரு நாள் நாங்கள் கணவன் மனைவியாக வேண்டும் என்னும் எண்ணம் என்னிடமிருந்து நூற்றாண்டுகள் தள்ளியிருந்தது. பிறகு, நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பார்வையிலிருந்து மறைந்தோம். நாங்கள் மீண்டும் சந்தித்தபோது, அவன் ராபர்ட் டோனட்டைப் போலத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அதிகமும் பால்சாக்கைப் போலத் தோன்றினான். நாங்கள் மீண்டும் சந்தித்த போது, பல வண்ணக் கட்டங்களும் குறுக்குக் கோடுகளும் போட்ட சட்டையையே அணிந்திருந்தான். ஆனால், அவை இப்போது, அவனுக்கு, வடதுருவப் பயணத்துக்கான உடையைப் போலத் தோன்றின. அவன் தாடிவிட்டுக் கொண்டு, கசங்கிய ஒரு கம்பளித்

தொப்பி அணிந்திருந்தான். அவனைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களும் விரைவிலேயே அவன் வடதுருவத்துக்குச் சென்றுவிடுவான் என்னும் எண்ணத்தை ஏற்படுத்தின. ஏனென்றால், அவன் எப்போதும் சூடாக இருந்தாலும் பனியாலும் பனிக்கட்டியாலும் துருவக் கரடிகளாலும் சூழப்பட்டிருப்பது போலவோ அல்லது பிரேசில் காப்பித் தோட்டக்காரனைப் போலவோ அடிக்கடி உடையணிந்தான். ஆனால் ஒருபோதும் அவன் மற்றெல்லோரையும் போல உடையணியவில்லை.

எங்களது அந்த நீண்ட தூர நடையை நான் அவனுக்கு

நினைவூட்டினால், அவன் தனக்கு நினைவிருப்பதாகச் சொல்கிறான். ஆனால், அவன் பொய் சொல்கிறானென்றும் அவனால் ஒரு விஷயத்தையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடியாது என்றும் எனக்குத் தெரியும். சில சமயம் நாங்கள் சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த அந்த இரண்டு பேராக இருக்கக் கூடாதா என் நினைக்கிறேன். சூரியாஸ்தமனத்தின் போது பணிவாகப் பேசிய, தன்னம்பிக்கை கொண்ட இருவர். எல்லாவற்றைப் பற்றியும் பேசிய, எதையும் பேசாதவர்கள். இனிமையாகப் பேசிய இருவர். சூரியாஸ்தமனத்தின்போது, அந்தத் தெரு முனையில் நடக்கச் சென்ற இரண்டு இளம் அறிவுஜீவிகள்; மிகவும் இளைய, மிகவும் பணிவான, மிகவும் கவனம் சிதறிய, கரிசனம் இன்றி ஒருவரை ஒருவர் எடைபோட மிகவும் தயாராயிருந்த, எப்போதெல்லாம் விடைபெறுதலுக்கு மிகவும் தயாராயிருந்த அந்த இரண்டு பேர்.

*1950களில் இத்தாலியில் எழுந்த ஒரு மிகப் பெரிய சர்ச்சை. மேலும் விவரங்களுக்கு <http://www.google.com/search?q=montesi+scandal>

**செலரி - நீண்ட, வெளிர் பச்சைத் தண்டைக் கொண்ட பெரும்பாலும் பச்சையாகச் சாப்பிடப்படும் ஒரு காய்.

ஓலியங்கள்: சீனிவாசன்

நடாலியா கின்ஸ்பர்க்
(1916 - 1991)

பூத நடுத்தர வகுப்புக் குடும்பத்தில் பிறந்த நடாலியா, முசோலினியின் ஃபாசிசத் துழுவில் வளர்ந்தார். 1938இல் அவர் பத்திரிகையாளரும் தீவிர ஃபாசிச எதிர்ப்பாளருமான லியோனே கின்ஸ்பர்கைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இரண்டாம் உலகப் போரின்போது லியோனே சிறையில் அடைக்கப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டார். 1950இல் அவர் காப்பியல் பாடல்கள் என்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியரைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

1983இல் நடாலியா சுயேச்சை இடதுசாரி உறுப்பினராக நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் நின்று ஜெயித்தார். புற்று நோயால் 1991இல் அவர் இறந்தார். பெரும்பாலும் தன்மையில் எழுதிய நடாலியாவின் நாவல்கள் அவரது குடும்பத்தினரைப் பற்றியும் ஃபாசிச எதிர்ப்பைப் பற்றியும் பேசுகின்றன. நடாலியா பல நாவல்கள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள், ஒரு வாழ்க்கை வரலாறு ஆகியவற்றை எழுதியிருக்கிறார்; மார்செல் ப்ரூஸ்ட், ஃப்ளோபேர் போன்ற எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

என் அம்மாவைப் பற்றி ஒரு கவிதை என்னால் எழுத முடியாது

என் அம்மாவைப் பற்றி ஒரு கவிதை
எழுத என்னால் முடியாது
அழிக்க முடியாத ஏறும்புகளின் சேனை ஒன்று
என் மூளையில் நகர்ந்தபடியே இருக்கும்
என் அம்மாவும்
தினமும் அவற்றுக்கு
ஒன்றிரண்டு சிட்டிகை மாவு அளித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்

எப்படி இது நடக்கிறது என்று நான்
யோசிக்கும்போதே
உரலின் சத்தம் என்னைச் சூழத் துவங்கும்
இருந்த இடத்திலிருந்தே
வேறு ஓர் உலகத்தில் விழுந்துவிடுகிறேன்

யாரோ ஒரு தாய்
பட்டாணிக்கடலை வேர்க்கடலை
தோல் உரித்து
தனது இளம் குழந்தையின்
பிஞ்சுக் கரங்களில் தரும்போது
எங்கே இருந்தாலும்
என் கைகள்
நடுங்கத் துவங்குகின்றன

என் அம்மா எனக்காக
எல்லாவற்றையும் உரித்துக்கொடுத்தாள்
உடலை ஆத்மாவை நீரையும்கூட
நான் பட்டினி கிடக்கக் கூடாது என்பதற்காக

நான் பூமியைப் பற்றிக் கவிதை எழுதியிருக்கிறேன்
நிலவை கிடாராக உருமாற்றியிருக்கிறேன்
கடலைப் புலியாக்கி
வானத்தின் கூண்டில் அடைத்திருக்கிறேன்
சூரியன்மீதும் நான் கவிதை எழுதுவேன்

என் அம்மாவைப் பற்றி
ஒரு கவிதை
என்னால் எழுத முடியாது

நெரும்பு ஒவ்வொன்றிலும் பற்றிக் தெரிந்தது

நான் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்
ஒரு பாறாங்கல்லைப் போல
கடலின் ஆவேசக் குரலுக்குச் செவிமடுக்காமல்
நுரையின் ஆழ்ந்த ஸ்பரிசத்துக்கு உணர்ச்சி காட்டாமல்
கீழிறிங்கிக்கொண்டேயிருக்கிறேன்

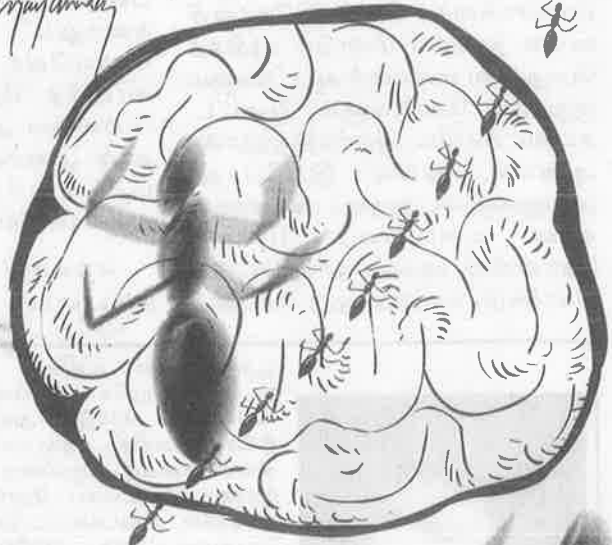
காற்றோ கானகமோ இனி என்னை நிறுத்த முடியாது
ஆகாயமும் நட்சத்திரங்களும்
அனாதை விடுதியினரைப் போல
எனக்கு மேல் தொங்கிக் கிடக்கட்டும்
நான் மூழ்கிக்கொண்டேயிருப்பேன்

எனக்கே நான் தேவையில்லை
என்ன வேண்டும் இதைவிட?
பூசணமும் பாசியும் என் கவிதைகளில் படிந்தன

ஹரிந்திக் கவிதைகள்

சந்திரகாந்த்
தேவ்தலை

Vijayamathy

எனது வார்த்தைகள் எல்லாம்
கலங்கிய நீரின் பெரும் ஓட்டத்தில்
அடித்துச் செல்லப்படும் கரையான்களைப் போல்
எனக்குத் தோன்றின

பெருவள்ளம் சில கிராமங்களையும் நகரங்களையும் சூழ்ந்தது
இன்னும் சில கிராமங்களும் நகரங்களும்
ஒரு துளி நீருக்காய்த் தாகம் தவித்தன
எனது நண்பர்களோ
கலாச்சாரத்தையும் நாட்டார் கலைகளையும்
ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்வதில்
மிக மும்முரமாக இருந்தார்கள்
உயரே வானத்தை
ஒருமுறையேனும்
பார்க்கக் கூடவில்லை அவர்களுக்கு

ஆகஸ்ட் மாதம் கதவைத் தட்டியபோதுதான்
நான் உணர்ந்தேன்
எல்லாம் பெரும் குழப்பமென
இதிலிருப்பதைவிட
எங்கிருந்தேனும் குதித்துவிடலாம் என

யாரும் செவிசாய்க்கவில்லை
வெறுத்துப்போய் ஒரு கவிஞன்
கைவிடப்பட்டவர்களின் அனைத்துக் குரல்களையும்
ஒரு கோணிப்பையில் திணித்துக்கொண்டிருக்கிறான்
நதியின் மறுகரையிலேனும்
அவற்றை விட்டுச்செல்ல

புதிதாகப் பிறந்த பூனைக் குட்டியைப் போல்
நெருப்பு கிடைத்த ஒவ்வொன்றிலும் பற்றித் தெரிந்தது
நீரில் கல்லில் உணவில்
குதிரைகளிலும்கூட
நெருப்பு வசித்தாக வேண்டியிருந்தது
மனிதரிலும் நெருப்பிருந்தது
அவர்களிடம் இருப்பதற்கென்றே இருந்தது

இன்றோ
நெருப்பை எங்கே காண்பதென்று
எவருக்கும் தெரியவில்லை
அணைந்துபோன ஆத்மாக்கள்
இந்த நாடகத்தை
செயலிழந்த சாம்பல் கண்களால்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன
நான் சொல்லும் எதற்கும் செவிகொடுக்க யாருமில்லை
துப்பாக்கி விசைகளில் விரல் பதித்தவர்கள்
வாயில்லாக் கூட்டத்தைக் குறிவைத்திருக்கிறார்கள்
இவர்களையும் நான் கடந்து செல்வேன் என்பதும்
தெரிந்ததுதான்

என்ன செய்ய எங்குதான் நான் செல்ல
ஒரு பாறாங்கல்லைப் போல்
நான் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்
வார்த்தைகளின் வலுவிழந்த நூறாயிரம் கைகள்
என்னைப் பற்றிப் பிடிக்க முயல்கின்றன
யாரும் இனி என்னைத் தடுக்க முடியாது

ஆங்கிலத்தில்: திலீப் சித்ரே
ஆங்கிலம் வழித் தமிழில்: தி.அ. ஸ்ரீனிவாசன்
நன்றி: New Quest

சந்திரகாந்த் தேவ்தலே

ஹிந்தியின் முன்னணிக் கவிஞர்களில்
ஒருவரான தேவ்தலே 1936இல்
மத்தியப் பிரதேசத்தில் பிறந்தார்.
இந்திப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி
ஓய்வு பெற்று, தற்சமயம் இந்நோரில்
வசித்து வருகிறார். பத்துக் கவிதைத்
தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. பல
விருதுகளும் பரிசுகளும் பெற்றிருக்
கிறார். அவரது கவிதைகள் பல
ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

● அலறி

Vijayamathy

நீழல் தேடும் சூரியன்

முன்னொரு காலத்தில்
எனதூரில்
கட்டிடங்கள் கர்ப்பமாவதில்லை
பட்டியாய் பல்கிப் பெருகவில்லை
ஈன்று தள்ளியதெல்லாம்
மருதை
வாகை, வம்மி

மூன்று தசாப்தம் முடிவதற்குள்
கல், மண் கலவி உச்சத்தில்
பிறந்ததெல்லாம்
சுவர்கள்
கூரை உயர்ந்த வீடுகள்
கட்டிடக்காடுகள்.

வீடுகளில் முற்றமில்லை
முன்வாசலில்லை
கோடிப்பக்கம் கறிமுருங்கை
பூப்பதில்லை
காற்றள்ளிக் கொட்டும்
மாவில்லை, வேம்பில்லை
காகம் கரையக் கொப்பில்லை

வீடுகள் காய்த்து
கிளைபரப்பி நெடிதுயர்கின்றன
தென்னை தோற்று
தலை சவட்டிக் குனிகிறது

இரட்டை மாடிகள்
வளர்ந்து
வளர்ந்து
வான்முகடு கிழியும் விரைவில்

முந்திரி விரும்பிய கிளிகள்
கொட்டைப்பாக்கான் குருவிகள்
வனாந்தரங்களுக்கு
திசை பிரிந்துவிட்டன

பட்டமரம் தேடிய மரங்கொத்தி
கருங்கல் தூண்களில்
அலகுடைக்கிறது

வாகை நான்கும்
வம்மி ஐந்தும்
கடைசி பூவையும் பிஞ்சையும் உதிர்த்து
ஒற்றையாய் நிற்கிறது
வேரில் துளி நீரும் காய்ந்துகொண்டிருக்கிறது
மரங்கள் வற்றிய ஊரில்
நீழல் தேடி அலைகிறது சூரியன்.

பெற்றோர்கள் - குழந்தைகள் - கூடுதலாக ஒரு சடலமும்

நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் பொழுதுகளிலெல்லாம் அனுபவிக்க இயலாதவாறும் ரசிக்க முடியாதவாறும் நீங்கள் பகிர்ந்தளித்த இந்த எளிய அன்புகளை உங்களைப் போலவே உங்கள் குழந்தைகளாலும் புறக்கணிக்க முடிவதில்லை

சில நிபந்தனைகளுடன் கூடிய எளிய அன்புகள் அனுபவிப்பதற்கான சில சுதந்திரங்களை கண்டிப்பாக மறுக்கின்றன, ஆனால் முடிந்த வரை உண்மையாயிருக்கின்றன

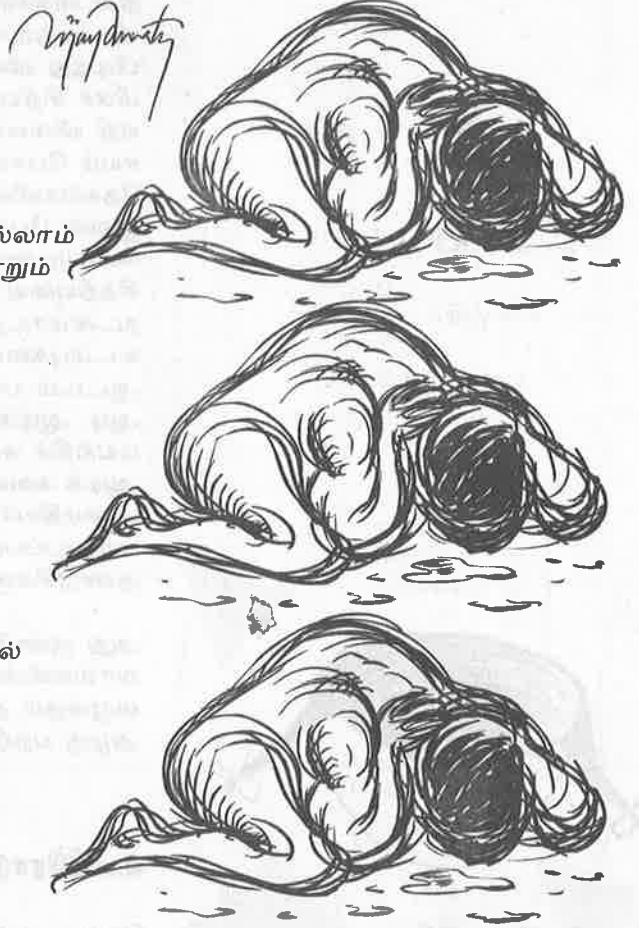
பேசக் கூடாதென்றும் சிரிக்கக் கூடாதென்றும் அசைதலிருக்கக் கூடாதென்றும் கடுமையான சட்டமியற்றப்பட்ட அந்த அறையில் அவ்வாறே அமர்ந்திருப்பதாய் அவர்கள் செய்யும் பாவனைகள் செய்யக் கூடாதென்று சொன்ன மூன்றையும் ஒன்றுசேர்த்து செய்வதாய்த் தெரிகிறது.

உங்களுடைய கணிதங்களும் அவர்களுடைய சூத்திரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை

இறந்துவிட்டவரோடு வீட்டினுள் வந்துவிட்டிருந்த அழகையும் பெரும்பாலான நேர நிசப்தங்களும் வீட்டிலிருக்கும் குழந்தைகளின் இயல்புகளை மாற்றியமைக்கின்றன

மயானத்திற்கு எடுத்துச் சென்ற பிணத்தோடு சென்றுவிட்ட

வீட்டினுள் முன்பிருந்த சிறிய சந்தோஷங்களையும் சிறிய சிரிப்பொலிகளையும் இயல்பாகவே மீட்டெடுக்க சிறு முயற்சிகளைக் குழந்தைகள் மேற்கொள்கின்றனர்.

அய்யப்பமாதவன்

கூர்மை நிறைந்த ஒரு பாடல்

மூன்று வயதுச் சிறுவன் குண்டுசிகளிடம்
 பேசிக்கொண்டே அவைகளின்
 உடல்களின் கூர்மையைப் பரிசோதிக்கிறான்
 தன் கைகளில் பாய்ந்துவிடாதபடிக்கு
 மிக லகுவாக அவைகளின் விரல்கள்
 பிடித்து விளையாடுகிறான்
 மிகச் சிறியதாக இருக்கும் தலைகளில்
 ஏறி விளையாட சம்மதம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்
 ஈயம் போன்ற நிறத்திலிருக்கும்
 தேகங்களில் கைகளால் தடவி ஆனந்திக்கிறான்
 இவன் பேசுபேசு மௌனமாகவே இருக்கின்றன
 கோபமுற்றவன் தூக்கி எறிகின்றான்
 சிதறியவை எழுந்து அவன்முன்
 நடனமாடத் தொடங்குகின்றன
 உடம்புகளை வளைத்து நெளித்து ஆடுகின்றன
 ஆட்டம் பார்த்தவன் தானும் ஆடத் தொடங்குகிறான்
 ஆடி ஆடிக் களைத்தவை
 மயங்கிச் சுருண்டு டப்பாவுக்குள் விழுந்தன
 ஆடிக் களைத்தவன் டப்பாவுக்குள் பார்க்கிறான்
 அமைதியாய் பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்தன
 பரிதாபப்பட்டு
 குண்டுசிகளுக்கென ஒரு பாடலைப்
 பாடத் தொடங்கினான்
 அது குண்டுசிகளின் தலைபற்றியதாகவும்
 வால்களின் கூர்மை பற்றியதாகவும்
 வழக்கும் தன்மை கொண்ட உடம்பின்
 அழகு பற்றியதாகவும் இருக்கிறது.

உயிரோடு மீள்தல்

கொட்டிக் கிடக்கின்ற அணைந்த சிகரெட்டுக்களில்
 அவனின் விழிகள் வடித்த துளிகள்
 உப்புக் கட்டிகளாய் நிரம்பியிருந்தன
 அழாமல் அழுத மனத்தின் உப்புக்கரிக்கும்
 சொற்களை சாம்பல் துகள்களாய் உதிர்த்திருக்கிறான்
 ஏமாற்றம் தந்த பெண்களின் தீராக்காதலின்
 ஆற்றாமையை இப்படிப் பார்க்கலாம்
 காமநீர் சுரந்து பெரு உவகையில் நீந்தி நீந்தாத
 தருணத்தில்
 இவ்வாறு எரித்துக்கொள்ளலாம்
 விதியின் கைகளுக்குள் கழுத்தைக் கொடுத்து

உயிரோடு மீண்ட சமயம்
 இங்ஙனம் புகைத்துக்கொள்ளலாம்
 உணவின்றிப் போகும் காலம் பணமற்ற பொழுதுகளில்
 மனவருத்தம் போக்க
 அணைத்துக்கொண்டே போகலாம் எண்ணிக்கையற்று
 பரிவு கொள்ளும் அம்மாவின் அன்பை மறக்க
 உதடுகளால் இதயத்தைச் சுட்டுக்கொள்ளலாம்
 தங்கையின் பரிதாபத்தில் வாழ்வை மேம்படுத்த
 யோசனையில் தீ வைத்துக்கொள்ளலாம்
 அப்பாவின் அக்கறையை அடியோடு புதைக்க
 தேடுதலின் அர்த்தத்தை மூளையில் கொளுத்தலாம்
 ஆயினும் அணைந்த சிகரெட்டுக்களில்
 அணையாத சிகரெட்டுக்களும் புகைந்துகொண்டிருக்கின்றன.

சாபமீடும் ஒரு கவிதை

உப்பின் வெண்மையைப் போல் விடிகிறது
 இந்த இரவு
 துவண்டு கிடக்கும் அவன் கால்கள்
 பகலின் மீது நடக்க அச்சம் கொண்டிருக்கின்றன
 நாட்களின் மீது கவனம் கொள்ளாதவன்
 சொற்களிடம் மிக நெருக்கமாய் இருக்கிறான்
 சிகரெட்டைப் புகைத்துப் புகைத்து
 பொழுதுகளைப் புகை வளையங்களாக்குகிறான்
 சூரியனின் பகைமையில்
 அறையின் தனிமை இருளில்
 தூக்கத்தின் மதுப் புட்டிக்குள் சுருண்டுகொள்கிறான்
 இரவின் சிறகொன்று அவன் காதுகளைக் குடைகையில்
 திடுக்கிட்டெழுந்தவன்
 நிலவின் விரிப்பின் மீது நடக்கிறான்
 கைகளில் சுருண்ட காகிதங்களில்
 அவனிதயம் கவிதைகளாய்த் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.
 பழச்சாறு நிறைந்த மதுக் குப்பிகள்
 இரவுகளால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றன
 பருகியவன் இப்பிரபஞ்ச வெளியில் மிதக்கிறான்
 எதிரிகளின் கூடாரங்களை
 எரிக்கப்போவதாக சபதமெடுக்கிறான்
 கவிஞனின் இறுமாப்பில் நகரத்தின் அறிவிலிகள்
 அழிந்துபோக சாபமிடுகிறான்
 தள்ளாடித் தளர்ந்து இருளின் அறைக்குள்
 ஒரு நீண்ட கனவென மறைந்துபோகிறான்.

ஒலியங்கள் விஜய் அமர்நாத்

மாய வெளியில் ஒரு விலாசம் அம்ஷன் குமார்

அபர்ணா சென்னின் புதிய படமான 15 பார்க் அவென்யுவில் நிறைய சம்பவங்கள், நிறையத் திருப்பங்கள்.

ரெவாவிற்கு முதல் கணவன் கர்னல் மாதூர் வாயிலாக அஞ்சலி, மகேஷ் ஆகியோரும் முதல் கணவன் இறப்பிற்குப் பின்னர் இரண்டாவது கணவன் பிரிகேடியர் சுனில் வாயிலாக மிதாலியும் ஆக மொத்தம் மூன்று பிள்ளைகள். சுனிலும் இறந்துவிடவே விவாகரத்தான இயற்பியல் பேராசிரியையான அஞ்சலி தனது தாய், தங்கை ஆகியோருடன் வாழ்ந்து வருகிறாள். மிதாலி அஞ்சலியைவிடப் பதினெட்டு வயது இளையவள். மிகவும் துரதிர்ஷ்டசாலி. அவளுக்கு schizoprenia தவிர காக்காய் வலிப்பும் உண்டு. அவளுக்கும் ஜோஜோவிற்கும் திருமணம் நடக்கிற தறுவாயில் அவள் வாழ்வில் மேலும் ஒரு சூறாவளி. பத்திரிகைக்காரியான அவளைச் சில அரசியல் குண்டர்கள் பாலியல் பலாத்காரம் செய்து சக்கையாக்கிப் போட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறார்கள்.

ஜோஜோ அதைக் காரணம் வைத்து அவளை ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணை மணந்து கொள்கிறான். மிதாலி சிறிது காலம் மனநோய் மருத்துவமனையில் இருந்து பின்னர் வீடு திரும்புகிறாள். அவள் இப்பொழுது ஜோஜோவைத் திருமணம் செய்து கொண்டு ஐந்து குழந்தைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு பார்க் அவென்யுவில் 15ஆம் எண் இல்லத்தில் சுகமாக வாழ்ந்துவருகிறாள். ஆனால் இதெல்லாம் அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும். மற்றவர் களுக்குத் தெரியாது. இவ்வளவு ஏன், அவர்களுக்குக் கொல்கத்தாவில் பார்க் அவென்யு எங்கே உள்ளது என்பதுகூடத் தெரியாது.

மருத்துவர் குனாலின் ஆலோசனைப்படி குடும்பமே பூடானுக்கு விடுமுறையில் செல்கிறது. அதே இடத்திற்கு ஜோஜோ அவனது மனைவி குழந்தைகள் ஆகியோரும் விடுமுறைக்கு வருகிறார்கள். மிதாலியால் அவனைச்

சற்றும் அடையாளம் காண முடியவில்லை. அவளைப் பற்றி அஞ்சலியிடமிருந்து ஜோஜோ கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறான். மிதாலியின் நிலைமைக்குத் தானும் ஒரு முக்கியக் காரணமென்று நினைத்து வருங்கிறான். கொல்கத்தாவிற்கு எல்லோரும் திரும்புகிறார்கள். ஜோஜோ அவளுக்கு ஆதரவாக இருப்பது தனது கடமையென்று நினைக்கிறான். அவளைத் தன் காரில் வைத்துக்கொண்டு பார்க் அவென்யுவிலுள்ள 15ஆம் எண் வீட்டைத் தேடுகிறான். இதுவரை தனது கணவனையும் குழந்தைகளையும் சப்தங்களால் மட்டுமே உணர்ந்துவந்த மிதாலி திடீரெனத் தன் மனத்தில் உள்ளவற்றைப் பிம்பங்களாகவே பார்க்கிறாள். 'தொலைந்து' போய்விட்ட அவளை மற்றவர்கள் தேடத் துவங்குகிறார்கள்.

கொங்கணா சென் ஷர்மா, ஷபானா ஆஸ்மி, ராகுல் போஸ், கன்வல்ஜித், திர்த்மன் சட்டர்ஜி, வஹிதா ரெஹ்மான், சௌமித்ர சட்டர்ஜி என்று திறமை வாய்ந்த நடிகர் பட்டாளம். சமீபத்தில் இவ்வளவு சிறப்பாக நடிகர்கள் நடித்த வேறு ஒரு படத்தை நம்மால் நினைவுகூர முடியாது. தீவிர உணர்ச்சிகளையும் அதன் போராட்டங்களையும் நெருக்கமாகக் கொண்டுவரும் பல காட்சிகள் படத்தில் உண்டு. சில தருணங்களில் பெர்க்மன் படம் பார்ப்பது போலும் இருக்கிறது.

தன் தங்கை மிதாலியைப் போலவே அஞ்சலியும் வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டவள். ஆனால் மிதாலியைப் போல அவளால் பிரமைகளில் வாழ முடியாது. அந்த வகையில் அவள் மிதாலியைவிடக் கொடுமையான வாழ்வை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள். நமது சமூகத்தில் அஞ்சலிகள் மிக அதிகம். அஞ்சலியாக நடிக்கும் ஷபானா ஆஸ்மி வசீகரமான பேரிளம் பெண். தனது வாழ்வை மீண்டும் பூக்கவைக்கும் திறன் இருந்தும் அதனை அடைய முடியாத அவலத்தை

இளம் எழுத்தாளர் அறிமுகம் - முத்துராமன்

எதிர்பார்ப்புகளுடன் வாழும் மனிதர்கள்

அன்றாட வாழ்க்கையின் கவலைகளைக் கலைப் படைப்பாக மாற்றும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் முத்துராமன் முக்கியமான ஓர் இளம் படைப்பாளி. ஒரு தூழலை அல்லது ஒரு மனிதரை மிககுறைந்த வாக்கியங்களில் சித்தரிக்கும் ஆற்றலும் மென்மையான நகைச்சுவையுணர்வும் இவருக்கு இயல்பாகவே கைவரப்பெற்றுள்ளன. வார இதழ்களிலும் இணைய இதழ்களிலும் இடம்பெற்றிருக்கும் இவருடைய பல சிறுகதைகள் முத்துராமனுடைய படைப்பாற்றலுக்கு அடையாளங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இவருடைய பதினமூன்று சிறுகதைகள் "சதுரங்கக் குதிரைகள்" என்னும் தலைப்பில் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன.

ஏதோ ஒரு சில எதிர்பார்ப்புகளுடன் உழல்வதாகவே இருக்கிறது நம் வாழ்க்கை. அதை அடையும் முயற்சிகளில் எல்லாருமே சிறுசிறு உரசல்கள், வேதனைகள், ஆதரவான ஒரு சில கையசைவுகள், உற்சாகக் குரல்கள் ஆகியவற்றை மாறிமாறி எதிர்கொள்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். மாறிக்கொண்டேயிருக்கிற நாடகக் காட்சிகளைப் போல வாழ்வில் இந்தக் கணங்களும் தோன்றி மறைகின்றன. மின்னிமறையும் இத்தகு தருணங்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்பவை முத்துராமனுடைய படைப்புகள்.

முத்துராமன் சித்தரித்திருக்கும் மனிதர்கள் தம் இயலாமையைப் பற்றிய பிரக்ஞையும் அடுத்தவர்களுடைய இயலாமையைப் பற்றிய அறிவும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பது முக்கியமாக அம்சமாகப்படுகிறது. இது தன்னிரக்கத்தை தூண்டிப் புலம்பவைக்கிற தூழல்களையும் வெறுப்பிலும் விரகதியிலும் பொசுங்கிப் போகிற தூழல்களையும் எளிதில் கடந்துவிடும் ஆற்றலை மனிதர்களுக்கு வழங்குகிறது. இந்த ஆற்றலே, கொந்தளிக்கவைக்கிற தருணங்களைக்கூட எதிர்பார்த்த ஒன்றே நடப்பதைப் போன்ற சகஜ உணர்வுடன் மனிதர்கள் எதிர்கொள்வதற்கு உறுதுணையாக உள்ளது.

படைப்பாற்றலும் வாழ்க்கைப் பார்வையும் விமர்சனமும் பொருந்தியிருக்கும் "சதுரங்கச் சிப்பாய்" சிறுகதை முத்துராமனுடைய எழுத்தாற்றலுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. மகள் விளையாடுவதற்கு ஒரு சதுரங்கப் பலகையை வாங்கித்தர முடியாத தன் இயலாமை சார்ந்து மனம் நொந்து தவிக்கிற ஒரு தந்தையின் மனநிலையிலிருந்து கதை விரிவடைந்தாலும் அது வேகமாக வெவ்வேறு தளங்களிலும் இடம் மாறிச் செல்லக்கூடிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது. மெல்ல மெல்ல தன் பாதையில் உறுதியாக வெட்டுப்படாமல் முன்னேறி, தடத்தின் இறுதிப் புள்ளியைத் தொடும்போது ஒரு சிப்பாய் ராணியாகவும் உருமாறி வல்லமை பெறும் என்பது சதுரங்க விதி. நீர்வாகத்தின் விருப்பமே ஒரு பதவி உயர்வைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விளங்கும் தூழலில் இறுதிக் கட்டம் வரை விழிப்புணர்வோடும் அாபணிப்புணர்வோடும் கடந்து சென்றாலும் சிப்பாய்கள் ஒருபோதும் ராணியாக முடியாத அவலத்துடன் சிப்பாயாகவே எஞ்சிப்போவது வாழ்க்கை விதி. இந்த முரணைச் சிறுகதைக்குள் முத்துராமன் முன்வைக்கும் விதம் அமுத்தமாக உள்ளது.

மன உணர்வுகளைக் கச்சிதமாகப் பிரதிபலிக்கும் பொருத்தமான சொற்களை மிக இயல்பாகக் கதைகளில் இடம்பெறவைத்திருப்பதை முத்துராமனுடைய மிகப் பெரிய பலமென்று சொல்லலாம்.

மிகவும் முதிர்ச்சியுடன் அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். கொங்கணாவிற்கு இது சவாலான பாத்திரம். அவரது சிறுமி முகம் அந்தப் பாத்திரத்திற்கு மிகவும் உதவுகிறது. மிகவும் இயல்பான தோற்றத்துடனேயே சிக்கலான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிற கலையைப் பிறமொழி நடிகர்கள் சுலபமாகக் கற்றுவைத்திருக்கிறார்கள். விதவிதமான 'கெட் அப்களில்' தோன்றுவதுதான் பிரமாதமான நடப்பு என்று நமது நடிகர்களுக்குத் தவறான போதனை செய்யப்பட்டுவருகிறது.

இது கொல்கத்தாவைக் களனாகக் கொண்ட இந்திய ஆங்கிலப் படம். வயதான தாய் ரெவாவாக நடக்கும் வஹிதா ரெஹ்மான் தவிர மற்றவர்கள் ஆக்ஸ்பிரிட்ஜ் உச்சரிப்பில் ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள். இந்திய ஆங்கில உச்சரிப்பு, படத்திற்கு மேலும் யதார்த்தத்தை அளித்திருக்கும். படத்திற்கு நடப்பு, ஒளிப்பதிவு, கலை, ஒலிப்பதிவு போன்றவை சிறப்புச் சேர்க்கின்றன. சில காட்சி அமைப்புகளில் குறைகள் தூக்கலாகத் தெரிகின்றன. கூறியது கூறல் அவற்றில் ஒன்று. அஞ்சலி ஜோஜோ விடம் மிதாலி பற்றிக் கூறியதை மீண்டும் படுக்கையில் ஜோஜோ தனது மனைவியிடம் அட்சரம் பிசகாமல் கூறுவது ஒரு உதாரணம். இரண்டு இடங்களையும் மேலும் சிக்கனமாக எடிட் செய்திருக்கலாம். மனநிலை மருத்துவர் குனால் அஞ்சலியிடம் அவள் தங்கையின் வியாதி பற்றி விலாவாரியாக எடுத்துச் சொல்கிற காட்சியும் தேவையற்றது. ஒரு இன்டலக்கவலும் மிதாலியைத் தொன்றுதொட்டு கவனித்துவருபவருமான அஞ்சலிக்கு மிதாலியின் நோய் பற்றி இதுவரை தெரியாத எதையும் ஒரு மருத்துவர் புதிதாகக் கூறி விடப்போவதில்லை, கூறவுமில்லை. படம் பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு சில நிமிடங்களில் அஞ்சலி மிதாலி குடும்பப் பின்னணியை விளங்கவைத்துவிட வேண்டுமென்பதற்காக அவர்களது மொத்தச் சரித்திரத்தையும் குனால் விவரிப்பது மோசமான உத்தி. மிதாலி பிரமையில் வாழ்கிறாள் என்பதை நன்கு அறிந்த கதாபாத்திரங்கள் அவளைக் காரில் வைத்துக்கொண்டு இல்லாத பாரக் அவென்யுவைத் தேடி அடிக்கடி ஊர்வலம் செல்வது சற்றும் பொருத்தமாக இல்லை. மிதாலி மீதான பாலியல் வன்முறையை நடத்தியவர்கள் தவிர சமூகத்தினர் அனைவரும் அவள்மீது பரிவும் அக்கறையும் உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். அவளைச் சுற்றியுள்ள சமூகமல்ல, அவளது நோய்தான் கொடுமையானது என்று படம் சொல்வதாக நாம் பாவிக்கலாம்.

கொற்றவை

ஜெயமோகன்

காப்பியம்

கொற்றவை - ஜெயமோகன் ரூ. 280
காரல் மார்ச்சு காப்பியம் - ஆ. பழநி 60
பெரியார் காப்பியம் - மகுடேசுவரன் 80

நாவல்கள்

புயலிலே ஒரு தோணி 180
சித்தார்த்தன் 55
அத்தைக் கன்னி - ஜெ. பி. கிருபா 150
நிலாக்கள் தூர தூரமாக - பாரததேவி 160
அஞ்சலை - கண்மணி குணசேகரன் 160
அற்றைத் திங்கள் இந்நிலத்தில் - சுபாஷ் சந்திர போஸ் 190
காதலின் துயரம் - கதே - (எம். கோபாலகிருஷ்ணன்) 65
மரணத்தடம் - தாமஸ் மன் - (உபாலி) 65
ஆழி குழ் உலகு - ஜோடி குருஸ் 265
பகடையாட்டம் - யுவன் சந்திரசேகர் 130

மணல்கமகை - கோபாலகிருஷ்ணன் 265
www.padiappakam.com
ஏழாம் உலகம் - ஜெயமோகன் 130
காலச்சுமை - ராஜ்கௌதமன் 160
ரத்த உறவு - யூமா வாசுகி 140
யாரும் யாருடனும் இல்லை - உமா மகேஸ்வரி 130
காதல்தேவதை - மாலோ 55

சிறுகதைகள்

ரஸிகன் கதைகள் (ஆய்வுப் பதிப்பு) 220
ச. தமிழ்ச்செல்வன் கதைகள்
வெண்ணிலை - ச. வேணுகோபால்
சனங்களின் சாமி கதைகள் - அ.கா. பெருமாள் 45
தற்கால வட அமெரிக்க கதைகள் - தொகுப்பாசிரியர் அ. முத்துலிங்கம்
நாஞ்சில்நாடன் கதைகள் 275
அ. முத்துலிங்கம் கதைகள் 350
இராசேந்திர சோழன் கதைகள் 250
ஆ. மாதவன் கதைகள் 240
தொலைகடல் - உமா மகேஸ்வரி 50
நெரிக்கட்டு - அழகியபெரியவன் 55
வெள்ளெருக்கு - கண்மணி குணசேகரன் 90

கவிதைகள்

தேவதேவன் கவிதைகள் ரூ. 390
கொங்குநேர் வாழ்க்கை 1, 2 250, 290
நிழலன்றி ஏதுமற்றவன் - ஜெ. கிருபா 40
பிஷ்புகளின் ராணி - அசதா 40
அருப நஞ்சு - அழகிய பெரியவன் 30
வஜ்ஜாலக்கம் - வைரப்பேழை - ஜயவல்லபன் (மு. கு. ஜகந்நாதராஜா) 60
காமக் கழம்புனல் - மகுடேசுவரன் ரூ. 100

பிறநூல்கள்

நதியின் பிழையன்று நறும்புனல் இன்மை - நாஞ்சில் நாடன் 150
கர்ப்பமாய்ப் பெற்ற கன்னிகள் - அ. கா. பெருமாள் 75
கானலம் பெருந்துறை 170
அணுசக்தி - ஜெயபாரதன்
கொடுங்கோநூர் கண்ணகி - ஜெயமோகன் 50
அலைகளினூடே - தொகைநூல் 170
லண்டனில் சிலுவைவராஜ் - ராஜ் கௌதமன் 90
புதுமைப்பித்தன் எனும் பிரம்மராஷஸ் - ,, 60
புதுமைப்பித்தனும் கயிற்றரவும் - ராஜமார்த்தாண்டன் 70

தமிழினி

67, பீட்டர்ஸ் சாலை, ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.

e mail: tamizhininool@yahoo.co.in. Ph: 98841 96552

படிப்பகம்

புதுமைப்பித்தனும் ஜெயகாந்தனும் - எம். வேதசகாயகுமார் 70
அங்கே இப்ப என்ன நேரம்? - அ. முத்துலிங்கம் 180
திருமூலர்: காலத்தின் குரல் - கரு. ஆறுமுகத்தமிழன் 55
நாராயண குரு - சீனிவாசன் 100
சொல் பொருள் மௌனம் - க. மோகனரங்கன் 140
இலக்கிய முன்னோடிகள் - ஜெயமோகன் 280
கடவுளும் 40 ஹெர்ட்ஸும் - அரவிந்தன் நீலகண்டன் 80
பரிணாமத்தின்பாதை 140
கவிமணி கட்டுரைகள் 70
நரிக்குரவர் இளவரையியல் - கரசூர். பத்மபாரதி 160

அண்ணா
பல்கலைக்கழகம்
ANNA
UNIVERSITY

நுழைவுத் தேர்வு ரத்து

கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு நன்மையா?

தமிழ்நாட்டில் தொழிற்கல்விக்கான நுழைவுத் தேர்வு ரத்து செய்யப்படுவதாகவும் இதற்கான சட்டமொன்றைத் தமிழக அரசு கொண்டுவர இருப்பதாகவும் ஆளுநர் உரையில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. கடந்த ஆண்டில் இதற்காகப் பிறப்பிக்கப்பட்ட அவசர ஆணையை நீதிமன்றங்கள் தடுத்து நிறுத்தியபோதே புதிதாகச் சட்டமொன்றைத் தமிழக அரசு இயற்றிக் கொள்ளலாமெனக் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தன. அதை அப்படியே கிடப்பில் போட்டுவிட்ட அரசாங்கம் தேர்தலைக் கருத்தில் கொண்டு செய்துவருகின்ற அந்திமக் காலத்து அறிவிப்புகளில் ஒன்றாக இப்போது இந்த அறிவிப்பையும் வெளியிட்டுள்ளது. ப்ளஸ் டீ தேர்வில் பெறுகிற மதிப்பெண்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே தொழிற்கல்வி வகுப்புகளில் மாணவர் சேர்க்கை நடைபெறும் என அறிவித்துள்ள அரசாங்கம் சி.பி.எஸ்.ஈ. போன்ற வேறு முறைகளில் படித்துத் தேறிவரும் மாணவர்களுக்கு மட்டும் நுழைவுத் தேர்வு நடத்தப்படும் எனக் கூறியுள்ளது.

தமிழக அரசின் அறிவிப்பு நடைமுறைக்கு வரும் பட்சத்தில் 1984ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழ்நாட்டில் நடைமுறையில் இருந்த நுழைவுத் தேர்வு முறை வழக்கொழிந்துவிடும். அது, அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதே கடும் எதிர்ப்புக்கு ஆளான ஒரு முறைதான். மாணவர்கள் நாளொன்றுக்குப் பதினைந்து மணி நேரத்துக்கு மேலாகப் படிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்; பெற்றோர்களுக்கோ தனிப் பயிற்சி (private tuition) நிறுவனங்களுக்கு ஆயிரக்கணக்காகச் செலவிட வேண்டிய இக்கட்டு. இப்படிப் பல இடர்ப்பாடுகள் நுழைவுத் தேர்வால் ஏற்பட்டுவந்தது உண்மை.

தனிப் பயிற்சி நிலையங்கள் பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களில் இருப்பதும் அவை வசூலிக்கும் கட்டணத்தைச் செலுத்தக்கூடிய வருமானம் கொண்டவர்களில் பலர் நகரங்களில் வசிப்பதும் தொழிற்கல்விப் படிப்புகளில்

பெரும்பாலான இடங்களை நகர்ப்புற மாணவர்கள் கைப்பற்றக் காரணங்களாகிவிட்டன. நகர்ப்புறங்களிலிருந்து ப்ளஸ் டீ தேர்வு எழுதும் மாணவர்களின் விகிதத்தையும் அவர்கள் பெறும் இடங்களின் விகிதத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த வேறுபாடு தெரியவரும்.

தனிப் பயிற்சி என்பது இப்போது நிரந்தரமான ஒரு தீமையாக மாறிவிட்டது. பாலர் பள்ளிகளில் பயிலும் குழந்தைகளையும் கூடத் தனிப்பயிற்சிக்கு அனுப்புவது இப்போது சகஜமானதாகிவிட்டது. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல, பிற மாநிலங்களிலும் இதே நிலைதான். மேற்கு வங்க மாநிலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட 'சர்வே' ஒன்றில் மூன்று மற்றும் நான்காம் வகுப்புகளில் பயிலும் முப்பத்து நான்கு குழந்தைகளைச் சோதித்தபோது அவற்றுள் இருபது குழந்தைகள் தனிப் பயிற்சி பெறுவது தெரியவந்தது. அவ்வாறு தனிப் பயிற்சி பெறும் குழந்தைகளில் என்பது விழுக்காட்டினர் தமது பெயரை எழுதத் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். தனிப் பயிற்சி பெறாமல் பள்ளிகளில் மட்டும் படிக்கும் குழந்தைகளில் வெறும் ஏழு விழுக்காட்டினர் மட்டும்தான் தமது பெயர்களை எழுதக் கூடியவர்களாக இருந்தனர் என நோபல் பரிசு பெற்ற பொருளாதார நிபுணர் அமர்த்யா சென் குறிப்பிடுகிறார் (Amartya Sen, Introduction to the Pratchi Education Report, 2002).

நுழைவுத் தேர்வு முறை நடைமுறைக்கு வந்த கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் சாதாரண மக்களின் ஆயிரக்கணக்கான கோடி ரூபாய் தனிப் பயிற்சிக்கெனச் செலவாகியுள்ளது. அதை வருமானமாக ஈட்டியவர்கள் அந்த வருமானத்துக்கு வரிக்கடக் கட்டியதில்லை. இப்படியாகக் கறுப்புப் பொருளாதாரம் ஒன்று உருவாகவும் இது காரணமாகிவிட்டது. கணக்கில் வராத கறுப்புப் பணம் சமூகப் பதற்றத்துக்கு வழிவகுக்கிறது

நுழைவுத் தேர்வு முறையை நீக்க வேண்டும் எனக் கோரியவர்கள் மாணவர் சேர்க்கையின்போது கிராமம் X நகரம்; பணக்காரன் X ஏழை; ஆண் X பெண் முதலான பாகுபாடுகளையும் களைய வேண்டும் என வலியுறுத்தி வந்தனர் (ப்ளஸ் டூ தேர்வில் வெற்றிபெறுவதில் பெண்கள் அதிகம் இருந்தாலும் தொழிற்கல்வியில் சேர்க்கப்படும் பெண்களின் எண்ணிக்கை குறைவு). தமிழக அரசு இவற்றைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டதா எனப் புரியவில்லை.

மாணவர்களைப் தரப்படுத்தும் நோக்கில் கொண்டு வரப்பட்ட நுழைவுத் தேர்வு முறை இன்று பெரும் கேடாக மாறிவிட்டது. ஒரே மாணவன் தேசிய அளவில் ஒரு நுழைவுத் தேர்வையும் (AIEEE) மாநில அளவில் ஒன்றையும் (TNPCEE) தனியார் சுயநிதிப் பொறியியல்/மருத்துவக் கல்லூரிகளில் சேர்வதற்கு அவை நடத்துகிற நுழைவுத் தேர்வுகளையும் எழுத வேண்டியுள்ளது. இது சகித்துக்கொள்ளத் தக்கதல்ல. எனவே நுழைவுத் தேர்வு ரத்து செய்யப்படுவதை நாம் வரவேற்கலாம். ஆனால் நுழைவுத் தேர்வு ரத்து ஒன்றே இந்தப் பிரச்சினைகள் அனைத்தையும் தீர்த்துவிடக்கூடியதல்ல.

தொழிற்கல்வியையும் சுயநிதிக் கல்லூரிகளையும் முறைப்படுத்துவதில் மத்திய, மாநில அரசுகள் செய்து வரும் தவறுகளுக்குக் கொஞ்சமும் குறைவின்றி நீதிமன்றங்கள் செயல்பட்டுவருகின்றன. இதுவரை இந்தப் பிரச்சினை குறித்து உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கியுள்ள தீர்ப்புகள் மக்களுக்கு விரோதமானவையாக இருப்பது மட்டுமின்றி மேன்மேலும் பிரச்சினையைச் சிக்கலாக்குவதாகவும் உள்ளன. சுயநிதிக் கல்லூரிகளில் இடம் ஒதுக்கும்படி அரசாங்கம் கேட்க முடியாது; இட ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை சுயநிதிக் கல்லூரிகளுக்குப் பொருந்தாது; ஒரு சுயநிதிப் பொறியியல் கல்லூரிக்கு, தொழிற்புக் கல்விக்கான அனைத்திந்திய கவுன்சில் (AICTE) அனுமதி வழங்கிவிட்டால் மாநில அரசின் அனுமதிக்கூட தேவையில்லை எனப் பல்வேறு தீர்ப்புகளை உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கியுள்ளது. இவற்றை நேர் செய்வதில் மத்திய அரசுக்கே அதிகப் பொறுப்பு உள்ளது. சில மாநிலங்களில் நடக்கவுள்ள சட்டமன்றத் தேர்தலை மனத்தில் கொண்டு இட ஒதுக்கீட்டுக்கான சட்டத் திருத்தம் ஒன்றைக் கடந்த குளிர்காலக் கூட்டத் தொடரில் கொண்டுவந்த மத்திய அரசு பிற அம்சங்கள் குறித்து ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

நுழைவுத் தேர்வை ரத்து செய்வது கிராமப்புற மாணவர்களுக்குப் பயனளிக்கும் என்று சொல்லப் படுவது முழு உண்மை ஆகாது. நுழைவுத் தேர்வு நடைமுறையில் இருந்த கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் அதையொட்டிப் புதிய புதிய கேடுகள் முளைத்துக் கிளைவிட்டுள்ளன. நாமக்கல் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறங்களில் பெருகிவரும் சிறப்புப் பள்ளிகள் அப்படிப்பட்டதொரு கேடாகும். கிராமப்புற மாணவர்களுக்கும் நகர்ப்புற மாணவர்களுக்கும் இடையேயான பாகுபாட்டைக்காட்டிலும் இத்தகைய சிறப்புப் பள்ளிகளுக்கும் பிறவற்றுக்கும் இடையேயான பாகுபாடே அதிகம். பாண்டிச்சேரியை உள்ளடக்கி அறுபத்தாறு கல்வி மாவட்டங்களாகத் தமிழகம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. கடந்த ஆண்டு மருத்துவப் படிப்புக்கு விண்ணப்

பெற்றிருந்தனர். அவர்களில் 179 பேர் நாமக்கல் கல்வி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அது மட்டுமின்றி இம்பூர்மெண்ட் தேர்வு எழுதி 97 பேர் நாமக்கல் கல்வி மாவட்டத்திலிருந்து அதே அளவு மதிப்பெண் பெற்றிருந்தனர். நான்கு கல்வி மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய சென்னையிலிருந்து 140 மாணவர்கள் மட்டுமே அந்த அளவு மதிப்பெண் பெற்றிருந்தனர். நாமக்கல்லுக்கு அடுத்ததாகச் சிறப்புப் பள்ளிகள் இருக்கும் கோபிச்செட்டிப்பாளையம் கல்வி மாவட்டத்திலிருந்து 97 மாணவர்கள் 199/200 மதிப்பெண் பெற்றிருந்தனர். கூடலூர், அறந்தாங்கி, அரியலூர், முசிறி, லால்குடி, நாகப்பட்டினம், திருவாரூர் மற்றும் காரைக்கால் ஆகிய எட்டுக் கல்வி மாவட்டங்களில் ஒரு மாணவர்கூட மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம்பெறவில்லை, மருத்துவக் கல்லூரிகளில் 993 இடங்களில் 32 கல்வி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் 900 இடங்களையும் மீதமுள்ள 34 கல்வி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வெறும் 93 இடங்களையும் மட்டுமே பெற்றுள்ளனர் (The Hindu, 8.7.2005). ப்ளஸ் டூ மதிப்பெண்களை மட்டும் கணக்கில் கொண்டால் மொத்தமுள்ள மருத்துவ இடங்கள் அனைத்தையும் இந்தச் சிறப்புப் பள்ளி மாணவர்களே கவர்ந்து கொள்ளக்கூடும். மருத்துவ இடங்கள் மட்டுமின்றித் தரமான பொறியியல் கல்லூரிகளில் உள்ள இடங்களையும் இப்படியான பள்ளிகளிலிருந்து வருபவர்களே பறித்துச் சென்றுவிடவும் வாய்ப்பு உள்ளது.

இந்த மாணவர்கள் இப்படி மதிப்பெண் பெறுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உள்ளன. தமிழ்நாடு முழுவதும் இருந்து பத்தாம் வகுப்பில் அதிக மதிப்பெண் பெறுகிற மாணவர்கள் இங்கு கொண்டுவந்து சேர்க்கப் படுகின்றனர். ரெசிடென்ஷியல் பள்ளிகளாக இருப்பதால் நாள் முழுவதும் சிறைப்படுத்தி மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. பிற இடங்களில் இரண்டாம் ஆண்டில் பயிற்றுவிக்கப்படும் ப்ளஸ் டூ பாடங்கள் இப்பள்ளிகளில் ப்ளஸ் ஒன், ப்ளஸ் டூ இரண்டு ஆண்டுகளிலும் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே இந்த மாணவர்கள் அதிக மதிப்பெண்கள் பெறுகின்றனர். இப்படிப் பயிற்றுவிக்கப்படும் மாணவர்கள் சுயமாகச் சிந்திக்கும் திறனை இழந்துவிடும் ஆபத்து உள்ளதாகக் கல்வியாளர்கள் எச்சரிக்கின்றனர். நீண்டகால நோக்கில் பார்த்தால் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சிந்தனைத் திறன் கொண்ட, ஆராய்ச்சி மனோபாவம் கொண்ட ஒரு தலைமுறை உருவாகாமலே போய்விடும் ஆபத்து இதில் உள்ளது.

ப்ளஸ் டூ தேர்வில் மதிப்பெண்கள் வழங்கப்படுவதில் கடைப்பிடிக்கப்படும் முறையும் திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும். ஒரு பாடத்தில் நூற்றுக்கு நூறு மதிப்பெண் பெறும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை கூடிக்கொண்டே செல்கிறது.

கடந்த ஆண்டில் கணக்குப் பாடத்தில் 2611 மாணவர்களும் பௌதீகத்தில் 1131, வேதியியலில் 1677 மற்றும் உயிரியல் பாடத்தில் 1227 பேர் நூற்றுக்கு நூறு மதிப்பெண் பெற்றிருந்தனர். சி. பி. எஸ். ஈ. போன்ற முறைகளில் நூற்றுக்கு நூறு மதிப்பெண் வாங்குவது மிகவும் கடினம். எனவே ப்ளஸ் டூ மதிப்பெண்ணை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டால் அத்தகைய தேர்வு முறைகளில் தேர்ச்சி பெற்று வரும் மாணவர்

களில் ஒருவருக்கும் மருத்துவப் படிப்பில் கிடைக்காமல் போய்விடலாம். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே அவர்களுக்கு நுழைவுத் தேர்வு நடத்தப்படும் என அரசு அறிவித்துள்ளது. ஆனால் அந்த நுழைவுத் தேர்வு மதிப்பெண்களை அவர்களது பள்ளி இறுதித் தேர்வு மதிப்பெண்களோடு சேர்த்துக் கணக்கிட்டால் பள்ளியிறுதித் தேர்வில் அதிக மதிப்பெண் பெறாத ஒரு மாணவன்கூட மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம்பெறக்கூடும். இது அந்த மாணவனுக்கு இரண்டாவதாக ஒரு வாய்ப்பை வழங்குவதாகவே பொருள்படும். அப்படியொரு வாய்ப்பு மாநிலக் கல்வித் திட்டத்தில் (state board) பயிலும் மாணவனுக்கு இல்லை யென்பதால் அவன் நீதிமன்றத்தை நாடக்கூடும்.

நுழைவுத் தேர்வை ஒழிக்க வேண்டும் எனக் கூறுபவர்கள் அதற்கு மாற்றாக வேறுசில வழிவகைகளைப் பரிந்துரைத்துள்ளனர். ராஜஸ்தான், பிலானியில் உள்ள பிட்ஸ் (BITS) கல்லூரியின் தரப்படுத்தல் முறையைக் கையாளலாம் என ஒரு ஆலோசனை கூறப்பட்டுள்ளது (The Hindu, 19.10.2004). அங்கு மாணவர் சேர்க்கைக்கு நுழைவுத் தேர்வு கிடையாது. அந்தந்த மாநிலக் கல்வித் திட்டத்தின்கீழ் மாணவர்கள் பெற்றுள்ள மதிப்பெண்களை 100க்குத் தரப்படுத்தி அதில் ஒரு தர வரிசையை உருவாக்குகின்றனர். உதாரணமாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து விண்ணப்பித்துள்ள மாணவர்களில் 96 விழுக்காடு பெற்றுள்ள மாணவன் முதல் நிலையில் இருப்பதாகக் கொண்டால் 90 விழுக்காடு பெற்று விண்ணப்பித்துள்ள மாணவனின் மதிப்பெண் $(90 \times 96) \times 100 = 93.75$ விழுக்காடு எனத் தரப்படுத்தப்படும். ஆனால் இந்த முறை, சிறப்புப் பள்ளிகளால் எழும் ஏற்றத்தாழ்வைப் போக்கிவிடாது. கிராமப்புற மாணவர்களுக்கும் பயனளிக்காது. எனவே இது ஒரு தீர்வாக இருக்க முடியாது.

கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் ஒரு முறையைக் கண்டறிவதோடு மாணவனின் அறிவுத் திறனைச் சோதிக்கும் ஒரு தேர்வு முறையும் தேவை எனக் கல்வியியல் சிந்தனையாளர் ஜெயபிரகாஷ் காந்தி குறிப்பிடுகிறார் (The Hindu, 8.7.2005). இது நுழைவுத் தேர்வை ஏதோ ஒரு வடிவில் வலியுறுத்துவதாகவே உள்ளது. மாநில அளவிலான நுழைவுத் தேர்வுக்குப் பதிலாக தேசிய அளவிலான அறிவுத்திறன் தேர்வு ஒன்றை நடத்தலாம் என்ற பரிந்துரையும் (V. Jayanth, The Hindu, 17.1.2006) இதற்கான தீர்வாக இருக்காது. ஏனென்றால் அது பல நுழைவுத் தேர்வுகள் எழுதுவதிலிருந்து விடுதலை தருமே தவிர கிராமம் \times நகரம், சிறப்புப் பள்ளிகள் \times பிற பள்ளிகள் முதலான முரண்பாடுகளைத் தீர்க்க உதவாது. இவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டே தீர்வினை முன்மொழிய வேண்டும்.

மேலே கண்ட பிரச்சினைகள் மட்டுமின்றி வேறு சில பிரச்சினைகளையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தொழிற்கல்வியில் இட ஒதுக்கீடு தேவையில்லை, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கள் முன்னேறிய பிரிவு மாணவர்களுக்கு இணையாக மதிப்பெண்கள் பெறத் தொடங்கிவிட்டனர் என்பது போன்ற வாதங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. 2005ஆம் ஆண்டில் சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில் முன்னேறிய வகுப்பு மாணவர்களின் இறுதி மதிப்பெண் (cut off mark) 298.33. பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு 298.33. ஸ்டான்லி மருத்துவக் கல்லூரியில் அது

முறையே 298 / 297.67 ஆகவும் கீழ்ப்பாக்கம் மருத்துவக் கல்லூரியில் அது 296.92 / 294.75 ஆகவும் இருந்தது. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கள் அதிக மதிப்பெண்களைப் பெறுவது உண்மைதான். அதுபோலவே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்களின் இறுதி மதிப்பெண்ணும் உயரவே செய்துள்ளது. ஆனால் அந்த வகுப்பு மாணவர்கள் எத்தனை பேர் தேர்வு எழுதுகின்றனர் என்று ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்தான் இந்தப் புள்ளி விவரங்களை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பள்ளி $\text{\textcircled{R}}$ வகுப்பில் சேரும்போது பாடப் பிரிவுகளைத் தெரிவு செய்வதில் இட ஒதுக்கீடு வழங்க வேண்டும் எனத் தமிழக அரசு ஏற்கனவே உத்தரவு போட்டிருந்தும் அது அரசுப் பள்ளிகளிலும் அரசு உதவிபெறும் பள்ளிகளிலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில்லை. இதனால் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்களுக்கு அறிவியல் பாடப் பிரிவுகளை எடுக்கும் வாய்ப்பு மறுக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே அவர்கள் அதிகம் வேலைவாய்ப்பு இல்லாத பாடங்களைப் பட்டப் படிப்புகளில் தேர்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. சட்டக் கல்விக்கான நுழைவுத் தேர்வில் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்களைவிடத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்களின் இறுதி மதிப்பெண் (cut off) அதிகமாக இருப்பதற்கு இதுதான் காரணம். எனவே மேல்நிலைக் கல்வியில் இட ஒதுக்கீட்டைச் சரியாக நடைமுறைப்படுத்துவதை உறுதிசெய்ய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

எல்லா மாணவர்களுக்கும் இலவசமாக நோட்டுப்புத்தகங்கள் தருவது; சீருடைகள் தருவது; சைக்கிள் தருவது என்பன போன்ற 'பாப்புலிச' ஏமாற்றுகளைக் கைவிட்டுக் கிராமப்புறப் பள்ளிகளில் போதிய ஆசிரியர்களை நியமித்தல், ஆய்வுக்கூட வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தருதல் முதலிய உருப்படியான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பள்ளியின் தேர்ச்சி சதவீதத்தை அதிகரித்துக் காட்டத் தனியார் பள்ளிகளில் 'காப்பியடிக்க' அனுமதிக்கும் வழக்கம் பரவலாக உள்ளது. அப்படிச் செய்கிற பள்ளிகளின் உரிமங்களை ரத்து செய்தல், அதற்கு உடந்தையாக இருக்கும் அதிகாரிகளைப் பணி நீக்கம் செய்து அவர்களமீது சட்ட நடவடிக்கைகளைத் தொடருதல் போன்ற கடுமையான நடவடிக்கைகளின் மூலமாகவே இதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

நுழைவுத் தேர்வு ரத்து என்பது இப்படியான பிற சீர்திருத்தங்களோடு இணைக்கப்படாவிட்டால் கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல எவருக்குமே பலனளிக்காமல் போய்விடும். ●

வினையும் எதிர்வினையும்

திரையுலகில் அதிகரித்துவரும்
தாலிபான் கலாச்சாரம்

கனிமொழி

பெண்களின் வரையறைகள் என்ன என்பதில் வெகுஜன ஊடகங்கள் காட்டும் அக்கறை அலாதியானது. வகுக்கப்பட்ட எல்லைகளைப் பெண்கள் கடந்துவிடக் கூடாது என்பதில் அவர்கள் மிகவும் கவனமாய்ச் செயல்படுகிறார்கள். பெண் கவிஞர்கள் தங்கள் உடல் சார்ந்த விஷயங்களை எழுத முற்பட்டபோது பொங்கி எழுந்தவர்கள் சினிமாத் கவிஞர்கள். அப்போது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட மிரட்டல்கள் தாலிபான் ஆட்சியாளர்களின் ஒடுக்குமுறைகளுக்குச் சிறிதும் சளைத்தவை அல்ல.

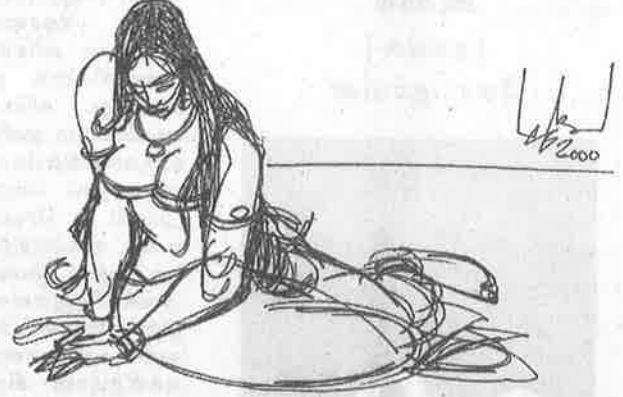
அதன் தொடர்ச்சிதான் 'சண்டக்கோழி' விவகாரம். இந்தப் படத்தில் 'குட்டி ரேவதி' என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு பாத்திரத்தைப் பற்றி, "அவள் ஒரு மனுஷியா, அவள் கையில் துப்பட்டாவை வைத்துக்கொண்டு சுற்றும் வெட்கமில்லாதவள்" என்று பொருள்பட ஒரு வசனம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

குட்டி ரேவதி என்ற பெயர் அப்படி ஒன்றும் அதிகம் வழக்கில் உள்ள பெயர் இல்லை. இந்த வசனத்தை ஒரு ராயப்பனோ தனுஷோ எழுதியிருந்தால் அதை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. எழுதியிருப்பது சிறுபத்திரிகை உலகைச் சேர்ந்த எஸ். ராமகிருஷ்ணன் என்ற முக்கியமான எழுத்தாளர். தீவிர இலக்கிய வாசகர் அனைவருக்கும் எஸ்.ரா. என்று சொன்னால் எப்படி இவரது ஞாபகம் வருமோ, அதுபோல் குட்டி ரேவதி என்று சொல்லும்போது கவிஞர் குட்டி ரேவதிதான் நினைவுக்கு வருகிறார்.

அதை மறுப்பதையோ இது பொதுவான பெயர் என்பதையோ நம்மால் நிச்சயம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ராமகிருஷ்ணன் கூறுவதைப் போல் அந்த வசனத்தை அவர் எழுதாமல் இருந்திருக்கலாம். பிறகு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அது சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் டைட்டிலில் "வசனம்: எஸ். ராமகிருஷ்ணன்" என்று வரும்போது அதன் தார்பீகப் பொறுப்பு அவரையே சேரும். இதை அறியாதவர் அல்ல ராமகிருஷ்ணன்.

படம் வெளியாவதற்கு முன் அதை ஒரு முறையாவது பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் அவருக்கு நிச்சயம் கிடைத்திருக்கும். அப்போது இந்த வசனத்தின் விபரீதத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்க முடியாதவர் அல்ல ராமகிருஷ்ணன்.

ரேவதியின் 'முலைகள்' புத்தகம் வெளிவந்த பிறகு அதன் பொருட்டு அவர்மீது வீசப்பட்ட கீழ்த்தரமான பிரயோகங்களை அறியாதவர் அல்ல ராமகிருஷ்ணன். இந்தச் சூழலில் இப்படிப்பட்ட ஒரு வசனத்தை அவர் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டது நியாயப்படுத்த முடியாத ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது.

அப்படியே கவனக் குறைவால் ஏற்பட்ட தவறாக இருப்பினும் தன் சக படைப்பாளிக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட அவமானத்திற்காக இவர் நிச்சயம் மன்னிப்பு கேட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாததுதான் பெண் படைப்பாளிகளைப் பற்றிய இவரது அபிப்பிராயங்களைக் குறித்த கேள்விகளை எழுப்புகிறது.

அடுத்து குட்டி ரேவதி தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்க முற்பட்டபோது பிரச்சினையை அதன் எல்லைகளுக்குள் இருந்து அணுகியிருக்க வேண்டும். அவர் தனது எதிர்வினையில் முன்வைத்திருக்கும் பல விஷயங்களுக்கும் 'சண்டக்கோழி' படப் பிரச்சினைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று தெரியவில்லை.

ராமகிருஷ்ணனின் வசனத்தைக் கண்டிக்க வேண்டியவர், அதை அவரது இலக்கியத்தின் மீதான, வாழ்க்கையின் மீதான விமர்சனமாக மாற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏன் உருவானது? ராமகிருஷ்ணனின் எழுத்து பற்றிய தர நிர்ணயத்தில் இப்போது இறங்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? நமது எதிர்வினைகள் சினேகனின் மொழியான வன்முறையாக மாறுவது ஏற்படையதல்ல.

பொதுப் பிரச்சினைகள் சொந்த விருப்பு வெறுப்பு களையும் கணக்குகளையும் சரிசெய்யும் களமாக மாறிவிடக் கூடாது. 'உயிர்மை' பதிப்பக வெளியீட்டு விழாவில் சில பெண் கவிஞர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பை ராமகிருஷ்ணனின் புத்தக வெளியீட்டின்போது வெளிப்படுத்தினார்கள். "துப்பட்டாவை தூக்கி வீசிய பெண் கவிஞர்" எனத் தலைப்பிட்டு அதைக் கொச்சைப் படுத்தியிருந்தது தமிழின் "நச்" சென்ற மாலை நாளேடு தமிழ் முரசு.

உயிர்மை வெளியீட்டரங்கைக் கவிஞர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் இடமாக மாற்றியது பதிப்பாளர்களை வியாபார நோக்கில் பாதித்திருக்கலாம். ஆனால் அதன் உரிமையாளர் மனுஷ்யபுத்திரன் தன் சக கவிஞர்களை அதற்காகக் கோழைகள், அறிவுலக ஒட்டுண்ணிகள் என்று மிகக் கேவலமாக அதே தமிழ் முரசில் விமர்சித்திருப்பது வேதனைக்குரியது. ●

நன்றி: www.thozhi.com

கூகை

[நாவல்]

சோ. தர்மன்

வெளியீடு:

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

669, கே.பி. சாலை

நாகர்கோவில் - 629 001.

முதல் பதிப்பு - ஆகஸ்டு 2005.

பக். 319, ரூ. 175/-

அ. ராமசாமி

ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றைப் பெறுவது என்பது எல்லாத் துறையிலும் நடக்கின்ற ஒன்றுதான். இலக்கியத் துறையில் செயல்படும் ஒருவன் அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு, "நிகழ்கால இலக்கியப் பரப்பில் எனது இடம் என்ன?" என்ற கேள்வியைத் தனக்குத் தானே கேட்டு விடை தேட வேண்டும். திருப்தியளிக்கும் பதில் அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்றால் வாசகர்களுக்கு அல்லது இலக்கிய வரலாற்றுக்குப் புது வகையான படைப்பு கிடைக்க வேண்டும். தூராவை என்ற நாவல் மற்றும் முன்று சிறுகதைத் தொகுதிகள் வழியாகத் தமிழ்ப் புனைகதைப் பரப்பில் ஓரிடத்தை உறுதி செய்துகொண்ட சோ. தர்மன், கிடைத்துள்ள இடத்தில் திருப்தி அடையாமல் மேலும் கேட்டுக் கொண்டதின் விளைவு அவரது இரண்டாவது நாவல் கூகையாக உருவாகியுள்ளது.

கி. ராஜநாராயணனை முன்னோடியாகக் கொண்ட கோயில்பட்டி வட்டாரக் கரிசல் எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கை ஐம்பதைத் தொடக்கூடியது. கரிசல் எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் தனித்த அடையாளத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள முயன்றார்கள் என்றாலும் வெற்றி கண்டவர்களாக பூமணி, பா. செயப்பிரகாசம், கோணங்கி எனச் சிலரைத்தான் இலக்கியப் பரப்பும் அதில் இயங்கும் வாசக மனமும் அங்கீகரித்துள்ளன. அந்த அங்கீகாரத்தின் பின்னணியில் அவர்கள் காட்டிய தனி அடையாளங்கள் இருந்துள்ளன. கச்சிதமான சிறுகதை வடிவத்தின் வழியாகவும் கவனத்திற்கு வராத கரிசல் காட்டு மனிதர்களின் வாழ்க்கையை அவர்களின் இயலாமையைப் பதிவுசெய்ததன் மூலமும் பூமணியும் செயப்பிரகாசமும் தனி அடையாளம் காட்ட, கோணங்கியோ வெளியையும் காலத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டாத மொழியுடன் புதுவகை எடுத்துரைப்பு, புது வகைப் படிமம் என எழுதிக் காட்டியதன் மூலம் தன்னடையாளத்தை நிறுவிக்கொண்டுள்ளார். அப்படியானதொரு தனித்த அடையாளத்தை இதுவரை உருவாக்கிக் காட்டத் தவறிய தர்மன், ஒரே பாய்ச்சலில் இவர்கள் அனைவரையும் கடந்து முன்மாதிரியே இல்லாத படைப்பாகக் கூகையைத் தந்துள்ளார்.

கூகைக்கு முந்திய தர்மனின் எழுத்துகள் கரிசல் வட்டாரக் கதைகள் என்ற பொது அடையாளத்திற்குள் ஒரு சிறு வித்தியாசத்தைக் கொண்டிருந்தன என்பது உண்மைதான். அவர் உருவாக்கிய கதாபாத்திரங்களில் எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்கள் தலித்துகள் என்பதுதான் அந்த வித்தியாசம். அவரது கதைகளின் வழி, தர்மன் கடைப்பிடித்துவந்த இலக்கியக் கொள்கை இந்திய சமூகத்தின் மேல்கட்டுமானங்களைத் தீர்மானிக்கும் சாதி என்னும் அடித்தளத்தைத் தனியாக விமர்சிக்க வேண்டிய ஒன்று என்று பார்க்கத் தவறியதாக இருந்தது. அதனால் சாதி அமைப்பு தரும் ஆதிக்க மற்றும் அடிமை மனநிலைகளும் செலுத்தப்படும் வன்முறைகளும் குறிப்பாக விவாதிக்கப்பட வேண்டியன அல்ல என்றும் கருதியது. இந்தக் கருத்து இந்தியாவில் ஓடுக்கப்பட்டோருக்கான பேராட்டம் சாதி மேலாதிக்கத்திற்கெதிரான பேராட்டமாக இருக்க வேண்டியதில்லை; பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான பேராட்டமாக அமைந்தால் போதும் என்ற கருத்தியலுடன் உடன்பாடு கொண்டது. இடதுசாரி இயக்கங்களின் கோணத்துடன் ஒத்துப்போகும்

இக்கருத்தியல் தொண்ணூறுகளில் விவாதிக்கப்பட்ட தலித் இலக்கியக் கருத்தியலுக்கு எதிரான கருத்து என்பது சொல்லப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் இப்போது வந்துள்ள கூகை நாவலோ அவரை அந்தக் கருத்தியலைத் தொலைத்துவிட்டவராக அடையாளப்படுத்தியுள்ளது. அது மட்டுமல்லாமல் தலித் எழுத்தின் விவாதங்களைப் பொதுத்தள விவாதங்களுக்குள் நகர்த்திவிடும் சாத்தியப்பாடுகளையும் கொண்டதாக ஆக்கியிருக்கிறது.

கூகை என்னும் பறவையைப் பற்றிய தமிழர்களின் பொதுப் புத்திசார்ந்த நம்பிக்கைகளையும் தொன்மங்களையும் தனது கதைத் தளத்திற்கான கருத்தியல் ஆதாரமாகக் கொண்டு நாவலைக் கட்டமைத்துள்ளார் தர்மன். கூகையின் ஒவ்வொரு குரலுக்கும் உள்ள அர்த்தங்களைத் தமிழ்நாட்டுக் கிராமிய மனிதர்கள் அறிவார்கள். மிகுந்த உடல் வலிமை கொண்ட அப்பறவை பகலில் எல்லாப் பறவைகளின் தாக்குதலுக்குள்ளாகக்கூடியதாக வாழ்கிறது. காரணம் அதன் உருவத்தில் முக்கியப் பங்காற்றும் கண்கள் பகலில் செயலற்றவையாக இருப்பதுதான். பறவையினங்களுள் பெரும்பாலானவை பகல் நேரத்தையே வாழ்த்துக்கான காலமாகக் கொண்டிருக்க, கூகை மட்டும் இரவில் வாழும் பறவையாகவும் ஒவ்வொரு மனிதரும் எதிர்கொள்ளத் தயங்கும் சாவின வருகையை முன்னறிவிக்கும் பறவையாகவும் நம்பப்படுகிறது. கூகையைப் பற்றிய இந்தப் பொது நம்பிக்கையோடு அப்பறவையின் உடல் அமைப்பு சார்ந்த நிறம், வலிமை மற்றும் வலிமையின்மை போன்றவற்றை நாவல் பழக்க விவரித்துக் காட்டி, அப்பறவையைத் தங்களின் குல தெய்வமாக வணங்கிய சமூகக் குழுவின் நிகழ்காலப் பேராட்டத்தையும் இருப்பையும் நாவலின் விவாதப் பொருளாக ஆக்கியுள்ளது தர்மனின் எழுத்து.

இந்தியச் சாதி அமைப்பின் இயங்குநிலையைத் துல்லியமாகக் கணித்து, அதற்குள் செயல்படும் அதிகாரக் கூட்டு, சுயநலக் கூட்டம், ஒன்றிணைய மறுக்கும் அடிமைகளின் மனநிலை, அதன் பின்னணியாகக் கிராமங்கள் சிதைவு நகரங்களுக்கு இடப்பெயர்ச்சி, அங்கும் தொடரும் சாதியத்தின் நிழல் என ஒவ்வொன்றையும் சரியாக அடையாளங்காட்டுவது என்பது இந்நாவலை எழுதுவதற்கான திட்டமாக இருந்திருக்கிறது. திட்டமிட்டுக் கொண்ட தர்மன், அதனை நாவல்

வடிவமாகக் குவதிலும் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். சித்திரம்பட்டி எனும் கிராமத்தின் சிதைவும் அங்குக் குடியிருந்த பள்ளக்குடி, சக்கிலியக்குடி, பறக்குடி ஜனங்கள் கோயில்பட்டி எனும் நகரத்திற்கு இடம்பெயர்ந்ததும் என்பதாக நாவலை வாசிக்கலாம் என்றாலும் கிழக்கே விளாத்திகுளம் தொடர்ந்தி மேற்கே சங்கரன்கோயில், தென்காசிவரையிலான ஓட்டுமொத்தக் கரிசல் பிரதேசத்தின் சமூக முரணும் நெருக்கடியமாகவே நாவல் விரிந்துள்ளது. நாவல் முடியும்போது ஒற்றைக் கதாபாத்திரத்தின் நினைவுகளை மட்டுமே வாசகனின் மனத்தில் அலை விடாமல் ஒரு கூட்டத்தின் அலைக்கழிப்பையே நினைவில் ஆடச் செய்வது நாவலின் நோக்கமாக இருக்கிறது; அது நிறைவேறியும் இருக்கிறது. நாவலின் இடம் மற்றும் காலப் பின்புலம், சொல் முறை, முன்வைக்க நினைத்த சமூக அசைவியக்கம், எழுப்ப நினைத்த உணர்வுகள் என அனைத்திலும் தர்மன் ஒரு தேர்ந்த நாவலாசிரியராக மட்டுமல்லாமல் சரியான சமூக ஆய்வாளராகவும் வெளிப்பட்டுள்ளார் என்பதை நாவலை வாசிக்கும் தேர்ந்த வாசகர்கள் உணரக்கூடும்.

சித்திரம்பட்டியிலிருந்து வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளைச் சட்டை சகிதம் பக்கத்து ஊரில் துட்டிக்குப் போய் விட்டு, கோயில்பட்டியில் உள்ள நாச்சாரம்மா களப்புக்கடை என்னும் நாயக்கர் ஓட்டலில், முக்கால் ரூபாயில் வயிறு நிறைய அரிசிச் சோற்றை பெஞ்சில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுவிட்டு வந்த மூக்கனுக்கும் முத்துக்கருப்பனுக்கும் அவர்கள் ஊரில் முத்தையா பாண்டியன் (தேவர் சாதியைச் சேர்ந்த ஊர்க்காவல்காரர்) கொடுத்த அடி உதை, சாதி சார்ந்த வசவு என்ற தொடக்கத்துடன் நாவல் தொடங்குகிறது. அவர்களுக்காகக் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டு அவர்களிருவரையும் காப்பாற்றும் சீனிக் கிழவனின் அறிமுகமும் நாவலின் தொடக்கத்திலேயே வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தொடக்கம் நாவலின் நோக்கத்திற்கேற்ப மிகக் கவனத்துடன் செய்யப்பட்ட தொடக்கம். நிலவுடைமையாளர்களாகிய பிராமணர்கள், ஜமீன்கள் மற்றும் மேகலக்குடி குடியானவர்களின் நிலத்தோடு குடிச் சுதந்திர உரிமை, பண்ணையாள், பதிவாளர் எனப் பல பெயர்களின் வழி பிணைக்கப்பட்ட விவசாயக் கூலிகளான சித்திரம்பட்டிப் பள்ளர்களின் தெய்வம் கூகை, கூகைச் சாமியைத் தெய்வமாக வணங்குவதில் அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லை என்றாலும் ஊர்ப் பெரியவனான சீனிக்கிழவனின் சொல்லை மீறாமல் மேகலக்குடி ஆண்டைகளின் சொல்லுக்கு அடிபணிந்து நடந்த காலம் முடிந்து,

சுதந்திர இந்தியாவின் மூன்றாய்க அமைப்பு தந்த உரிமைகளை அவர்கள் ருசித்துப் பார்க்க நினைத்த விருப்பத்தின் தொடக்கம் என்பதைக் குறியீடாகக் கிட்டுமே தொடக்கம்.

கூகைச் சாமிக் குடி சீனிக்கிழவனுக்குமான பந்தத்தை விவரிக்கும் விதமாகக் கடந்த காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்குமாகப் பயணம் செய்யும் நாவல், கடந்த காலத்தில் அவர்கள் அடைந்த துயரங்களையும் நிகழ்காலத்தில் நடக்கும் மாற்றங்களையும் விளக்குவதாக விரிந்துள்ளது. மனிதர்களாக மதிக்கப்படாத கடந்த காலம், சாதியமைப்பில் இருந்த ஒருவித அதிகாரம் சார்ந்த அன்பால் பிணைக்கப்பட்ட காலம் என்பதைக் காட்டுவதோடு, நிகழ்காலம் எல்லா அதிகாரங்களும் துடைத்தெறியப்படுதலை விரும்புவதாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் சித்திரித்துள்ளது. பள்ளக்குடி மனிதர்களின் வேளாண்மை சார்ந்த வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் ஆதிக்கச் சாதிகளின் அதிகார எல்லை வரன்முறை அற்றதாக விரிந்திருந்தது என்பதைக் காட்டி, அவற்றிலிருந்து விடுபட நடந்த நிகழ்வுகளாக நாவல்களின் காட்சிகள் அடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தொழில் சார்ந்த பொதுவெளியில் நடந்த அதிகாரத்தைத் தாங்கிக் கொண்ட அவர்கள், குடும்பம் சார்ந்த - தனிமனித வெளியில் நடந்த - கொடூரமான குறுக்கீடுகளால் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவைகளாக இருந்தன. தங்கள் சாதிப் பெண்களின் உடல்மீது ஆதிக்கச் சாதியினர் எடுத்துக்கொள்ளும் கேள்விகளற்ற அதிகாரம், மகண்க்கான மாப்பிள்ளையைத் தீர்மானித்தலில் தலையிடுதல், மனைவிக்கு மருத்துவம் பார்த்தலை விட்டுவிட்டு வேலை செய்ய வேண்டிய அவலம், ஆண்டையின் சாவின்போது அவனைப் புருசனாகப் பாவித்து அம்மிக்கல்லைத் தூக்கிப் போக வேண்டிய சடங்கு சார்ந்த செயல்கள், எல்லா நேரமும் இவர்களுையே தண்டிக்கும் காவல் துறையினரின் அத்துமீறல் என நிகழும் ஒவ்வொன்றும் தாங்க முடியாத வன்முறை மட்டுமல்ல; திருப்பித் தாக்க வேண்டியனவாகவும் இருந்தன எனக் காட்டுகிறது நாவல்.

திருப்பித் தாக்கியதின் விளைவுகளால் நடந்த இடப்பெயர்ச்சி அவர்களைச் சித்திரம்பட்டியை விட்டு வெளியேற்றிக் கோயில்பட்டி நகரத்தின் புறநகர்ச் சேரிகளின் வாசிகளாக கியதுதான் நடந்த மாற்றம். நகரச்சேரிகளில் உதிரித் தொழிலாளர்களாக அவர்கள் மாறியபோதிலும் ஆதிக்கச் சாதி ஆண்டைகளின் சுரண்டலும் அடக்குமுறையும் வேறு வடிவத்

தில் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. கிராமத்தில் பண்ணையார்களாக அதிகாரம் செலுத்தியவர்கள் நகரத்தில் தீப்பெட்டிக் கம்பெனி முதலாளிகளாகவும் ஆலைத் தொழிலின் அதிபர்களாகவும் மாறியிருக்கிறார்கள். ஜமீன்தார்களின் வாரிசுகள் அரசியல் வாதிக்களாக மாறி, பொய்யான வாக்குறுதிகளோடு சேரிகளின் தெருக்களுக்குள் வர, அவர்களின் பரிவாரங்களாகவும் தளபதிகளாகவும் அதே ஆதிக்கச் சாதிகளின் முகங்கள் பின் தொடர்கின்றன என்பதை அடையாளம் காட்டுவதுடன் நாவல் முடிகிறது.

கூகைச் சாமியை வணங்கியவர்கள் கோபங்கொப்பளிக்கும் காளியை வணங்குவவர்களாக மாறிக்கொண்டிருந்த காட்சிகள் தானாக நிகழ்ந்தன அல்ல என்பதையும் அதன் பின்புலமாக நிலவுடைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் அதனால் ஏற்பட்ட பொருளாதார மேம்பாடுகளும் இருந்தன எனவும் காட்டுகிறது நாவல். சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய இந்தியாவில் நிலவுடைமையோடு தங்களுக்கிருந்த தொடர்பை - அனுபோக உரிமையை - பிராமணர்கள் எந்தவிதத் தயக்கமுமின்றிக் கைமாற்றிவிட்டு நகரத்திற்குப் போனார்கள் எனக் காட்டும் நாவல், அவர்களின் மீது எந்தவித விமரிசனத்தையும் நேரடியாக வைக்கவில்லை. அப்படி விமரிசனம் வைக்காமல் நிகழ்வைப் படம்பிடிப்பதன் வழியாகப் பிராமணர்களின் உள்நோக்கத்தைக் காட்டிவிட முடியும் என நாவலாசிரியர் கருதியிருப்பது புலப்படுகிறது.

நெருக்கடிகள் வருகிறபோது பொதுநலத்தின் பெயரால் சுயநலத்தை மறைத்துக்கொண்டு வினையாற்றி, அதன் வழி தங்களது முன்னேற்றம், அரசதிகாரத்தில் முதனிலைப் பங்கு என நகர்வதில் இந்தியப் பிராமணர்கள் கவனமாக இருந்துள்ளனர் என்பது வரலாறு. அந்த வரலாற்றின் ஒரு கண்ணியாகவே இந்நாவலில் ஒரு நடராசசய்யர் படைக்கப்பட்டுள்ளார். மாறிவரும் கிராமிய வாழ்வில் பிராமணர்களுக்கான முதன்மை இடம் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டமை இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க நிகழ்வுகள். அந்நிகழ்வுகளின் பின்னணியில் இருந்தவர்கள் கிராமங்களில் இருந்த ஆதிக்கச் சாதி நிலவுடைமையாளர்களும் அவர்களின் ஏவலை ஏற்று வன்முறையில் ஈடுபட்ட இடைநிலைச் சாதியினரும் தான். பிராமணர்களின் நிலங்களை வாங்குவதற்கான வசதிகள் அவர்களிடம் இருந்தபோதும் அவர்களுக்கு விற்காமல் நிலத்தில் கூலிகளாக வேலை செய்தவர்களிடமே நலத்தை முதலில் குத்தகைக்கும் பின்னர் கிராமமாகவும் விற்றுவிட்டுப் போகிறார் நிலச் சுவான்தார் நடராசசய்யர். அவரது செயலில் மனிதாபிமானம்

வெளிப்படுவதாகப் பள்ளக்குடி மக்கள் கருதினாலும் மற்றவர்கள் அவ்வாறு கருதவில்லை. தங்கனிடம் அடிமைகளாக இருந்தவர்களுக்குத் தங்களை எதிர்த்து நிற்பதற்கான வலிமையைக் கொடுத்தவர் நடராசய்யர்தான் எனக் கருதுகின்றனர். அதே போல் நகரத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து சுப்பிரமணியபுர வாசிகளான சேரி ஜனங்களுக்குக் குறைந்த பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வராதும் வகைல் நடராசய்யரின் செயல்பாடுகளும் பாதிக்கப்பட்டோரின் 'பக்கம் நிறறல்' என்பதாகக் காட்டப்பட்டாலும் தமிழகத்தில் நடந்த சமூக முரண்பாடுகளின் பின்னணியில் பிராமணரல்லாத - இடைநிலை - சாதிகளுக்கெதிராகப் பிராமணர்கள் இருந்தார்கள் என்பதை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக உள்ளது.

பள்ளக்குடி மனிதர்கள் நிலத்தின் உரிமையாளர்கள் ஆன கதையைமும் அதனால் உண்டான மோதல்களையும் விவரிக்கும் நாவல், அதன் சமகாலத்தில் பறையர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறியதையும் பகடைகள் எதிர்ப்பு மனநிலையின்றி அடங்கிப் போகிறவர்களாக இருந்ததையும் விமரிசனப் பார்வையுடன் பேசுகிறது. அந்த விமரிசனங்கள் தென் தமிழ்நாடு - குறிப்பாகத் திருநெல்வேலி மாவட்டம் - என்ற பிரதேச எல்லைக்குள் சரியானதாக இருக்கலாம். ஒட்டுமொத்தத் தமிழ்நாட்டிற்கும் அது பொருத்தமான விமரிசனமா என்பது கேள்விக்குரிய ஒன்று.

இரண்டு பாகங்களாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்நாவலின் முன்பகுதியின் மைய அச்சாக இருக்கும் கதாபாத்திரம் சீனிக்கிழவன் என்றால் பின்பகுதியின் மைய அச்சாக இருக்கும் கதாபாத்திரம் முத்துப்பேச்சி என்ற பேச்சி. சீனிக்கிழவனிடமிருந்து நாவலின் நிகழ்வுகளைப் பேச்சியிடம் கடத்திக்கொண்டு வருகிறவர்கள் அப்புசுப்பனும் அவரது மகன் அய்யனாரும் தான். சீனிக்கிழவனிடம் வெளிப்படுவது அடக்கத்துடன் கூடிய புத்திசாலித்தனம் என்றால், பேச்சியிடம் வெளிப்படுவது தைரியத்துடன் கூடிய நிதானம் எனச் சொல்லலாம்.

சீனிக்கிழவனின் பாத்திர வார்ப்பு ஒருவிதத்தில் கூகையுடன் பின்னிப்பிணைந்த வாழ்க்கை. வன்முறை அற்ற வழிகளில் தந்திரமாகத் தனது கூரட்டத்தை விடுவிப்பதும் பொருளாதார ரீதியாக மேம்படுத்தித் தலைநிமிர்ச் செய்து அவர்களைச் சித்திரம் பட்டியிலேயே இருக்கச் செய்வதுமான நோக்கம் கொண்டது. சாதியப் படிக்களின் வேறுபாடுகளை ஒத்துக் கொண்டு மனிதர்களாக நடத்தும் அன்புக்கு ஏங்கும் மனம் அவருடையது. அத்தகைய அன்பை வெளிப்படுத்திய உப்பத்தூர் கெங்கைய

நாயக்கர் இடம்புத்திற்கு ஏற்பட்ட சாபத்தை குரக்கத்துடனும் ஏக்கத்துடனும் எண்ணிப் பார்ப்பவர் அவர். சீனிக்கிழவனின் பூர்வீகக் கிராமமான உப்பத்தூரிலிருந்துதான் கூகையைப் பிடிமண்ணாக எடுத்துக்கொண்டு வந்தவர் அவர். அந்தக் கூகைக்கே சித்திரம்பட்டியில் இடமில்லாமல் கோப வெளிப்பாட்டின் கடவுளான காளி கோயில் கட்டியபோது அந்தக் கிராமத்தை விட்டே வெளியேறிப் போய்விடுகிறார்.

ஆசைக்கிணங்கிய தனது வனப்பில் கட்டுண்டு, கட்டிய மனைவி, குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு அழகனேரிலிருந்து கிளம்பிய கோபக்காரக் காளித்தேவரின் இரண்டாம் தாரமாகக் கோயில்பட்டிக்கு வந்து சேர்ந்த பேச்சி, பள்ளக்குடி பெண்தான். காளித்தேவருடன் கிளம்பியதால் இருவரும் பட்ட கஷ்டங்களும் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களும் சேர்ந்து அவளது செயல்பாடுகளைத் தீர்க்கமான முடிவுகள் எடுக்கும் போராளியின் நிலைக்கு உயர்த்துவதாக உள்ளன. காளித்தேவரின் மறைவுக்குப் பின் அவளது வாழ்க்கை முழுவதும் பொது வெளிக் குள் பயணம் செய்யும் ஒருத்தியின் சாகசங்களாக அமைந்துள்ளன. சாகசங்கள் என்பதால் நம்ப முடியாத காரியங்கள் செய்யும் பாத்திரம் என்று கருத வேண்டியதில்லை. சாதாரண மனுசியின் இயல்பான குணங்களிலிருந்து கொஞ்சமும் விலகிவிடாமலேயே அத்தகைய எண்ணத்தைத் தோற்று வித்துள்ளார் நாவலாசிரியர். அடக்கு முறைக்கெதிராகக் கொலைகள் செய்து விட்டுத் தலைமறைவு வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களுக்கு உதவ்வது, சட்டவரம்புக்குள் போராடுவதற்கான யோசனைகளை முன்வைப்பது, பாதிக்கப்பட்ட மனிதர்களின் பக்கம் சாதி வேறுபாடுகள் பார்க்காமல் இரக்கம் காட்டுவது (கோமதி விலால் ராமையா பிள்ளையின் மீது காட்டும் கரிசனம்), தனது புருசன் காளித்தேவரின் மகன் அருணாசலம் அவளைச் சித்தியென்று ஏற்றுவந்தபோது பாசம் காட்டும் அன்னையாக மாறுவது என அந்தப் பாத்திரம் முழுமையின் உருவமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

சீனிக்கிழவனையும் பேச்சியையும் மையக் கதாபாத்திரங்களாக வைத்துக் கொண்டு தர்மன் உருவாக்கியுள்ள கதாபாத்திரங்கள் பல. பெரும்பாலானவை சாதி அடையாளங்கள் கொண்டவை. ஆதிக்கச் சாதி அடையாளங்களோடும் அடங்கிப்போவதில் தயக்கத்தோடும் வாழும் மனிதர்களாக வரும் அவர்களின் உலகம் வெக்கை தகிக்கும் கரிசல் பூமியின் மொத்தப் பரப்பு தான். தலித் கதாபாத்திரங்களை எழுதிய பெரும்பாலான தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் அவர்களை இரங்கத் தக்க

மனிதர்களாகச் சித்திரிப்பது, இல்லை யென்றால் போராட்டத்தின் தலைவர்களாகப் படைப்பது என்பதைக் கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்துவரும் போக்கில் தர்மனின் கதாபாத்திர உருவாக்கம் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களால் நாவலை உருவாக்கும் நிலையிலிருந்து விலகி, முழுமைப் பாத்திரங்களின் வழி (total characters) நடப்பு வாழ்வின் வெளிப்பாடு என்று நம்பவைக்க முயன்றுள்ளார். அந்த வகையில் பிறகு, வெக்கை நாவல்களை எழுதிய பூமணியையும் கோவேறு கமுதைகளை எழுதிய இமையத்தை யும் கொண்டு நிற்கிறார். ஆனால் பயன்படுத்தியுள்ள மொழிநடை மற்றும் சொல்முறை மூலம் அவர்களையும் தாண்டிச் செல்கிறார் என்பதே உண்மை.

சரியாகப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் 1990களின் மத்தியில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் நடந்த சாதிக் கலவரங்களின் பின்னணியில், கொடியங்குளம் போன்ற குறிப்பான கிராமங்களில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மாற்றங்கள்தான் இருந்தன என்று அச்சு உட்கங்களும்கள் அய்யனாரின் அறிவுஜீவிகளின் அறிக்கைகளும் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, அவற்றையெல்லாம் மறுத்து ஒதுக்குவது போல அமைந்துள்ளது தர்மனின் நாவல். சுதந்திர இந்தியாவில் - ஜனநாயகக் குடியரசு என அறிவித்துக்கொண்ட சுதந்திர இந்தியாவில் - தொட்டும் நில மானிய உறவுகளையும் தீண்டாமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அதன் ஈவு இரக்கமற்ற அதிகாரத்தையும் காரணமாக்கிக் காட்டி, அதிலிருந்து விடுபட எத்தனித்த அடிமைச் சாதிகளின் போராட்டமே அந்தக் கலவரம் எனக் காட்டுகிறது.

இப்படிச் சொல்வதால் தென் மாவட்டக் கலவரங்களின் யதார்த்தப் பதிவாக நாவல் அமைந்துள்ளது எனச் சலபமாக முடிவு கட்டிவிட வேண்டியதில்லை. நடப்பியல் பதிவின் எந்தத் தடயமும் இன்றி நிகழ்காலத்திற்கும் கடந்த காலத்திற்கும் இடையே மிக எளிதாகப் பயணம் செய்துள்ளதுதான் இந்நாவலின் தனிச் சிறப்பு. நிகழ்வுக்கும் நம்பிக்கை சார்ந்த அமானுஷ்யத்திற்கும் இடையே பயணம் செய்யும் நாவலாசிரியர் தர்க்கம் சார்ந்த வெளிகளைத் தாண்டிய அதர்க்க உலகத்திற்குள் கேள்விகள் இன்றி வாழும் மனிதர்களாகக் கிராமத்து மனிதர்களைப் படைத்துக் காட்டியிருப்பதன் மூலம் மேஜிகல் ரியலிசத்தின் எல்லைகளுக்குள் மிகச் சலபமாகப் பயணம் செய்துள்ளார்.

கூகை என்னும் பறவையைக் குறித்த நம்பிக்கை மற்றும் தொன்மங்களோடு, கெங்கைய நாயக்கர் மகன்

தொடரங்களில் மட்டுமே பட்டியெடுத்த வெட்டுக்கிளிக் கூட்டம், நச்சாடலிங்க ஸ்தபதி, ரசவாத சித்தன் சார்ந்த அமானுஷ்யக் கதைகள், நிகழ்காலத் தமிழக அரசியலை உருவகமாகக் காட்டும் வனத்தின் கதை எனத் தர்மன் நாவலுக்குள் வைத்திருக்கும் பகுதிகள் தமிழ்ப் புனைகதைப் பரப்பிற்குள் இதுவரை எழுதப்படாத பகுதிகள் மட்டுமல்ல; புதிய சொல் முறைகளும் கூட. அச்சொல் முறைக்கேற்ற மொழியைக் கண்டடைந்து பயன்படுத்தி யுள்ளதும் கவனிக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது [இந்நாவலில் வாசிப்பதும் சுவாரசியம் மட்டுமே தரக்கூடிய இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. நிகழ்காலத் தமிழகத்தின் தேர்தல் அரசியலை உருவகமாகக் காட்டும் வனத்தின் கதையும் கிறிஸ்தவ மதப் பிரசங்கியின் தொனியை வெளிப்படுத்தும் பத்துத் தூதர்களின் வசனங்களும் நாவலின் நோக்கத்திற்கும் இயங்கு தளத்திற்கும் எந்த விதத்திலும் தொடர்பில்லாத பகுதிகள்].

தர்மன் இதுவரை எழுதிவந்த மொழி நடையிலிருந்து விலகிப் புதுவகை உரைநடையை இந்நாவலுக் கெனக் கண்டடைந்துள்ளார். உரை நடையில் கவித்துவத்தையும் இடம் பெற்றுள்ள கதாபாத்திரங்கள் இப்படித் தான் பேசுவார்கள் என்ற நம்பகத் தன்மையையும் ஒருசேர உருவாக்கிக் காட்டியுள்ளது அம்மொழி நடையின் நாவல் தனது இயங்குதளத்தை விரிக்கும் தொடங்கும் நிலையில் தொடர்ந்து வினா வாக்கியங்களை அதிகம் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவ்வினாக்களைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டுள்ள ஒவ்வொன்றும் தனிக் கவிதைகள். ஒன்றி ரண்டு உதாரணங்களை வாசித்துப் பார்க்கலாம்:

தலைவழி இறங்கி
சடையெனத் தொங்கும் விழுதுகள்
தொங்காட்டிக் காட்டி ஆடின.
(விழுதுகள் சடையென்றால்,
தலை எது?
மரமே தலையா?
தலையே மரமா?) - ப.22

எறி பந்தாய் நீருக்குள் பாய்ந்து
மீனைக் கொத்தி,
சிறகசைத்து நீர் உதறி
மரத்தின் மேல் அமரும் மீன்
கொத்தியை
ஓதுக்கித் தள்ளிவிட்டு
பறந்தது நாரைக் கூட்டம்.
குளமிறங்கும் நாரைக்கு
விஸ்வரூபமெடுக்கும் கலை
வித்தை கற்றுத் தந்தது யார்?
நாரையின் உயரம் குளத்தின்
ஆழமல்ல.

www.padiappan.com நாரையின் கால்குள் அடக்கம்.

நாரையின் கால்தொடா ஆழம்
கடலின் பிரபஞ்சம்.

பிறந்த உன் முன்னால்
திறந்து கிடக்கிறது வாழ்க்கை.
திறந்ததில் தேடியடைய முடியாதது.
இறந்த பின் இருண்ட
திறக்காத ஏதுமற்ற
தூய்யப் பாழ்வெளியில்
தேடியடைவது எதை?
நாரைக்குத் தெரியும்
குளத்தின் ரகசியம்.
நாரைக்கூட்டம் தரையிறங்கியது
நடுக்குளம்.

புல் முளைத்த தீவு. - (ப. 71)

விழுங்கக் காத்திருக்கும்
காலடி மண்ணை மறந்துவிட்டு
நாலு கால் பாய்ச்சலில்
நீ தேடியலைவது எதை?
ஆணி வேரும் சல்லி வேரும்
பூமியினுள் புகுந்து
உறிஞ்சிச் சேர்க்கும் ஐலம்
சென்றடையுமிடம் உச்சி - (ப. 87)

வெப்பம் தகிக்கும் இக்கவிதைகள் விடைகள் அற்ற மனத்தின் வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றன என்பதை வாசகன் சுலபமாக அறிந்துகொள்ள முடியும் [நாவல் முழுக்கத் தேடிக் கவிதைகளைத் தொகுத்தால் ஒரு தொகுப்பே கொண்டுவரலாம்]. கவிதையின் நெருக்கம் புனைகதையின் திசைகளை மாற்றும் அபாயம் கொண்டது என்பதை அறிந்து அவற்றைக் கதை சொல்லியின் கூற்றுக்கு மட்டும் பயன்படுத்தியுள்ளது தோர்ந்த கலைஞனின் வெளிப்பாடு. தங்களது மொழி நடையில் இத்தகைய எத்தனிப்பு களைச் செய்யும் சமகாலப் புனைகதை எழுத்தாளர்களான எஸ். ராமகிருஷ்ணன், கோணங்கி போன்றோரிடம் வெளிப்படத் தயங்கும் ஒன்று தர்மனுக்கு இந்நாவலில் சுலபமாகச் சாத்தியமாகியுள்ளது.

ஆங்கிலேயர்களின் வருகைக்கு முன்பு நிலவிய நில மானிய உறவில் இருந்த சாதித் குழுக்களின் அடையாளங்களையும் உரிமைகளையும் கறாராக வரையறுத்துக் கூறுவதில் தோர்ந்த சமூக ஆய்வாளனாலும் கூடத் துல்லியத்தைக் கொண்டுவர முடியாது. தமிழகத்தின் பிரதேச வேறுபாடுகளுக்கேற்ப சாதித் குழுக்களுக்கிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன என்றாலும் ஓரளவு வரையறுத்துச் சொல்லலாம். நிலத்தின் உரிமையாளர்களாக இருந்தவர்கள் பிராமணர்களும் ஜமீன்தாரர்களும் தான். இந்த உரிமை அவர்களுக்குக் கிடைக்கக் காரணமாக இருந்த நிறுவனங்களை முறையே

எனச் சுட்டலாம். நேரடி உழைப்பின்றி அனுபோக உரிமை பெற்ற பிராமணர்களிடமிருந்தும் ஜமீன்தாரர்களிடமிருந்தும் நிலங்களைப் பெற்று உழைத்து வாழும் அதிகாரத்தைப் பெற்றவர்களாக இருந்தவர்கள்தான் இன்றைய சொல்லாடலில் முன்னேய சாதிகளாக அறியப்படுபவர்கள். அந்த நிலங்களில் உழுது, பயிரிட்டு, உற்பத்தி செய்துவிட்டுத் தங்கள் அன்றாட உணவு, உறையுள், உடைத் தேவைகளுக்குக்கூடப் போதிய வருவாயை எடுத்துக்கொள்ள உரிமையற்றவர்களாக இருந்தவர்கள் இன்று தலித்துகளாக அல்லது அட்டவணை சாதிகளாக அறியப்படும் சாதியினர். இத்தகைய நில மானிய உறவில் நிலத்தோடு நேரடித் தொடர்பில்லாமல் பண்ணைவிசாரிப்பான், காவல்காரன் எனப் பணிசெய்து பின்னர் அப்பணிகளின் தேவை இல்லாமல்போன நிலையில் வேறுவகைத் தொழில்களுக்குள் நுழைந்த சாதிகளும் தமிழக வரலாற்றில் உண்டு.

அச்சாதிகள் இன்று மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலில் இடம் பிடித்துள்ளன. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய அரசதிகாரத்தின் மையங்களுக்குள்ளும் வெளியிலும் பணம் சார்ந்த அதிகார உறவுகளைப் பெற்றுள்ளன. வேளாண்மையோடு தொடர்பற்ற பலவகைத் தொழில்கள் தோன்றியபோது மிகச் சுலபமாக மற்ற சாதித் குழுக்கள் அவற்றைத் தேர்வுசெய்யவும் வாய்ப்பளித்த இந்தியச் சாதி அமைப்பு தலித்துகளுக்கு மட்டும் அந்த வாய்ப்பை மறுத்தேவந்துள்ளது. அவர்களின் தேவைகளுக்காகக்கூடத் தொடக்கத்தில் தங்கள் பகுதியில் கடைகள் வைத்துக்கொள்ள அனுமதி இல்லை; இன்று இந்நிலைமை மாற்றம் கண்டுள்ளது. ஆனால் பொது வெளியில் ஒரு சிறிய பெட்டிக் கடை நடத்தவும் தேநீர்க் கடை நடத்தவும் அவர்களால் முயற்சி செய்ய முடியாது. அந்த நிலைமை இன்றும் மாறிவிடவில்லை. இதற்குக் காரணமாக இருப்பது தீண்டாமையை மனத்தில் தேக்கிய சாதிய மனோபாவம் அல்லாமல் வேறொருவழியில்லை. அந்த மனோபாவத்தின் மீது விசாரணைகள் எழுப்பும் கூகை நாவலை வெறும் நாவல் என்ற அளவிலேயே வாசித்து விவாதிக்க முடியும் என்றாலும் தமிழகத்தின் சமூக வரலாற்றின் பின்னணியில் வைத்து வாசித்தால் அது எழுப்ப முயன்றுள்ள விசாரணைகளின் எல்லைகள் விரியக்கூடும். அந்த வரலாறு நிகழ்காலத்தின் வரலாறு மட்டுமல்ல; ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலான வரலாறு, சொல்லப் போனால் தமிழில் பள்ளு நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தின் தொடர்ச்சியைக் கொண்ட வரலாறு அது. ●

பிதிரா [நாவல்] கோணங்கி

வெளியீடு:

தி பார்க்கர்

293, அகமது வணிக வளாகம்
இரண்டாவது தளம்
இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை
சென்னை - 14

முதல் பதிப்பு - 2004.
பக். 480, ரூ. 276/-

பழனிவேள்

கோணங்கியின் அண்மை நாவலான பிதிரா சென்ற நூற்றாண்டின் அரசியல், அரசியலர்களின் பார்வை - மையமான இந்தியாவின் போக்கில் எளிதாகப் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களது தனித்துவமான குரலின், தீவிரமாக முன்னெடுத்துப் பேசும் பிரதியாக இருக்கிறது. கிராமிய வழக்காற்றுக் கதையிலும் எதிர்கொள்ளும் வறண்ட நிலமும் பழங்குடி மக்களது வாழ்வும் பயணத்தின் வழியே ஊடறுத்துச் செல்லும் விவசாய நிலமும் ஸ்தூலத்தை இழந்து தப்பி ஓடும் கைதியாக மாறி விடுகின்றன. இவை நாவலின் ஊழை இணை பிரதிகளாக வாசிப்பை வெட்டியும் ஓட்டியும் செயலூக்கியாக மாற்றி வரும்போது வாசகனது பிரக்கைக் கேற்ற தன்மையில் நாவலின் தன்மையும் அதுவாகவே மாறிவிடுகிறது.

96 சிறுகதைகள், 6 குறுநாவல்கள், பாடிக்குப் பிறகு இரண்டாவது நாவலாக பிதிரா. அமைப்புகளுக்கும் நிறுவனங்களுக்கும் வெளியே நாடோடி வாழ்வின் அலைச்சலையும் பாசாங்கற்ற

இயல்பினையும் கொண்டு அதனை எழுத்தாக மாற்றும் கோணங்கி தமிழின் மிக முக்கியமான நாடோடிக் கலைஞன். எழுத்தாளனாக மாறும் அனைவருக்குள்ளும் வகைசாரா நாடோடித் தன்மையும் பயண வேட்கையும் நிலப்பரப்புகளை, மக்களைத் தரிசிக்கும் ஆவலும் இருந்தாலும் நிகழ்வாழ்வின் பொறுப்புகளும் அங்கீகரிக்கப்பட்டவீடு என்ற அமைப்பும் உறவைப் பேணுவதும் தவிர்க்கவே இயலாமல் எந்திர வாழ்வின் ஒரு பாகமாக மட்டுமே மாற முடிகிறது. இதனைத் தாண்டித் தனது இருப்பைத் துணிச்சலாகப் பணயம் வைக்கும் தைரியமும் சவாலை எதிர் கொள்ளும் மனத்திடமும் வாழ்த்த மிகச் சிலரில் கோணங்கியும் ஒருவர்.

நாடோடித் தன்மை என்பது வெறுமனே அலைந்து திரிவது, பயணத்தின் அனைத்துத் தன்மைகளைப் பதிவு செய்துவிடுவது என்றில்லாமல் அவற்றைச் சொல்லும் முறைமையில் உள்ள தேர்வு. அவ்வகையான தேர்வு அருகருகாகும்போது ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட வரலாறுகளைப் புதிய கோணத்தில் ஆராயவும், புதுவித வரலாற்றை உருவாக்கவும் முடிகிறது. இதுவகையிலுமான புதிய தரிசனங்களை உருவாக்கித் தந்திருப்பவர்கள் உலகெங்கிலும் உள்ள பயணிகளே. ஒரு நாடோடிப் பயணியின் படைப்பு மனத்தால் மட்டுமே ஒரு கலைஞனின் தற்கொலைக்கு நிகராக விவசாயியின் தற்கொலையை அணுக முடியும். பயணம் ஏற்படுத்தும் தன்னெழுச்சியும் தகவல் யுகத்தின் தரவுகளும் சேர்ந்து பிதிரா எழுப்பும் நிலமீட்புக் குரல் தமிழ்ப் படைப்புலகில் மிகப் புதியது.

பிதிரா என்ற ஒரு சொல் நாவல் நெடுகத் தன்னை உருமாற்றிக்கொண்டே செல்கிறது. மத்திய இந்தியாவின் பழங்குடி இனமாகவும் நாடு கடத்தப்பட்ட சிறுமியாகவும் நில ஆதார நீராகவும், வீரயுக நாயகர்களாகவும் ஓவியனாக பைத்தியமாக, ஆண், பெண், பேதங்கலந்த அலியாக, பருண்மைப் பொருளாக, சிதறலாகத் தொடர்ந்து வரும்போது இவையே நாவல் இயக்கிகளாகவும் வாசக நெகிழ்விற்கு இடைஞ்சலாகவும் இருக்கின்றன.

கவிதை தவிர்த்துப் பாத்திரமில்லாத படைப்புகளை (புனைவுருவில்) தமிழ்ச் சூழலில் வாசிக்க நேருவது மிகக் குறைந்த அளவே உள்ளதால் அல்லது அவ்வகை வாசிப்பு ஊக்கு விக்கப்பட்டு வளராததால் பிதிரா போன்ற உரைநடைகள் தற்காலிக அதிர்ச்சியையும் வாசிப்புத் தோல்வி

போன்ற தோற்றத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. இன்றைய நவீன வாழ்வின் அடைச்சலான தன்மையால் ஏற்படும் பதற்றத்தைப் படைப்பின் சாத்தியமாக மாற்றுவதில் எவ்வளவு தூரம் முனைகிறோம் என்பதை இவ்வகைப் படைப்புகளை அனுமதிக்கும்போதே புரிந்துணர முடியும்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் சுயம் மீட்கும் போராட்டமாக உப்புக் காய்ச்சும் போராட்டத்தைக் குறிப்பிடும்போதே காந்தியடிகளின் கிராம நிர்வாகமும் மிதவாத அறப் போரின் வாயிலாக எதிர்வன்முறை செயல்படுவதனையும் உப்பு என்பதில் உள்ள உணர்வு, சுயசிந்தனை, இந்தியாவின் மாபெரும் கிளர்ச்சி என்று விரிவடைவதும் எல்லா எளிய மனிதரிலும் ஊடுருவி உள்ள காந்தியின் சித்திரமும் விதந்து பேசப்படுகின்றன. இதோடு ராஜாஜியின் மேட்டுக்குடி மனோபாவத்தில் செயல்படும் மதுவிலக்குப் பிரச்சாரமும் வெட்டிச் சாய்த்த பணமரங்களும் அதனையே நம்பி வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வு அகதியாக்கப்பட்டதும் ஆழமாகக் கேள்வியெழுப்புகின்றன. அதே வகையான மற்றொரு மேட்டுக்குடி மனோவியாதி நாதூரமின் கொலைத் துப்பாக்கியிலும் இருப்பதையும் தற்போதைய "அம்மாவின்" ஆட்சியில் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் பலி தடுப்பையும் சுதந்திர இந்தியாவில் செயல்படாமல் உப்புச்சப் பற்றுப்போன கம்பூனிச ஆன்ம வறட்சியையும் ஒரே இடத்தில் வைத்து கதைசொல்லியால் அலச முடிகிறது.

புலி என்பது மையமற்ற இந்தியாவின் வீரம் சார்ந்த குறியீடு. நமது மன்னாதி மன்னர்கள் வேலைவெட்டியின்மையால் கொன்றனர். மொகலாயர்கள் அதன் பொருந்தாத வினோதத் தன்மைக்காகக் கொன்றனர். பின்வந்த ஆங்கிலேயப் பிரபுக்கள், துரைமார்கள் தங்களது இளங்காதலிகளையும் சீமாட்டிகளையும் மகிழ்விக்கவும் புலிகளைக் கொன்றறித்தனர். இப்போது தோலுக்கும் பல்லுக்கும் கறிக்கும் ரத்தத்துக்கும் கொலை நடக்கிறது. இதே அளவு மையமான இந்தியா தனது பலத்தை நிரூபிக்க விடுதலைப் புலிகளை அழிக்க முனைந்ததில் செயல்பட்ட கேளிக்கை மனத்தை, வெகு எளிதாக நினைத்த திம்புப் பேச்சு வார்த்தையின் முடிவு, இயந்திரப் புலி வடிவமைத்த திப்பு சுல்தான், நீலக் கற்களைப் புலியாக மாற்றிய போர்ஹெஸ், அமிதாப் கோஷின் சுந்தரவனப் புலிப் புனைவு... இவற்றோடு கதை சொல்லி ஆண்டாளின் பாடலில் அசையும் அருப இசைப் புலியை விவரிக்கிறார். ஒரு விலகிய கோணத்

தலை புலி என்ற சொல்லில் ஜயலக்ஷ்மி ிறிவிடுகிறது.

தெலுங்கானா போராட்டத்தைச் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகான வாழ்வியல் நிலைமீட்புப் போராக நாவல் விவரிக்கிறது. மத்திய இந்தியாவில் இருந்த பல பழங்குடி இனங்கள் பஞ்சத்திலும் நில உடமைவாதிகளின் ஆதிக்க அடக்கு முறையாலும் நிலைகுலைந்துபோன இருப்பு, பஞ்சம் பிழைக்கத் தரித்திரர்களாக மக்கள் அலையும்போது வேடிக்கை பார்த்த அரசு, பசுமன் புரட்சி என்ற பெயரில் நடந்த விவசாயக் காயடிப்பு... இந்தப் போர் சூழிக்குக் கல்கத்தா வழியாகச் சுற்றிப் பார்க்க வருகிறான் சாகச விழைஞனும் ஆல்துமா நோயாளியுமான சே. சேவக்கு நேரு விருந்தளிக்கிறார் மெளண்ட்பேட்டன் மாளிகையில். பெர்ரோல் என்ற பார்சியின் மரணம் தீர்க்கப்படாததாகவே இருக்கிறது. பார்ஸி அலையெழுச்சியும் ஓய்ந்தமையையும். அருகமைத்து வாசிக்கும் போது நாம் புதிய பார்வைகளைப் பெற இயல்கிறது.

நாவலில் படைப்புச்சமமான நிலையாகத் தற்கொலைப் பாலம் I, II, கப்பல் K ஆகிய அத்தியாயங்களையும் பிறரது கவிதைகளைப் பயன்படுத்தி உள்ள இடங்களையும் சொல்லலாம்.

சொந்த நாட்டிலிருந்து அமைதியாக வெளியேறித் தஞ்சம் பிழைப்பவனும் நாட்டினுள்ளேயே நிராதரவாக்கப் பட்டு அகதியாக வாழ்வனும் தன்ளி ருப்பைத் தகர்க்க முடியாமல் காஃப்காவின் Kவைப் போன்ற காம்யுவின் மொசோ போன்றோ மன அழுத்தம் கூர்மையான அங்கத மொழியில் வெளிப்படுகிறது.

புனைகதை மாந்தரை ஆளுமைச் சித்திரமாக வாசகனையே மனத்தில் மாற்றுவதற்குப் புதில் வாழ்ந்த ஆளுமைகளே புனைவாக மாற்றி எழுதும்போது அதனால் உண்டாகும் கிளர்வு வேறானது. சில்வியா பிளாத்தும் சம்பத் நாராயணனும் தற்கொலைப் பாலத்தில் உரையாடுகின்றனர். பத்திர கிரியும் வள்ளலாரும் ஏழமை குறித்து விவாதிக்கின்றனர். நாடகம் பார்க்க வந்த பெண்ணின் கர்ப்ப கலையைக் காரணமாயிருந்த தனது ஆளுமையான நடப்பையே துறந்த சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் - பிரைடாவின் காதல்கள், கோகேனின் காமம், வான்கோகின் உன்மத்தம், ஸ்ரீமான் ராமபிரான் கட்டிய தற்கொலைப் பாலத்தில் மண்டபம் முகாமிற்கு வந்து சேரும் அகதிகள்.

நாவலில் பயன்படுத்தப்படும் பிறரது கவிதைகள் - குறிப்பாக தேவதச்சன், ஸ்ரீநேசன் கவிதைகள் - நாவல் என்ற வடிவம் பிற கலைவடிவங்களைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் போது அதன் பரிமாணம் பல அடுக்கு

களை உருவாக்குவதில் உலாத்துகின்றன. நாவல் புதிய வீச்சைத் தொடக்கி வைக்கிறது.

நாவல் தன் போக்கில் மோசமான வீழ்ச்சியைச் சந்திக்கும் இடங்கள் வாசகரை எரிச்சலடைய வைக்கின்றன. நாவலில் நாவல் இன்னதெனச் சிறுபிள்ளைகளுக்குச் சொல்வது போன்று சொல்லிக்கொண்டே வருவது, கவித்துவ மொழி, உருவகக் கலக்கம், விசாரணையற்ற மரபு வழிபாடு...

பிதிராவைத்தான் நாம் வாசிக்கிறோம். பிதிரா இன்னதென்றால் என்று கதைசொல்லி இடையிடையே கட்டியாங் காரன் வேலையைச் செய்கிறார். கதை சொல்லி சொல்வதுபோல நாவலில் சூரியனது போக்கான உத்தராயணம், தட்சிணாயணம் போன்றதாகப் படைப்பு இருக்கிறதென்றால் வடக்கிலிருந்து தெற்கான சூரியப் போக்கே நிலை கொள்கிறது. தெற்கிலிருந்து வடக்காகப் படைப்பில் ஏதுமில்லை. நாவல் வெளி வரை படத்தைப் புரிய வைக்க இவ்வளவு மெனக்கிடும் படைப்பாளி நாவலுக்குள்ளேயும் 'அதிகமான தீர்க்கத்தை' தேர்ந்தெடுக்கத் தேவையில்லை.

கவித்துவமான மொழி விவரணையில் கவித்துவம் பயின்ற வரூவது வேறு. ஆனால் கவிதையின் சட்டகத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்காக உபரி கவிதைகளை உரைநடையாக மாற்றும்போது அவ்வகை வெற்றுக் கவிதைகளை நீக்கி விட்டால் மிச்சமிருப்பது சொல்லியதையே திரும்பச் சொல்லும் மறுகூறல்களாக மட்டுமே இருக்கும். இந்தக் கவித்துவ மொழியில் முற்றாக வீழ்ச்சியடைந்தவர் ஸ்ரீமான் எஸ். ராமகிருஷ்ணன். இவருக்கு நாவல் என்பது கைகூடாமல் வாய்ஜாலம் மட்டுமே மிச்சமிருக்கும். இந்த அபாயம் கோணங்கியின் படைப்பில் பல இடங்களில் வருகிறது.

உருவகக் கலக்கம், எலி, பூனை, பெண்பால், ஆண்பால், அலி, கிளி இவ்வகை எளிய உருவகக் குழப்பத்தால் பிரதி அடையாளம் காட்டும் வனவிற்கு வேறானதும் சகிக்க முடியாததுமான அர்த்தமே மிஞ்சுகிறது. ஒரே பத்தியிலேயே கலந்து படிக்கும்போது சலிப்பு அதிகமாகிறது. இந்த உருவகங்கள் விஷயங்களைத் தீவிரவயப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக ஒருவிதமாக ரொமான்டிசைஸ் செய்து விடுகின்றன. வாசகன் படைப்பில் நெக்குருகிப்போக விரும்பாதபோது இதுவும் மிகையே.

விசாரணையற்ற மரபு வழிபாடும் காணக் கிடைக்கிறது. திராவிடக் கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்தால் எழுத

காலச்சுவடு
விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை (multi colour) :	10000
உள் அட்டை (multi colour) :	5000
உள் பக்கம் கலர் :	5000
முழுப் பக்கம் :	2500
அரைப் பக்கம் :	1250
ஒரு பத்தி (1/3 பக்கம்) :	750
கால் பக்கம் :	650

புத்தக விளம்பரங்களுக்கு 25% தள்ளுபடி உண்டு. ஒரு வருடம் (12 இதழ்கள்) தொடர்ந்து வரும் புத்தக விளம்பரங்களுக்கு 50% தள்ளுபடி.

புத்தக (சிறு) விளம்பரம்

ஒரு நூலின் முக்கிய விவரங்கள் தவிர சிறு குறிப்பும் (25 வார்த்தைக்குள்) இடம் பெறும். விளம்பரக் கட்டணம் நூல் ஒன்றிற்கு ரூ. 125 மட்டுமே.

அளவு: 5 x 9 செ.மீ

மாட்டேன் என்று கூறிய மெளனியும் தெருக்கூத்தை நவீன நாடகம் என்று கூறி, நவீன நாடகத்தை அன்று பூட்டிய வண்டியில் ஏற்றிய ந. முத்துசாமிமும் விதந்து பேசப்படுகின்றனர். விசாரணைகளற்று வழிபடும் போது அவை நிறுவனமாகுமே தவிர அவை கலைத்தன்மையை அடைவதில்லை. ஆனால் இவ்வகையான போற்றுதல் நேருவைக் குறித்தோ திராவிடத் தலைவர்கள் குறித்தோ படைப்பாளிகளுக்குச் சிறிதும் இல்லை என்பது ஆச்சரியத்தையளிக்கிறது. சிறுகதையாளராக ந. முத்துசாமி வேறு. நாடகக்காரராக அவருடைய நாடகங்கள் நவீனத்தை முன்வைக்கின்றனவா என்பது பெரும் கேள்விக்குரியது.

உலகமயமாதலில் அழித்தொழிக்கப்படும் தனி மனிதவளத்தைப் பிதிரா மிகப் பிரதானமாகக் கையாண்டுள்ளார். படைப்பின் அக்கறை 'ஓன்றாகக் குவிமையம் நோக்கியதாக இல்லாமல் பலவாகவும் கனவு நிலையாகவும் அதிகாரத்தை எதிர்கொண்டு வீழ்வது மாக இருப்பது பிதிராவின் இருப்பை இன்னும் அதிகப்படுத்தும், அதன் வாசிப்பு குறித்த மேம்போக்கான குறிப்புகள் மாறும்போது,

நாவலின் அழகியல் சாத்தியம் எடுத்த மூச்சில் வாசிக்க வேண்டிய தில்லாமல், விரும்பிய மன நிலையில் ஒரு பகுதியைத் தேர்ந்து வாசிக்க முடியும். நாவல் அறிவார்ந்த தளத்தில் இருப்பதால் எந்தச் சிறு பகுதியும் பல்முனை வாசிப்பைக் கூடுதலாக்குகிறது. ●

சந்தா செலுத்தவும் நூல்களை பெறவும் சில எளிய வழிமுறைகள்

சந்தா செலுத்தவும் நூல்களை பெறவும் சில எளிய வழிமுறைகள்

காலச்சுவடுக்கு சந்தா செலுத்த விரும்புவோர் மற்றும் காலச்சுவடு வெளியீடுகளை நேரடியாகப் பெறப் பணம் செலுத்த விரும்புவோருக்கான சில எளிய வழிமுறைகள் காலச்சுவடு ICICI வங்கிக் கணக்கு எண் 609505010967

ICICIஇன் எந்தக் கிளையிலிருந்தும் காலச்சுவடு கணக்கு எண்ணுக்குச் சந்தா அல்லது புத்தக விலையைப் பணமாக டெப்பாசிட் செய்யலாம். வங்கிக் கமிஷன் இல்லை.

பிற வங்கியில் கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் Kalachuvadu Pathippagam பெயருக்குக் காசோலை எழுதி, காலச்சுவடு கணக்கு எண் குறிப்பிட்டு உள்ளூர் ICICI வங்கியில் டெப்பாசிட் செய்யலாம். கமிஷன் இல்லை.

ICICI வங்கியில் கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் Kalachuvadu Pathippagam பெயருக்குச் செக் எழுதி, காலச்சுவடு கணக்கு எண் குறிப்பிட்டுப் பணம் transfer செய்துவிடலாம். கமிஷன் இல்லை.

Internet வழிக் காலச்சுவடு கணக்குக்குப் பணம் செலுத்தலாம். தனிக் கமிஷன் உண்டு.

சில குறிப்பிட்ட பெரிய நகரங்களில் தொலைபேசி வழி (Phone Banking) பணம் செலுத்தும் வசதி உண்டு. ICICI வங்கியில் கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் Phone Banking வழி பணம் செலுத்தலாம். இதற்கும் கமிஷன் உண்டு.

ICICI வங்கியில் கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் வரைவோலை (Draft) எடுப்பதற்குப் பதில் ICICI வங்கியின் Payable at par at all branches of ICICI Bank in India cheque எழுதிக் காலச்சுவடு முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கலாம்.

மேற்படி வழிமுறைகளில் பணம் அனுப்புபவர்கள் செலுத்தப்பட்ட தொகை, தேதி, இடம், நாள் மற்றும் தேவைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காலச்சுவடு தலைமை அலுவலக முகவரிக்குக் கடிதம் எழுதவேண்டுகிறோம். அல்லது மின்னஞ்சல் முகவரியில் தொடர்புகொள்ளலாம்.

Wire Transfer Correspondent Bank Details

Currency	Name of Correspondent Bank	Account No.	"SWIFT Address / FED ABA (USD) or Sort Code (GBP) or BSB No. (AUD) or IBAN No. (EUR)"
USD	JP MORGAN CHASE, NEW YORK	001-1-427374 USD	"CHASUS33XXX / FED ABA 021000021"
GBP	HSBC BANK PLC (MIDLAND)	37063729 LONDON	"MIDL GB22XXX / Sort Code 40-05-15"
EUR	JP MORGAN CHASE, FRANKFURT	6231400646	"CHASDEFXXX / IBAN No. DE965011 08006231400646"
CAD	ROYAL BANK OF CANADA, TORONTO	095912303071	ROYCCAT2XXX
AED	EMIRATES BANK INTERNATIONAL PJSC	0004809148784	EBILAEADXXX
AUD	JP MORGAN CHASE, SYDNEY	01-0032831	"CHASAU2XXX / BSB NO 212200"
CHF	UBS AG, ZURICH	02300000094	UBSWCHZH80A 152050000L
DKK	DEN DANSKE BANK, COPENHAGEN	3996056894	DABADKXXXX
HKD	HSBC, HONG KONG	511639197001	HSBCHKHCHKH
JPY	SUMITOMO BANK	3313	SMBCJPJT
NOK	DEN NORSE BANK, OSLO NO.	7002.02.04271	DNBANOKXXXX
SEK	NORDEA BANK SWEDEN AB, STOCKHOLM SE	39527910226SEK	NDEASESSXXX
SGD	JP MORGAN CHASE, SINGAPORE	0111872787	CHASSGSGXXX

காலச்சுவடு சீர்ப்புத் திட்டங்கள்

- ❖ காலச்சுவடு தனி இதழ் ரூ.15. ஆண்டுச் சந்தா ரூ.140. இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ.240. ஐந்தாண்டுச் சந்தா ரூ.600. மாணவர் ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 75 (அடையாள அட்டையின் ஒளிநகலை அனுப்புக.)
- ❖ வெளிநாட்டவர்களுக்கு ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 600. இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ.1000. ஐந்தாண்டுச் சந்தா \$75. காலச்சுவடு ICICI வங்கி எண்ணுக்கு Wire Transfer வழி சந்தாவை அனுப்பிவைக்கலாம். அவசியமான தகவல்கள் மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ காலச்சுவடு ஆயுள் சந்தா ரூ.2500. அயலில் வாழ்பவர்களுக்கு ஆயுள் சந்தா US\$ 250. ஆயுள் சந்தாதாரர்கள் ரூ.500க்கான காலச்சுவடு பதிப்பக நூல்களை இலவசமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.
- ❖ மூன்று வாசகர்களைச் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ப்பவர்களுக்கு ஒரு சந்தா அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும். இந்தத் திட்டப்படி ஆண்டுச் சந்தா, இரண்டாண்டுச் சந்தா, ஐந்தாண்டுச் சந்தா, மாணவர் சந்தா, ஆயுள் சந்தா ஆகியவற்றைச் சேர்த்துக் கொடுப்பவர்களுக்கும் அதற்கு இணையான ஒரு சந்தா அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும்.
- ❖ ரூ.500க்குக் காலச்சுவடு பதிப்பக நூல்களை எங்கனிடமிருந்து நேரடியாகப் பெற்றுக்கொள்பவர்களுக்குக் காலச்சுவடு ஓராண்டுச் சந்தா அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும்.
- ❖ காலச்சுவடு இரண்டாண்டுச் சந்தாதாரராகச் சேர்ப்பவர்களுக்கு 6 (பழைய) இருமாத இதழ்கள் அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும். இதை இந்தியாவில் இருக்கும் உங்கள் நண்பர்களுக்கும் காலச்சுவடு மூலமாக அனுப்பலாம். பழைய இதழ்கள் கையிருப்பை அனுசரித்து வழங்கப்படும்.

சந்தாத் தொகையை Kalachuvadu என்னும் பெயரில் பணவிடையாகவோ வரைவோலையாகவோ நாகர்கோவில் / சென்னை வங்கிக் காசோலையாகவோ அனுப்புக. இதரக் காசோலைக்கு ரூ. 40 சேர்த்து அனுப்புக.

தலைமை அலுவலகம்

669, கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001
 தொலைபேசி: 91-4652-278525
 தொலைநகல்: 91-4652-231160
 மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in

சென்னை அலுவலகம்

216, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை
 திருவல்லிக்கேணி, சென்னை 600 005
 தொலைபேசி: 91-44-28481662, 91-44-42155972
 மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@gmail.com

சு.ரா. குறிப்பேடு

பக்கம், 224 விலை ரூ. 175

பு.பு

புதுமைப்பித்தன் கதைகள்
சு.ரா. குறிப்பேடு

தமிழ் நூல்களில் புதிய வகை.
எழுத்தாளரின் குறிப்பேடு
நூல் வடிவம் பெறுகிறது.

Writer's Notebook

சு.ரா.வின் நாட்குறிப்பிலிருந்து சில பக்கங்கள்...

பு.பி. அதீத கற்பனை கொண்ட பல கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். 'காஞ்சனை', 'கபாடபுரம்', 'செவ்வாய் தோஷம்' போன்ற கதைகள். இதுபோன்ற அதீத விஷயங்களில் நம்பிக்கை கொண்டவரா என்ற கேள்வி ஒரு மாதிரித் தமிழ் மனத்தின் கேள்வி என்று கூடச் சொல்லலாம். ஏன் படைப்பாளிகள் தாங்கள் நம்பாததையும் எழுதுகிறார்கள்? ஏனெனில் பு.பி.க்கு இதுபோன்ற அதீதமான விஷயங்களில் நம்பிக்கை இருக்குமென்று படவில்லை. புறஉலகத் தருக்கத்திற்கு அவர் தரும் முக்கியத்துவம் அதிகம். முயற்சிகளினால், கடுமையான உழைப்பால்தான் காரியங்களைச் செய்ய முடியும் என்பதிலும் அவருக்கு நம்பிக்கை இருக்கும். பெரியாரின் சீடனுக்கு இந்த இடத்தில் ஒரே ஒரு பதில்தான் உண்டு. இந்த ஒரே ஒரு பதில் உலக நிகழ்வுகளைத் தட்டையாகப் புரிந்துகொள்கிறது. உலகம் எப்படி இருக்கிறது? எப்படித் தோற்றம் கொண்டிருக்கிறது? அதன் இயல்புகள் என்ன? அதன் கூறுகள் என்ன என்பதை மனம் சாராத ஒரு தளத்திலிருந்து அளந்து கூறவே முடியாது. மனம் சாராத ஆராய்ச்சி என்று எதுவும் கிடையாது. பொறிகளின் மதிப்பீடுகளின் விளைவு மனம் என்பது.

நான் என்று வரும்போது அந்த நான் எத்தனையோ தொழிலைப் பார்க்கக் கூடியவனாக இருக்கலாம் அல்லவா?

கற்பனையின் துணைகொண்டு 'நான்' ஒரு அரசனாகவோ, தோட்டியாகவோ, ஒரு ஆசிரியனாகவோ, வேசியாகவோ இருக்கலாம். இருந்தாலும் ஆண் எழுத்தாளர்களின் கற்பனை 'நான்'கள் பெரும்பாலும் ஆண்களாகவே இருக்கிறார்கள். பு.பியின் 'நான்' ஆணாக இருப்பதோடு பெரும்பாலும் எழுத்தாளனாகவும் இருக்கிறான். அதாவது லட்சிய நோக்கமும் ஆனால் லௌகீக வாழ்க்கையில் வெற்றிகூடாத எழுத்தாளனாக இருக்கிறான். கற்பனையை அனுபவம் எப்படிக்கட்டுப் படுத்துகிறது என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம்.

உடல் சார்ந்து மனிதனுக்குப் பல வரையறைகள் இருக்கின்றன. காட்சி, காலம், மரணம், உடல் என்று பல வரையறைகள் இருக்கின்றன. இந்த வரையறைகள் சார்ந்துதான் மனிதனின் மூளை உருவாகியிருக்கிறது. இந்த எல்லைகளைக் கற்பனையைப் பயன்படுத்தித் தாண்டிச் செல்வது மனிதனின் பெரிய கனவுகளில் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. புதுமைப்பித்தன் பொறிகள் சார்ந்த வரையறைகளைத் தாண்டிச் சென்று கற்பனை செய்து பார்க்க விரும்புகிறார் என்பதுதான் கபாடபுரம் என்ற கற்பனை காட்டுகிறது. நல்ல வளமான கற்பனை. காலத்தில் பின்னகர்ந்து செல்ல அவருக்கு எவ்வித சிரமமும் இல்லை. உலகத்தை இயக்கும் நியதிகளை எல்லாம் புரட்டிப்போட்டு வேறு விதமாகக் கற்பனை செய்து பார்க்கிறார்.

'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' (பதிப்பு: ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி) செம்பதிப்பின் முன்னுரையாக அமைந்த 'புதுமைப்பித்தன் : ஆளுமையும் ஆக்கங்களும்' கட்டுரையை எழுதவுதற்காகப் புதுமைப்பித்தனின் அனைத்துக் கதைகளையும் மீண்டும் படித்து, 1999இன் ஆரம்பத்தில் சுந்தர ராமசாமி புதிய கோணத்தில் தயார் செய்த விமர்சனக் குறிப்புகள்.

இந்தக் குறிப்புகளை விரிவுபடுத்தி, 'புதுமை, சுதந்திரம், நூதனம், எளிமை, வாசகனுடன் மனம்திறந்து பேசுதல் போன்ற குணங்களைக் கொண்டிருக்கும்' வகையில் விரிவான விமர்சன நூலொன்றையும் எழுத சுந்தர ராமசாமி திட்டமிட்டிருந்தார். 'எழுத்தாளர் குறிப்பேடு' (writer's notebook) என்ற வகைமையில் தமிழில் வெளிவரும் முதல் நூல் இது.

காரச்சுவடு பதிப்பகம்

669 கே.பி. ரோடு, நாகர்கோவில் 629 001

போன் : 04652-278625 email : Kalachuvadu@sancharnet.in

தொடர்புக்கு: 93810 - 49832, 93675 - 11084

குணா காமப்ளக்ஸ், மெயின் பில்டிங், இரண்டாவது தளம், (பின்புறம்), 443 (ப.எண்.304), அண்ணா சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை 600 018. தொலைபேசி: 24354815 / 24311741

அமைப்புமையவாதம், பின்அமைப்பியல் மற்றும் கீழைக் காவியஇயல் கோபிசந்த் நாரங்க் தமிழாக்கம்:
எச். பாலசுப்பிரமணியம்
பக்கம்: 584, விலை: ரூ. 275

சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் இரு நாடகங்கள் தொகுப்பாசிரியர்கள்: கே.ஏ. குணசேகரன் அரிமளம் ச. பத்மநாபன் பக்கம்: 183, விலை: ரூ. 110

சுவாமி விவேகானந்தர் நெமய் சதன் போஸ் தமிழாக்கம்:
கா. செல்லப்பன்
பக்கம்: 183, விலை: ரூ. 25

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் தி. ஜானகிராமன் மு.அ. முகம்மது உசேன் பக்கம்: 116, விலை: ரூ. 25

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் திரிகூடராசப்பக்கவிராயர் ஆ. முத்தையா பக்கம்: 117, விலை: ரூ. 25

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் பொன். தனசேகரன் பக்கம்: 132, விலை: ரூ. 25

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் பி.எஸ். ராமையா மு. பழனி இராகுலதாசன் பக்கம்: 126, விலை: ரூ. 25

குழந்தை இலக்கிய வரிசை ஒரு திருடனைப் பிடிக்க...! கங்காதர் காட்கில் ஆங்கிலமொழியில்: சுஜாதா காட்போலி ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம்: ஆனைவாரி ஆனந்தன் பக்கம்: 72, விலை: ரூ. 40

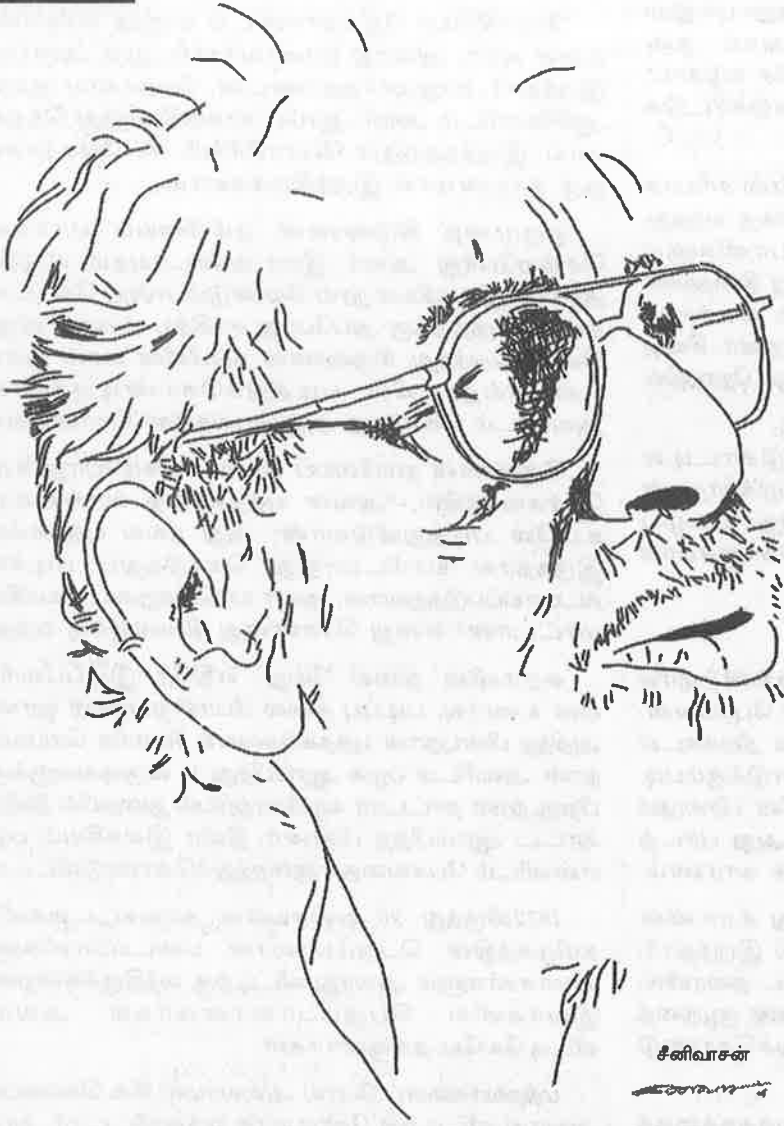
இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் இறையருட் கவிமணி கா. அத்துல் கபூர் ஹ.மு. நத்தர்சா பக்கம்: 107, விலை: ரூ. 25

சிறுவர் இலக்கிய வரிசை கோட்யா என்.டி. டோம்ஹாங் ஆங்கிலமொழியில்: சுரேகா பனாண்டிக்கர் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம்: என். சுப்ரமணியன் பக்கம்: 95, விலை: ரூ. 50

விளம்பரம்

புத்தக விலையை M.O. செய்தால் எங்கள் செலவில் புத்தகங்களை அனுப்புவோம். நேரில் வந்தால் 10% தள்ளுபடி. விற்பனையாளர்களுக்குச் சலுகைகள் உண்டு

சீனிவாசன்

வாழ்க்கையை நகர்த்தும் கலைஞன்

அ.கா. பெருமாள்

சுந்தர ராமசாமியின் இறுதி ஊர்வலம் தொடங்குவதற்கு இருபது நிமிடங்களுக்கு முன்னதாகவே செட்டிகுளம் சுடுகாட்டுக்குப் போகும்படி என்னை பி. சிவகுமார் (சுதர்சன் புகல்ஸ் மேலாளர்) கேட்டுக்கொண்டார். சிதையில் விறகையும் கதம்பையும் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் முறையான இறுதிச் சடங்குகள் கிடையா என்று மீண்டும் நினைவுபடுத்த நான் முன்னதாகப் போனேன். நாங்கள் நினைத்தது மாதிரியே சிதையில் விறகு அடுக்கிக்கொண்டிருந்த அந்த ஆட்கள் மண்குடத்தையும் மூங்கில் பாடையையும் சுடுகாட்டின் முன்பகுதியில் இருந்த சுடலை மாடன் கோவில் திண்ணையை ஒட்டி வைத்திருந்தனர். உடனே எல்லாவற்றையும் அப்புறப்படுத்தச் சொன்னேன்.

செட்டியார்களுக்குப் பாத்தியதைப்பட்டது. www.padiippakam.com போரா. பத்மநாபனுடன் மீண்டும் சுரா. போகட்டும் என்று பாவம் பார்த்து இரண்டு மூன்று குழிகளை வேளாளர், பிராமணர், நாயர் போன்றோர் களுக்கு ஒதுக்கியிருந்தார்கள். சாதாரணமாகப் புதர் மண்டிக் கிடக்கும் அந்தச் சுடுகாடு அன்று சுத்தமாக இருந்தது. ஆட்கள் நிற்கும்படியாக இருந்தது. புல்லும் முட்செடிகளும் இல்லை. சொக்கலிங்கம் தன் தனிப்பட்ட செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திச் சுடுகாட்டைச் சுத்தப்படுத்தச் சொன்னதாகச் சுடுகாட்டுக் காவலர்கள் சொன்னார்கள்.

சுரா.வின் உடலைத் தாங்கிய ஆம்புலன்ஸ் சரியாக மாலை 5:40க்குச் செட்டிகுளம் சுடுகாட்டுக்கு வந்தது. ஆம்புலன்ஸிலிருந்து இளம் படைப்பாளிகளும் விமர்சகர்களும் உடலை எடுத்துச் சென்று சிதையின் அருகே வைத்தனர். இளம் கவிஞர்களும் விமர்சகர்களும் சிதையைச் சுற்றி மௌனமாக நின்றனர். சிதையில் விறகை அடுக்க உதவினார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் சிதையிலிருந்து புகைவர ஆரம்பித்தது.

வைராக்கியமும் சிந்தனையும் சுடுகாட்டில் தோன்றும் என்று கூறப்படும் நாட்டார் வழக்காறுகள் நிறையவே உண்டு. அன்று நிலை வேறு. பழைய நினைவுகளைப் பேசியபடி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆட்கள் கலைய ஆரம்பித்தனர்.

32 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 1973 ஜூன் மாத இறுதியில் நான் சுரா. வீட்டிற்கு முதலில் போனேன். பேரா. ஜேசுதாசன், கிருஷ்ணன் நம்பியின் நீலக்கடல் சிறுகதைத் தொகுதியை சுரா.விடம் கொடுக்கும்படி சொல்லியிருந்தார். அப்போது நான் சுரா.வின் பிரசாதம் கதைத் தொகுதியைப் படித்திருந்தேன். அது பாடத் திட்டத்தில் இருந்தது என்பது முக்கியக் காரணம்.

சுந்தர விலாசுக்கு நான் போனபோது சுரா.வின் தந்தை முன்திண்ணையில் நாற்காலியில் இருந்தார். அவர் முன்னே வழுவழுப்பான சிமெண்ட் தரையில், தடுக்கில், பிறந்து சில நாட்கள் ஆன பெண் குழந்தை ஒன்று கையையும் காலையும் உதைத்துக்கொண்டு கிடந்தது.

அவரிடம் கிருஷ்ணன் நம்பியின் புத்தகத்தைக் காட்டி ராமசாமி சாரிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்றேன். சுந்தரம் அய்யர் 'என்னிடம் நீ எங்கிருந்து வாறே' என்று கேட்டார். நான் என் தாத்தாவின் பெயரைச் சொல்லி பக்கத்து வீடுதான் என்றேன். எங்கள் சம்பாஷணை தொடருவதற்கு முன்பே திருமதி கமலா சுந்தர ராமசாமி வந்தார். நான் அவரிடம் புத்தகத்தைக் காட்டி வந்த விவரத்தைச் சொன்னேன். அவர் வீட்டினுள் சென்றார். கொஞ்ச நேரத்தில் சுரா. வந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது 41.

நான் நீலக்கடல்... என்று சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே 'ஜேசுதாசன் அனுப்பினாரா, வாங்க' என்றார். பக்கத்து அறைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். என்னைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டார். நான் அப்போது படித்ததாகச் சொன்ன புத்தகங்கள் அவருக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்திருக்கும்.

போரா. பத்மநாபனுடன் மீண்டும் சுரா. வீட்டிற்குப் போனேன். சுந்தர விலாசுக்குப் பத்து வீடுகள் தள்ளி என் வீடு இருந்ததால் சந்திப்பு தொடர்ந்தது. போரா. பத்மநாபன் சொன்ன சுரா.வைப் பற்றிய வர்ணனை ஆரம்ப காலத்தில் பதிந்துவிட்டது.

பேராசிரியர் ஜேசுதாசனிடம் மிகுந்த மரியாதை உள்ள சுரா, அவரது மாணவர்களிடமும் அன்பாக இருந்தார். ராஜமார்த்தாண்டன், வேதசகாய குமார் ஆகியோரிடம் அவர் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து நெருக்கமாய் இருந்ததற்குப் பேராசிரியர் சி. ஜேசுதாசன் ஒரு காரணமாய் இருந்திருக்கலாம்.

ஒருமுறை கிருஷ்ணன் நம்பியைப் பார்க்கக் சென்றபோது அவர் இரா. தண்டாயுதம் எழுதிய தற்கால இலக்கியம் நூல் வேண்டும் என்று கேட்டார். தண்டாயுதத்துக்கு அப்போது சாகித்ய அகாடமி விருது கிடைத்திருந்தது. கிருஷ்ணன் நம்பியின் மகன் முரளி என் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனிடம் கொடுத்து அனுப்புவதாகச் சொன்னேன்.

கிருஷ்ணன் நம்பியைப் பற்றிப் பேசும்போது சுரா. பேச்சுவாக்கில், "அவன் புத்தகத்தை வாங்கினால் உடனே படித்துவிடுவான்; அது நல்ல புத்தகமாக இருந்தால் யாரிடமாவது கொடுத்துப் படிக்கக் கட்டாயப்படுத்துவான். அவர் யாரென்றுகூட யோசிக்க மாட்டான்" என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

சுரா.வின் நிலை வேறு. எதிரே இருப்பவரின் மன உணர்வு, படிப்பு நிலை போன்றவற்றை ஓரளவு அறிந்த பின்புதான் புத்தகங்களைச் சிபாரிசு செய்வார். நான் அவரிடம் பழக ஆரம்பித்து 15 வருஷங்களுக்குப் பிறகு, நான் நாட்டார் வழக்காற்றியல் துறையில் தீவிரம் காட்ட ஆரம்பித்த பின்னர், தீவிர இலக்கியம் பற்றி என்னிடம் பேசுவதைக் குறைத்துக்கொண்டுவிட்டார்.

1972லிருந்து 90 வரையுள்ள காலகட்டங்களில், தமிழகத்தின் பெரும்பாலான படைப்பாளிகளும் விமர்சகர்களும் அவரது வீட்டிற்கு வந்திருக்கின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அவரது வீட்டிலேயே தங்குவார்கள்.

மற்றவர்களைப் போல் அல்லாமல் சி.சு. செல்லப்பா அவரது வீட்டிற்கு நேரடியாக வந்துவிட்டார். நாகர் கோவில் வட்டாரத்தில் அவரது பதிப்பகம் வெளியிட்ட புத்தகங்களை விற்பனை செய்ய வேண்டும் என்றே அன்றைய பயணம் (1982 ஜூன்). ஒரு நாள் மாலையில் நான் பத்மநாபனுடன் சுரா. வீட்டிற்குச் சென்றபோது, செல்லப்பாவுடன் எம்.எஸ்., கோலப்பன் எனச் சிலர் இருந்தனர். நாங்கள் செல்லப்பாவுடன் ரொம்ப நேரம் பேசிவிட்டுப் புறப்பட எழுந்தோம். சுரா. எங்களுடன் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தார். குரலைத் தாழ்த்தி எங்களிடம் "செல்லப்பாவை நம்ம ஊர் கல்லூரிகளில் பேசவைத்தால் பணம் கொடுப்பார்களா" என்று கேட்டார். பத்மநாபன், "பணம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யலாம்" என்றார். முடிந்தால் வேறு நண்பர்களிடமும் சிபாரிசு செய்யுங்கள் என்றார். சுரா.வே இதன் பிறகு வேறு நண்பர்களிடம் செல்லப்பாவின் புத்தகங்களை வாங்குமாறு கேட்டிருக்கிறார். ஏழு கல்லூரிகளில்

செல்லப்பா பேச அப்போது ஏற்பாடு செய்தோம். நான் சு.ரா.விடம் “1000 ரூபாய்க்கு மேல் அவருக்குக் கிட்ச்சிருக்கும்” என்றேன். சு.ரா., “மற்ற மாவட்டங்களிலேயும் இது மாதிரி சிபாரிசு செய்ய ஆள் கிடச்சா நல்லது” என்றார்.

சு.ரா. வெறும் படைப்பாளியாக மட்டும் இருந்திருந்தால் அவரைப் பற்றி வேறு மாதிரியான பிம்பம் இருந்திருக்குமோ என்று தோன்றுகிறது. அவர் சிலரது படைப்புகளைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்வதில் தயக்கம் காட்டியதா நேரடியாகவே சொன்னதா இதற்குக் காரணம் என்று தெரியவில்லை.

ஒருமுறை ‘காகங்கள்’ கூட்டத்தில் (25.1.1981 ஞாயிறு) பொன்னீலனின் காலக் நாவலைப் பொன்னீலனின் மாணவரான பேரா. இராஜேந்திரன் விமர்சித்தார். அவருக்கு அந்த நாவல் பிடிக்கவில்லை. அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிட்டார். சு.ரா.வும் தன்பங்குக்கு, “நாவல் யதார்த்தத் தளத்தில் இயங்க வேண்டும்; அதற்கு poetic quality கிடையாது; அதை நாவலில் பார்த்து ஏமாந்துவிடக் கூடாது. பொன்னீலன் இந்த நாவலில் இரண்டு வகைப் பாத்திரங்களைப் படைத்திருக்கிறார். ஒன்று, வெளிப்புறத்தில் தெரியும்படியான அமைப்புகள் கொண்டவை. மற்றவை அகத்தில் போராட்டங்கள் நிகழ்பவை...” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனார். பொன்னீலன் தன் வாத்ததை ஸ்பஷ்டமாக, சற்று உரக்கவே முன்வைத்தார். அன்று கலை இலக்கியப் பெருமன்ற இளைஞர்கள் நிறைய பேர் ‘காகங்கள்’ கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தனர்.

இதன் பிறகு ஆறு மாதம் கழித்து ‘காகங்கள்’ கூட்டம் ஒன்றில் (26.7.1981 ஞாயிறு) பொன்னீலன் குமரி மாவட்டப் படைப்பாளிகள் பற்றிப் பேசினார். அவர் கவிமணியின் உமர்கய்யாம் பாடல்களைக்கூட முற்போக்குச் சிந்தனையுடன் பார்த்தார்; ஜீவாவைக் கவிஞர் என்றார். சு.ரா. முடிவுரையாகப் பேசும்போது, “ஜீவாவைத் தரமான கவிஞன் என்றால் பாரதியை எப்படி அழைப்பது. நம்முடைய விமர்சனங்களே இப்படித்தான். அறிஞர் கவிஞர் போன்ற சொற்களைத் தகுதியானவர்களுக்குப் பயன்படுத்த முடியாமல் ஆகிவிட்டது. நான் உமர்கய்யாம் பாடல்களை முதலில் வெளியிட்ட தே.ப. பெருமாளிடிருந்து வாங்கிப் படித்திருக்கிறேன். தனிமனித வெறுப்பையும் விதியின் நம்பிக்கையையும் உடைய உலகம் எப்படியாயினும் போகட்டும் என்பதைத்தான் அந்தப் பாரசீக்க கவிஞன் காட்டுகிறான். இதில் முற்போக்கு எப்படிச் செல்லுபடியாகும் என்பது தெரியவில்லை” என்றார்.

அன்று ‘காகங்கள்’ கூட்டம் முடிய மணி 11 ஆகிவிட்டது. இதன் பிறகும் சு.ரா.வுக்கும் பொன்னீலனுக்கும் உறவு சீராகத்தான் இருந்தது. பொன்னீலனும் அதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

சு.ரா.வின் நண்பர்களில் அந்தக் காலப் படைப்பாளிகள், அவரது படைப்பைப் பற்றிய கருத்தை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும்கூடச் சொல்லாமல் ஒதுங்கி நின்றது அவரது மனத்தை நெருடியிருக்கிறது.

ஒருமுறை சு.நா.சு. திருவனந்தபுரம் வழி சு.ரா. வீட்டிற்கு வந்தார். ‘காகங்கள்’ சிறப்புக் கூட்டத்திலும்

பேசினார். நான் எங்கள் கல்லூரிக்கும் வேறு ஒரு கல்லூரிக்கும் அழைத்துச் சென்றேன். ஒரு சமயம் நான் ஜே.ஜே. பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கேட்டேன். பதில் பேசவில்லை. கொஞ்ச நேரம் கழித்து நாஞ்சில் நாட்டு ரச வடை பற்றிக் கேட்டார். நான் அவரை உடுப்பி கிருஷ்ண பவனுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். பேரா. பத்மநாபனும் உடன் உண்டு. நாங்கள் ரச வடை சாப்பிட்டு முடித்த பின்பும் அவர் ஜே.ஜே. பற்றிய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லவில்லை. இதுபோலவே அசோகமித்திரன் சு.ரா. வீட்டிற்கு வந்தபோதும் யாரோ ஒரு நண்பர் ஜே.ஜே. நாவல் பற்றிக் கேட்டார். அவர் சிகரெட்டைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு அமைதியாக இருந்தார்.

சு.ரா.விற்குக் கல்வியாளர்களிடம் ஆரம்ப காலத்தில் நம்பிக்கை இருந்தது. அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தளர ஆரம்பித்ததைப் பேச்சில் கவனித்திருக்கிறேன். தமிழகத்தில் கல்வி பற்றிய நூலை உருவாக்கும் முன்பு அவர் மேற்கொண்ட உழைப்பு எனக்குத் தெரியும். கல்வி தொடர்பான தினமணி கட்டுரைகளையும் சிட்டிப்பாடி, குழந்தைசாமி ஆகியோரின் அறிக்கைகளையும் நான் கொடுத்தேன். சு.ரா. அவற்றிலிருந்து குறிப்பு எடுத்துக் கேள்வி தயாரிப்பதாகச் சொன்னார். பின்பு ஒரு நாள் சில ஆசிரியர்களைப் பேட்டி காண வேண்டும் என்றார். பேரா. ஜனார்த்தனன், பேரா. உமையொருபாகன், பேரா. ஜேம்ஸ் உள்பட 6 பேரைப் பேட்டி கண்டு அவர்களது கருத்துகளிலிருந்து கேள்விகளைத் தயாரித்துக்கொண்டார். இதன் பிறகு வசந்தி தேவியைச் சந்தித்துத் தமிழகத்தில் கல்வி நூலைத் தயாரித்தார்.

நூல் வெளிவந்த பிறகு சு.ரா. என்னிடம் நூலைப் பற்றிய பேராசிரியர்களின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டபோது நான், “வசந்தி தேவியைச் சந்தித்து உரையாடியது பலருக்குப் பிடிக்கவில்லை; குழந்தை சாமி, அனந்தகிருஷ்ணன் போன்றோர்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள்” என்றேன். அவர் மௌனமானார். கொஞ்ச நேரம் கழித்து, “வேறு நண்பர்களும் இதே கருத்தை என்னிடம் சொன்னார்கள். அந்த நூல் ம.சு. பல்லைக்கழகம் சார்ந்த கல்லூரிகளை மையப்படுத்திவிட்டது என்ற குறையைச் சென்னையில் ஒருவர் சொன்னார்” என்றார்.

என்னுடைய நூலைப் பற்றி நான் ஒருமுறை கருத்துக் கேட்டபோது, கடிதமாக எழுதித் தருகிறேன் என்றார். ஒரு வாரம் கழித்து அவர் எழுதிய கடிதத்தில் (18.6.1995) “உங்கள் ‘நாட்டாரியல் ஆய்வு வழிகாட்டி’ நூலைப் படித்தேன். உங்களை அறியாத வாசகர்களையும் உண்மை மட்டுமே சொல்லப்படுகிறது என்று நம்பவைக்கும் அளவுக்குப் பல விஷயங்களை மனம் திறந்து சொல்லி இருக்கிறீர்கள். என் பாராட்டுக்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

“சமூக மனம், சமூக உறவுகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள், நேற்றைய வாழ்க்கையின் இருள் மண்டிக் கிடக்கும் உள்ளறைகள் சார்ந்த கண்டுபிடிப்புகள் இவற்றை அறிந்து இவற்றின் மீது இக்காலம் கேட்டு நிற்கும் விமர்சனத்தை முன்வைத்து நம் வாழ்க்கையைச் செம்மையை நோக்கி நகர்த்துவதுதான் எனக்கு உகந்த

பார்வையாக இருக்கிறது. இந்தப் பார்வையை நீங்களும் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறீர்கள் என்பதற்கான தொனிகள் இந்த நூலில் ஒரு சில இடங்களில் மெல்ல ஒலிக்கின்றன. இதற்கு மேல் விமர்சனத்தை அழுத்த இந்த நூலின் படைப்பு நோக்கம் இடம் தராமல்கூட இருந்திருக்கலாம். எதிர்காலத்தில் இந்த விமர்சனம் உங்கள் படைப்புகளில் ஒங்கி ஒலித்து சகல துறைகள் சார்ந்த மூடநம்பிக்கைகளையும் காலத்துக்கு ஒவ்வாத சிந்தனைகளையும் தகர்க்கும் பெரும் பணியில் முக்கியப் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்” என்று எழுதியிருந்தார்.

எனது டைரியில் சு.ரா. பற்றிக் குறித்துவைத்த தகவல்கள் (தேர்ந்தெடுத்தவை மட்டும்):

2.4.1981 விபாயம்

மாலையில் ந. முத்துசாமி, க்ரியா ராமகிருஷ்ணன் சு.ரா. ஆகியோருடன் சசிந்திரம் கோவிலுக்குப் போனேன். அந்தக் கோவிலுக்கும் சு.ரா.வுக்குமான தொடர்பு அதிகம். அவரது நெருங்கிய நண்பர்களான பாலமோகன் தம்பி, பத்மநாபன் ஆகியோரைப் பார்க்கச் சசிந்திரம் போகும்போது அவர்கள் கோவில் சுற்றுப் பிரகாரத்தைச் சுற்றுவதை வழக்கமாக வைத்திருந்தனர். பேசுவதற்கு அது சௌகரியமாம். கேரளக் கலாச்சாரத்தின் எச்சமாக இருக்கும் இந்தக் கோவில் சு.ரா.வுக்கு உந்துதலை அளித்ததாகச் சொன்னார்.

13.5.1981 புதன்

தாஸ்தாயேவ்ஸ்கியின் கராமசோவ் சகோதரர்கள் நூலை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கிவிட்டேன் என்றார் சு.ரா. பத்மநாபனும் அவரும் இது விஷயமாக நீண்ட நேரம் பேசினார்கள்.

14.6.1981 ஞாயிறு

தில்லியிலிருந்து வெங்கட் சாமிநாதன் வந்தார். கூடவே ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரிலிருந்து வேளாண் அதிகாரிகளான மணி, ஜெயபாலன் இருவரும் வந்தனர். அவர்கள் ஆசாத் லாட்ஜில் அறை எடுத்துத் தங்கியிருந்தனர். மாலை சுதர்சன் கடைக்கு அவர்கள் வந்தபோது நானும் இருந்தேன். சு.ரா. அவர்களிடம் லாட்ஜைக் காலி செய்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து விடுங்கள் என்றார். சாமிநாதன் பதில் பேசவில்லை. மற்ற இருவரும், உங்களுக்குச் சிரமம்; பரவாயில்லை என்றனர். சு.ரா. அவர்களிடம் மீண்டும், “லாட்ஜைக் காலி பண்ணிவிட்டு வாங்க. நாம் பேசுதலுக்கு அதுதான் வசதியாக இருக்கும்” என்று வற்புறுத்தினார். சாமிநாதனும் மற்ற இருவரும் இரவு சு.ரா. வீட்டிற்கு வந்தனர். 12 மணிவரை பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

15.6.1981 திங்கள்

சாயங்காலம் நடந்த ‘காகங்கள்’ கூட்டத்தில் சாமிநாதன் கொஞ்சம் வேகத்துடன் பேசினார். தமிழ் இலக்கியம், கலை சரிந்துவிட்டது என்பதை விரிவாகக் காரண காரியங்களுடன் பேசினார். கர்நாடகத்தில் கன்னட மகாநாடு நடத்தவோ தில்லியில் கன்னடக் கலை தொடர்பாக நிகழ்ச்சி நடத்தவோ சிவராம்

காரத்தைக் கேட்கிறார்கள். தமிழகத்தின் நிலை உங்களுக்குத் தெரியும். பிற மாநிலங்களில் serious கலை இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞை அரசியல்வாதி களிடம் உண்டு என்றார். பார்வையாளர்களில் சிலர் சாமிநாதனை ஒட்டிச் சில கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள்.

கடைசியில் சு.ரா. நிதானமாகப் பேசினார்.

“சாமிநாதன் அரசியல்வாதிகளுக்கும் தமிழ் இலக்கியம் கலைக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றிச் சொன்னதை நானும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இதை மொத்தச் சரிவாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? தமிழில் புதுமைப்பித்தன், மு. தளையசிங்கம், மௌனி போன்ற எழுத்தாளர்கள், பத்மா சுப்பிரமணியம், பால சரஸ்வதி, செம்பை, மகராஜபுரம் சந்தானம், டைகர் வரதாச்சாரி போன்ற கலைஞர்கள், அழகப்பா செட்டியார்... டி.வி.எஸ்., பொள்ளாச்சி மகாலிங்கம் போன்ற தொழிலதிபர்கள் என்ற பட்டியல் கேரளத்தில் இல்லை என்று எனக்குச் சொல்ல முடியும்.” இப்படியாக சு.ரா.வின் பேச்சு நீண்டுகொண்டே போனது.

‘காகங்கள்’ கலைந்தபின் நானும் பத்மநாபனும் நின்றிருந்த இடத்திற்கு சு.ரா. வந்தார். நான் சொன்ன பட்டியலில் வெ.சா.வும் உண்டு. நேரடியாக அவர் இருக்கும்போது சொல்ல முடியவில்லை என்றார்.

12.9.1981 சனி

யாழ்ப்பாணம் கல்லூரி விரிவுரையாளர் ந. சுப்பிரமணியம் சு.ரா. வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்திலிருந்து தொலை பேசியில் சு.ரா.விடம் நாகர்கோவில் வரப்போகிறேன் என்றதும் சு.ரா. எங்கள் வீட்டிற்கே வந்துவிடுங்கள் என்றார். சுப்பிரமணியம் சு.ரா. வீட்டில் 5 நாட்கள் இருக்கப் போவதாய்ச் சொன்னார்.

சு.ரா. வீட்டிற்கு மலையாள குங்குமம், நாநா இதழ்களின் ஆசிரியர் இராமகிருஷ்ணன் வந்திருந்தார். அவர் சு.ரா.வை ஏற்கெனவே அறிந்தவர். தமிழிலும் எழுதியவர். அவர் பாரதி, புதுமைப்பித்தன் பற்றிச் சுருக்கமாக ஆனால் ஆழமாக எழுத யாராவது இருக்கிறார்களா? குங்குமத்தில் (மலையாளம்) வெளியிட வேண்டும். தமிழில் தந்தால் போதும், நான் மொழி பெயர்த்துக்கொள்ளவேன் என்றார். சு.ரா., “என் நண்பர் வேதசகாய குமார் இருக்கிறார். நானே கட்டுரையை வாங்கி உங்களுக்கு அனுப்புகிறேன்” என்றார்.

1.1.1982 வெள்ளி

ஜே.ஜே.: சில குறிப்புகள் நாவலின் புதிய அட்டை வந்தது. ஜே.ஜே. கால்பந்து விளையாடுவது போன்ற படம். நாட்டியக் கலைஞர் சந்திரலேகா வரைந்தது. சு.ரா.விற்கு அது முழுதமாகப் பிடிக்கவில்லை. மாற்றம் செய்யச் சொன்னார். சந்திரலேகா ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார், இராமகிருஷ்ணனிடம் பேசிப் பார்க்க வேண்டும் என்றார்.

31.1.1982 ஞாயிறு

இன்றைய ‘காகங்கள்’ கூட்டத்திற்கு வர இருந்த காரைச்சிபி, வர முடியாது எனத் தந்தி அனுப்பி இருந்தார். ஆனால் மூன் பால் சார்த்தரைப் பற்றிய

23 பக்கக் கட்டுரை அனுப்பி இருந்தார். பகல் 2 மணிக்கு சுரா. என் வீட்டிற்கு வந்தார். காரைச்சிபியின் தந்தியைக் காட்டினார். நாங்கள் பேரா. பத்மநாபன் வீட்டிற்குப் போனோம். அவர் 'காகங்களை எப்படையும் நடத்திவிடுவோம்; சார்த்தரைப் பற்றி நான் அறிமுகப் படுத்துகிறேன், நீங்கள் கட்டுரையின் சாராம்சத்தைச் சொல்லுங்கள் என்றார்.

அன்று 'காகங்கள்' கூட்டத்திற்கு 42 பேர்கள் வந்திருந்தனர். சுரா. கட்டுரையின் சாராம்சத்தைச் சொல்லிவிட்டு 'கலைகளின் நேர்கோடு' என்ற தலைப்பில் 30 நிமிட நேரம் பேசினார். அன்று அதை ஒலிநாடாவில் பதிவு செய்யாதது எவ்வளவு நஷ்டம் என்று தோன்றியது.

"கலைகள் எல்லாம் ஒரே நேர்கோட்டில் நிற்பன. ஒரே இழையில் இயங்குவன. ஜானகிராமனை மதுரை மணி அய்யருடன் ஒப்பிடலாம். சுஜாதா குன்னக்குடி வைத்தியநாதனுடன் ஒத்துப்போவார். இப்படிச் சிலபேரை யோசித்துப் பார்க்கலாம். இசைக் கலையில் ஒரு சோகம் இழையோடும். கலைஞன் தன்னை உணர்ந்து பாடும்போது சோகத்தை உணர முடியும். அந்த நேரத்தில் கிடைக்கும் நிம்மதி, மனநிறைவு வேறு எதிலும் இல்லை. எதையும் வெறுக்காத மனநிலையே அந்தச் சோகம். அது யோகமாக மாறும்.

"நாவலுக்கும் இசை, நாடகம் போன்றவற்றிற்கும் இது போன்ற ஒத்திசைவு இருந்தாலும் நாவல் சில அம்சங்களில் வேறுபடும். நாடகப் பார்வையாளர்களின் 'மூடு' மோசமாக இருந்து அந்தக் கலையைப் பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தால் பயனற்றுப் போய்விடும். இசையும் அப்படித்தான். நாவல் அப்படியல்ல. இசையும் நாடகமும் கலை நிகழ்த்தப்படும்போது அது அன்றைக்குரிய text ஆகிவிடும். அந்த text-ஐக் கேட்கும் அல்லது பார்க்கும் ரசிகர்களின் 'மூடு' முக்கியம். அவை ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் ஒரு text ஆக இருப்பது ஒரு காரணம். நாவல் எப்போதும் ஒரே text தான். இதனால் படிப்பவனின் மூடு என்பதற்கு இடமில்லை" என்றார்.

25.2.1982 வியாழன்

இலங்கை எழுத்தாளர் புஷ்பராஜன் சுரா. வீட்டிற்கு வந்தார். மாலையில் 'காகங்கள்' சிறப்புக் கூட்டம். சுரா. புஷ்பராஜனை அறிமுகப்படுத்தினார். "புஷ்பராஜன் இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையில் டிப்போ இன்ஸ்பெக்டர்; இவரது கதைகள் விவேகி, இதயம், மல்லிகை, பூரணி, வீரகேசரி இதழ்களில் வந்துள்ளன. இவை கிராம வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பன. நூல் வடிவம் பெறவில்லை. இவர் இலங்கைக் கடற்கரைப் பாடல்களை அம்பா என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். 'அலை' இதழின் துணை ஆசிரியர்" என்று விரிவாக அவரை அறிமுகப்படுத்தினார்.

புஷ்பராஜன் 1:30 மணி நேரம் பேசினார். கூட்டம் முடிந்த பின், சுரா. வீட்டு வாசலில் நின்றபோது பொதுவாக 'காகங்களில் இப்படி யாரையும் விரிவாக அறிமுகப்படுத்தமாட்டீர்களே என்றேன். சுரா. அதற்கு, "நேற்று அவர் வந்தபோது அவரைப் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்துவிட்டேன். நம்மூர் ஆட்கள்

செய்திக் குறிப்பு

நாடக வெளி வழங்கும்

கு.ப. ராஜகோபாலனின்
'அகலியை' நாடகம்

பிப்ரவரி 20. திங்கள் மாலை 7 மணி
அலியான்ஸ் பிரான்சேஸ் அரங்கம், சென்னை.

இயக்கம்: வெளி ரங்கராஜன்

கிட்டத்தட்ட 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட இந்த நாடகம் இயற்கையின் கிளைப்பில் மனித இருப்பு கொள்ளும் ஆனந்தமே உயிர்ப்புக்கான ஆதாரம் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறது. உயிர்ப்பின் இயக்கத்திலேயே அழகு, உண்மை இவையெல்லாம் அர்த்தம் பெறுவதையும் தவம் எனபது இயற்கையின் மலாச்சியில் இணைந்து உண்மையை அறிதல்தான் என்பதையும் நாடகம் சொல்லிச் செல்கிறது. உயிரின் பூரிப்பை நோக்கி இயக்கம் கொள்ளும் அகலியை இந்த உணர்வின் பிரதிநிதியாகப் பெண் இருப்பின் சிக்கல்களைப் புலப்படுத்துகிறாள்.

அன்புடன்
ரங்கராஜன்

புஷ்பராஜன் போக்குவரத்துத் துறை ஊழியராவது இலக்கியமாவது என்று ஒதுக்கிவிடக் கூடாதே, அதனால்தான்" என்றார்.

22.3.1982 திங்கள்

மண்டைக்காடு மதக் கலவரம் பற்றிச் செய்தி சேகரிக்க வந்த மலர்மன்னன் சுரா. வீட்டில் தங்கினார். நான் அவரை அழைத்துக்கொண்டு ஆயர் இல்லத்துக்குப் போனேன். வழியில் அவர், "சுராவைப் போன்றவர்களிடம் நான் எழுதுகிறேன் என்று சொல்ல முடியாது. நா. பார்த்தசாரதி இவரைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த அக்கினி ஜுவாலையில் குளிர் காயும் நீங்கள் கொடுத்துவைத்தவர்கள்" என்றார்.

மலர்மன்னன் இந்துத்துவச் சார்புடன்தான் செய்தி கள் சேகரித்தார். கலவரம் பற்றிய சுரா.வின் கருத்து வேறு என்பதை மலர்மன்னன் புரிந்துகொண்டார். அது பற்றி அவரிடம் பேட்டி கேட்கவில்லை.

15.8.1982 ஞாயிறு

பெருமாள் திருமண்டபத்தில் (கல்யாண மண்டபம்) ஜே.ஜே.: சில குறிப்புகள் நாவல் பற்றி கருத்தரங்கு நடந்தது. 33 பேர் வந்திருந்தனர். பெரும்பாலோர் நாவலைப் படித்தவர்கள். ஏழு பேர் கட்டுரைகள் அனுப்பியிருந்தனர் (காரைச்சிபி, டோரதி கிருஷ்ண மூர்த்தி, ஞானி, ராஜ் கௌதமன், வெங்கட் சாமிநாதன், தமிழவன், நாஞ்சில் நாடன்).

கருத்தரங்கு களைகட்டவில்லை. கட்டுரைகளை நானும் நாஞ்சில் நாடனும் வேதசகாய குமாரும் படித்தோம். சு.ரா. சுருக்கமாகப் பேசினார். முற்போக்கைத் தாக்குவதற்காக இந்த நாவல் எழுதப்பட்டதா என்று கே. எல். சந்தானம் கேட்ட கேள்விக்கு சு.ரா. விரிவாகப் பதில் அளித்தார். பேரா. ஜனார்த்தனன் கருத்தரங்கிற்குரிய செலவு முழுவதையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

24.4.1983

'காகங்கள்' கூட்டம் நடந்தது. கலைஞரும் காலமும் - ஜே.ஜே.: சில குறிப்புகள் அடிப்படையில் என்ற தலைப்பில் வேதசகாய குமார் பேசினார். 6 பக்கக் கட்டுரையைப் படித்துவிட்டு 30 நிமிடங்கள் பேசினார். "முல்லைக்கல்லைக் குறிவைத்துப் பேசும் தமிழ்நாட்டு விமர்சனத்தில் நான் கால்வைக்காமல் கேரள விமர்சகனாகப் பேசுகிறேன். வாழ்க்கை பற்றி சு.ரா. அதிகம் கவலைப்படுகிறார். படைப்பாளிகளின் பொதுநிலை இது. சம்பத், மேனன், ஜே.ஜே. ... காலத்தால் கடந்தவர்கள். ஜே.ஜே. பொருளாதாரத்தால், மதத்தால் விடுதலை பெறவில்லை. ஆனால் அவனுக்குக் கிடைத்தது ஆன்மீக விடுதலை" என்றார்.

சு.ரா. மிகச் சுருக்கமாகப் பேசினார். "ஜே.ஜே. ஆன்மீக விடுதலை அடைந்தான் என்பது எந்த அளவுக்கும் பொருந்தும் என்று தெரியவில்லை. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை" என்றார்.

17.6.1983 வெள்ளி

'காகங்கள்' சிறப்புக் கூட்டத்தில் ஸ்ரீலங்கா ஜெயபாலன் பேசினார். அவருடன் அவரது ஜப்பானிய மனைவியும் வந்திருந்தார். அவர் நாட்டுப்புற வழக்காறு, சினிமாவில் ஈடுபாடுள்ளவர்.

18.6.1983 சனி

ஜெயபாலனின் மனைவிக்கு உடல் நலமில்லாமல் ஆனது. நானும் சு.ரா.வும் அந்தப் பெண்ணை மோரிஸ் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றோம். ஒரு நாள் முழுக்க அவர் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தார். சு.ரா. கடைக்குப் போகவில்லை. இரவு ஆஸ்பத்திரி கணக்கை சு.ரா.வே முடித்தார். அந்தப் பெண்ணுக்கு மருந்து வாங்க சு.ரா. என்னிடம் பணம் தந்தார்.

7.1.1984 சனி

மாலையில் சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனேன். அங்கே தாஜ் என்னும் இளைஞர் இருந்தார். ஜே.ஜே.: சில குறிப்புகள் படித்துவிட்டு சு.ரா.வைப் பார்ப்பதற்கென்றே நாகர்கோவில் வந்திருக்கிறார். இவர் சிதம்பரம் அருகே சீர்காழியைச் சார்ந்தவர். சவுதி அரேபியாவில் மோட்டர் மெகானிக் வேலை. சு.ரா.விடம் நாவலைப் பற்றி நிறையக் கேள்விகள் கேட்டார். சு.ரா., "என் நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்களுடன் வேறு யாரை யாவது தொடர்புபடுத்திப் பேசினால் நான் என்ன செய்ய முடியும். அதற்கு நான் பொறுப்பல்ல. சிட்டுக்குருவியுடன் இந்துமதியையோ சிவசங்கரியையோ ஒப்பிடுவதும் முல்லைக்கல்லுடன் ஜெயகாந்தனை இணைப்பதும் வாசகர்கள் செய்த வேலை. இப்படியே

ஒப்பிடுவதாக இருந்தால் இந்தியாவில் பல எழுத்தாளர் களை ஜே.ஜே. நாவலின் பாத்திரங்களுடன் ஒப்பிட முடியும். இதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்றார்.

அந்த இளைஞர் இரவு 11 மணிவரை சு.ரா.வுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் நானும் சு.ரா.வும் அவர் தங்கியிருந்த பாஸ்கர் லாட்ஜில் கொண்டு விட்டுவிட்டுத் திரும்பி வர மணி 12 ஆகிவிட்டது.

13.1.1984 வெள்ளி

மாலையில் சு.ரா. வீட்டில் ஸ்ரீலங்கா யேசுராஜா வைச் சந்தித்தேன். அவர் இலங்கையிலிருந்து நீராவி போட்டில் தமிழகம் வந்ததாகச் சொன்னார். சு.ரா. தமிழ்நாடு போக்குவரத்து வரைபடம் ஒன்று அவருக்குக் கொடுத்தார். சு.ரா. அவரிடம், இலங்கையின் விடுதலை நிலை பற்றி விரிவாகக் கேட்டார். யேசுராஜாவும் பதில் சொன்னார். இரவு 11 வரை பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

26.1.1984 வியாழன்

நாளை சு.ரா.வின் மகள் தைலாவுக்குக் கல்யாணம். மாலை பி.டி. பிள்ளை மண்டபத்திற்குச் சென்றேன். எழுத்தாளர்களின் கூட்டம். சிவராமன், திலீப், சத்தியா எனச் சிலர் கல்யாண மண்டபத்திற்கு வெளியே நின்று மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர், சு.ரா. மண்டபத்தினுள்ளே அவசர வேலையாக இருந்தவர், ஏதோ காரணத்துக்காக வெளியே வந்தவர் நண்பர்களின் பேச்சில் கலந்து விட்டார். காண்டேகரை நம்ம ஆள் மாதிரி ஆக்கிட்டு டாரே காலூஸ் என்று பேசிக்கொண்டிருந்தபோது தங்கு, அவரை அவசரமாக அழைத்துக்கொண்டு போனாள். திலீப், "நாம இங்க நின்று பேசினா இப்படித்தான் சு.ரா. மறுபடியும் வந்துவிடுவார். பேச்சு ஆசையைத் தூண்டக் கூடாது" என்றார்.

13.3.1984 செவ்வாய்

இரவு சு.ரா.வைச் சந்தித்தேன். அவரிடம் நாவல் பற்றிப் பொதுவாகக் கேட்டேன். அவர், "நீங்க கூட ஒரு நாவல் எழுதலாம். உங்க வாழ்க்கையில் இறப்பு களையும் பிரச்சனைகளையும் நிறையச் சந்தித்திருக்கிறீர்கள். உங்களிடம் சொல்வதற்குக் காரியங்கள் உள்ளன" என்றார். எனக்கு முடியும் என்று தோன்றவில்லை. அவர் 8.3.84 வியாழன் முதல் ஒரு நாவல் எழுதுவதாகச் சொன்னார். கோட்டயம் பின்னணி மனத்தில் வந்து போனதை விவரித்தார்.

12.4.1984 வியாழன்

மாலையில் சு.ரா.வுடன் உலாவச் சென்றபோது நடுத்தர மனிதர் ஒருவர் சு.ரா.வைப் பார்த்துக் கைகூப்பினார். எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக நின்றார். சு.ரா. 10 ரூபாய் கொடுத்தார். அவர் போய்விட்டார்; சு.ரா. கொஞ்ச நேரம் பேசவில்லை. மௌனமாக நடந்தார் "...இந்த ஆளு பெரிய பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையா இருந்தாரு, இப்போ யாசகம். குறுக்கமடப் பண்ணையாருன்னு சொல்லுவா. எங்க வீட்டிற்கு இரண்டு வீடு தள்ளி நூர் முகம்மது வீட்டுக்கு அடுத்த பங்களாவில் பெரும்பணக்காரர் இருந்தார்; அவரது மனைவி பேரழகி. எரிச்சல் வராத அழகு. சொந்தமாகச்

கார், குதிரை வண்டி என இருந்த குடும்பம் மூலக்கூறுகளால் அடிப்படற்றந்த நிகழ்ச்சி - ரயிலில் அவர் செய்த கட்டவுள் பக்தி எல்லாம் கொஞ்ச நாள். அவங்க பணம் சொத்து எப்படிப் போச்சோ தெரியாது. கடைசியில் அவ விபச்சாரியா மாறிட்டா. அவ புருஷன் பெரிய ஏமாத்துக்காரன் ஆயிட்டான். என்னை ரொம்பப் பாதிச்ச குடும்பம். அவளப் பத்தி எழுதன கதையைப் பிரசுரிக்கல்ல. இப்ப தேடிப் பார்க்கலாம்” என்றார். பிறகு தொடர்ந்து, “மனுஷனுக்கு norms எல்லாம் வைராக்கியத்தோடு வச்சுக்கணுமுன்னு எண்ணம் இல்லை. கொஞ்சம் சறுக்க ஆரம்பிச்சா பழகிப்போகும்” என்றார்.

19.4.1984 வியாழன்

சு.ரா. வீட்டிற்கு வெங்கட் சாமிநாதனும் ஜெயபாலன், மணி ஆகியோரும் வந்திருந்தனர். ரொம்ப நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். வேதசகாய குமார் வந்தார்; அவரது முகம் சோர்ந்துபோய் இருந்தது. சு.ரா. அவரைத் தனியே அழைத்துச் சென்றார். குமார் தனிக் குடித்தனம் போய்விட்டார். அந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுமை யாகக் கேட்டுச் சமாதானப்படுத்தினார் சு.ரா.

3.2.1985 ஞாயிறு

சு.ரா. வீட்டிற்கு நாகர்கோவில் அகில இந்திய வானொலி துணை இயக்குநர் ஐயூப் வந்தார். அவர் நண்பர்களுடன் உரையாடுவது மாதிரி பதிவு செய்ய வேண்டும், யாரை அழைக்கலாம் என்று கேட்டார். சு.ரா. தயங்காமல், “இவரையும் (நான்) நண்பர் வேதசகாய குமாரையும் அழைக்கலாம்” என்றார். குமாரின் முகவரியை நான் சொன்னேன். 8.2.1985இல் பதிவு செய்யும் கருவிகளுடன் அவரது வீட்டிற்கே வருவதாகக் கூறிச் சென்றார்.

8.2.1985 வெள்ளி

மாலை 3:30க்கு சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனேன். வேதசகாய குமார் அங்கே இருந்தார். அ.இ.வா. நிலையத்தார் 4:25க்கு வந்தனர். ஒவ்வொருவரையாக ஐயூப்புக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் சு.ரா. குமாரைப் பற்றி ‘எதிர்காலத்தில் சிறந்த விமர்சகராக வரப் போகிறார்’ என்றார். அன்று வே. குமார் தமிழ்ப் பத்திரிகை களின் சீரழிவு பற்றிய விஷயங்களைச் சு.ரா.விடம் தாராளமாகவே கேட்டார்.

26.5.1985 ஞாயிறு

இரவு 8:30க்கு சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனேன். கி. ராஜநாராயணன் வந்திருந்தார். சாப்பாட்டு மேஜை யிலே அமர்ந்து பேசினோம். ஹரிஹர அய்யர் தோசை பரிமாறியதைப் பார்த்த கி.ரா., “ராமசாமி இவரைப் பற்றி நீங்க தனியா ஒரு கட்டுரை எழுதணும்” என்றார். சு.ரா. “எழுதியாச்சே. பிரசாதம் படிச்சீங்கன்னா தெரியும்” என்றார். கமலா மாமியும் கி.ரா.வும் நானும் பெரிதாய்ச் சிரித்தோம். ஹரிஹர அய்யரும் சிரித்தார். “என்னத் தொப்ப பிராமணன் ஆக்கிட்டான் அம்பி” என்றார். கி.ரா. மறுபடியும் சீரியலாக, “நீங்க எழுதாட்டி நாங்களாகவே எழுதணும்” என்றார்.

பேச்சு ஜி. நாகராஜன் பக்கம் திரும்பியது. சு.ரா. பழைய அனுபவங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே போனார். மதுரையில் டூடோரியல் கல்லூரியில் அவர்

அட்டகாசம் என்று நிறையவே சொன்னார். கி.ரா. “அவர் இப்படி இப்ப ஆனதுக்கு அவர் மனச வாட்டற ஒன்று இருக்கு. நான் கேட்டது...” என்று சொன்னார். சு.ரா. மௌனமானார்.

6.7.1985 சனி

மாலை 3 மணிக்கு ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூலிருந்து ஜெய பாலன் வந்தார். யாத்ரா பத்திரிகை பற்றி சு.ரா.விடம் பேசினார். சு.ரா. அதன் பக்கங்கள், அச்சடிக்கும் பிரதிகள் பற்றிச் சொன்னார். ஜெயபாலன், “யாத்ரா விற்கு 120 சந்தாக்கள் உண்டு. 3 வருஷம் ஓடும். ஒவ்வொரு இதழுக்கும் ந. முத்துசாமி கவர் உபயம். நான் ரூ. 300 அனுப்புவேன். மேலும் கொஞ்சம் தரலாம்” என்று தயங்கிச் சொன்னார். சு.ரா., “நீங்க கொடுக்க வேண்டியதக் கொடுங்க. மிச்சம் பணத்தைக் கணக்கு முடிக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு... அச்சு, பிழை திருத்தல் போன்ற காரியங்களை அ.கா. பெரு மாள் செய்வார்” என்றார். ஜெயபாலன், “அதோடு நீங்க விஷயதானம் பண்ணணும்” என்றார். சு.ரா. “நிச்சயமா” என்றார்.

20.11.1985 ஞாயிறு

சு.ரா. இன்று பாரிசுக்குப் போகப் புறப்பட்டார் (காலை 11:30). அவர் பாரிசில் கவிஞர்கள் நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ளப்போகும் செய்தியை மாலை முரசு, தினத்தந்தி, தினமணி, தினகரன் ஆகிய பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருந்தார்கள்.

9.12.1985 திங்கள்

சு.ரா. வீட்டிற்குப் பேரா. உ. சுப்பிரமணியத்துடன் போனேன். உ. சுப்பிரமணியம், சு.ரா.விற்கு *The Great Challenge, Hidden Mysteries* ஆகிய இரண்டு நூல்களையும் கொடுத்தார். நாங்கள் மூன்று பேரும் வெளியே புறப் பட்டபோது பேரா. பத்மநாபனும் சக்தியும் வந்தனர். எல்லோரும் நடந்து எஸ்.எல்.பி. பள்ளி வளாகத்தில் போய் சு.ரா.வின் பதிவான இடத்தில் அமர்ந்தோம். சு.ரா. ரஜனீஷ்யும் ரமணரையும் ஒப்பிட்டுப் பேசினார். இருவருக்கும் நிரம்ப ஒற்றுமை உண்டு. உயிரோடு இருப்பவரையே குருவாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ரமணரின் கருத்தை ரஜனீஷ் பிரதிபலிக்கிறார். செத்துப்போன குருவை வைத்துக் கொண்டாடுவது, இறந்துபோன கிளியோப்பாத்ராவின் பிணத்தைப் புணர்ந்தது மாதிரி என்று ரஜனீஷ் மேற்கோள் காட்டுவதை சு.ரா. சொன்னபோது உ. சுப்பிரமணியம் அதை விரிவாகச் சொன்னார். சு.ரா. அவரிடம், “நீங்கள் ரமணரையும் ரஜனீஷ்யும் ஒப்பிட்டுச் சின்னதாய் எழுதலாம்” என்றார் (உ. சுப்பிரமணியம் சு.ரா. சொன்னது மாதிரியே கொஞ்சநாள் உழைத்து 200 பக்கங்களில் ஒரு புத்தகம் எழுதினார். சு.ரா. அதைப் படித்துவிட்டு ஆலோசனை கூறினார். அந்தப் பிரதியை அவர் வாங்கிச் சென்றார். உ. சுப்பிரமணியம் இறந்துவிட்டதால் அது நூல் வடிவில் வரவில்லை.)

20.12.1985 வெள்ளி

மாலையில் சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனேன். பேரா. பத்மநாபனும் வந்தார். மூவரும் ஆசாரிப்பள்ளம்

23.12.1985 திங்கள்

மாலை 5:30க்கு சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனேன். விமலாதித்ய மாமல்லன் வந்திருந்தார். 8 மணி வரை பேசிக்கொண்டிருந்தோம். மாமல்லனே அதிகம் பேசினார். சு.ரா. மௌனமாக இருந்தார்.

12.1.1986 ஞாயிறு

இரவு 9 மணிக்குமேல் சு.ராவுடன் கே.பி. சாலையில் நடந்தேன். நடுக்காட்டு இசக்கியம்மன் கோவில் பக்கம் பஸ் ஸ்டாண்டில் சிமெண்ட் பெஞ்சில் உட்கார்ந்தோம். பழைய தமிழ் இலக்கியங்களின் பதிப்பு பற்றிப் பேச்சு வந்தது. சு.ரா., “எல்லாத் தமிழ் நூல்களுக்கும் புதிய பதிப்பு வேண்டும். உரை இன்றைய வாசகன் புரிந்து கொள்ளும்படி இருக்க வேண்டும்; கழக உரையில் பக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்கப் பஞ்சாங்கம் தெரிந்த ஒருவனைப் பக்கத்தில் வைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எல்லாம் பழைய தமிழ் என்கள். உரையில் கூட நமக்கு சந்தேகம் வரும் இடங்களில் உரையாசிரியர்களுக்கும் வருகிறது. இன்று நாம் வேறு இலக்கியங்களில் பரிச்சயம் பெற்றுவிட்டோம். இந்த அனுபவம் நமக்குப் பழைய இலக்கியங்களைப் பார்க்க உதவும். திருக்குறளின் பாடல்கள் சில இன்று காலம் கடந்துவிட்டன. அதனால் அதைக்கூட edit செய்து சமகாலத்தன்மையுடன் உரை எழுதிப் படிக்கும்படி மாற்றிவிடலாம்” என்றார்.

28.1.1986 செவ்வாய்

மாலையில் சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனபோது கென்னடி என்ற இளைஞர் இருந்தார். அவர் பிலிம் இன்ஸ்டிடியூட்டில் படித்தவர். நல்ல காமராமேன். கி.ராஜநாராயணனை நிறையவே படம் எடுத்திருப்பதாகச் சொன்னார். சு.ரா.வையும் நாஞ்சில் நாட்டுப் பின்னணியுடன் படம் எடுக்க ஆசைப்படுவதாகச் சொன்னார். நாங்கள் மூவரும் பதிவாகச் செல்லும் பாதையில் நடந்தோம். கென்னடி சு.ரா.விடம் தமிழ் சினிமாவின் நிலை பற்றிக் கேட்டார். சு.ரா. அவரிடம் விரிவாகப் பேசினார். “தமிழில் ஆபாசம் இல்லாத இயக்குநரே கிடையாது. எப்படியாவது தன் நோக்கத்தைப் பதித்துவிடுவான். ஒரு குழந்தை பால் குடிப்பதைக் காட்டுவதைவிட அந்தத் தாயின் முலைக் காம்பைக் காட்டுவதுதான் நம் டைரக்டர்களின் நோக்கம். சத்திய ஜித் ரேயின் தியானம் சினிமாவாக வெளிப்பட்டது. இது பொதுவாகச் சிறுகதைகளுக்கும் பொருந்தும். என்றாலும் இந்த உன்னதக் கலைஞர்கள் நாளாக நாளாகத் தியானம் செய்வதில் சோர்வடைகின்றனர். அதனால்தான் தரமான படைப்பாளிகள் வயதான காலத்தில் ஓய்ந்துவிடுகிறார்கள்” என்றார்.

நாங்கள் வீடு திரும்பும்போது மணி பத்தாகிவிட்டது.

சு.ரா.வின் ஒன்றும் புரியவில்லை சிறுகதை தில்லி தூர்தர்ஷனில் காட்டினார். ‘ஏக் கஹானி’ என்ற நிகழ்ச்சியில் இது வருகிறது. இயக்குநர் மஞ்சசிங். கதை நிகழ்ச்சிகள் சென்னையிலிருந்து 40 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள கிராமத்தில் எடுக்கப்பட்டன என்றார் சு.ரா. இது 20 நிமிட நேர நிகழ்ச்சி. இறுதியில் சு.ரா. தன் அனுபவத்தைப் பேசினார். இந்தக் காட்சியில் சு.ரா. ஜிப்பா அணிந்திருந்தார்.

16.3.1986 புதன்

மாலையில் சு.ரா. வீட்டிற்கு தெ.தி. இந்துக் கல்லூரியின் பேரா. உ.சுப்பிரமணியத்துடன் போனேன். உ.சுப்பிரமணியம் ரஜனீஷ் புத்தகங்களைப் படிப்பவர். சு.ரா.விற்கு *The Grass Grows by Itself, The Great Challenge, I Say in You* ஆக 3 புத்தகங்களைக் கொடுத்தார். ஏற்கெனவே கொடுத்த ரஜனீஷ் புத்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டார். நாங்கள் மூவரும் மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து பேசினோம். சு.ரா. ஜே.கே.யையும் ரஜனீஷையும் ஒப்பிட்டுப் பேசினார். “ரஜனீஷ் வாழ்க்கையின் கள்ளங்களையும் ஆசாபாசங்களையும் மனத்தின் பல்வேறு நிலைகளையும் துல்லியமாக அறிந்தவர். இந்த அளவுக்கு அறிந்து எளிமையாகச் சொன்னவர் இந்தியாவில் வேறு யாருமில்லை. ஆனால் ஜே.கே.யோ, பாவம் குழந்தை. அவரால் இதைப் பற்றி எல்லாம் கூற முடியாது.

“மனசு திரியாவரம் பண்ணும் இடங்கள் ரஜனீஷுக்குத் துல்லியமாகத் தெரியும். ஜே.கே.க்குத் தெரியாது. ரஜனீஷுக்கு அதைக் கூறும் தியான அனுபவம் இருக்கிறது. முக்கியமாகப் பிறருடைய அனுபவத்தை அறிவதில் தியானம் செய்தவர். நியாயமாக ரஜனீஷை 40 வயதுக்குள் படிக்க வேண்டும். அந்த உன்னதமான ஆன்மா பற்றி நமக்கு அறிவதற்குக் காலம் ஆகலாம். தமிழில் அவர் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டியவர். தமிழ் வாசகர்களுக்கு அவரது நூல்கள் தேவை” என்றார்.

2.6.1987 செவ்வாய்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி ஓய்வுபெற்றபின் மனைவியுடன் தமிழகம் முழுக்கப் பயணம் செய்யும் திட்டத்தின் தொடக்கமாக நாகர்கோவில் வந்தார். தமிழ் இலக்கியம், கலை, கலாச்சாரப் பங்களிப்பாளர்களைச் சந்திப்பது அவரது நோக்கம். நாகர்கோவில் தியாகி பி.எஸ். மணியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்.

நான் சஞ்சீவியைப் பார்க்கப் போனபோது அவர் சு.ரா.வைச் சந்திக்க வேண்டும் என்றார். இரண்டு பேரும் சு.ரா. வீட்டிற்குப் போகும்போது நான், ஹாஜி நூர் முகம்மது வீட்டைக் காட்டினேன். உங்களின் பழைய நண்பரின் வீடு என்றேன். சஞ்சீவி இவரையும் பார்க்க வேண்டும் என்றார். நூர் முகம்மது வீட்டிற்கு நாங்கள் போனபோது அவர் தோட்ட வேலையில் இருந்தார்.

நூர் முகம்மது சோமாலிய நாட்டின் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதி, கோழிக்கோடு பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் எனப் பல பதவிகளில் இருந்தவர். பழைய காங்கிரஸ் காரர். பொதுவாக அவரிடம் பேசினார் சஞ்சீவி.

நான் சு.ரா. கடைக்குப் போகும்முன் அவரைப் பார்த்த கலாம் என்றேன். உடனே நூர்முகம்மது, "ராமசாமியா, அவர் நாவல் ஒன்றைப் படித்தேன், ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள். திருச்சிக் கல்லூரி ஆசிரியர் ஒருவர் கட்டாயம் படிக்கச் சொன்னார்; அவரே அனுப்பித் தந்தார். ராமசாமியைப் பார்த்துப் பேசணும்" என்றார். நான் நினைத்தேன், நூர்முகம்மது வீட்டின் அடுத்த வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு; அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லையா என்று.

இதன் பிறகு நாங்கள் சு.ரா.வைப் பார்க்கப் போன போது அவர் கடைக்குப் போய்விட்டார் என்று அறிந்தோம்.

3.6.1987 புதன்

காலையில் சஞ்சீவியும் நானும் சு.ரா. வீட்டிற்குப் போனோம். திருமதி கிருஷ்ணா சஞ்சீவியும் வந்தார். கிருஷ்ணா சஞ்சீவி ஜே.ஜே. நாவல் கிடைத்த நிகழ்ச்சியை விவரித்தார். இருவருமே அதை ஒரே மூச்சில் படித்ததைச் சொன்னார்கள்.

சஞ்சீவி அப்போது ஜே.கே.யிடம் ஈடுபாடு கொண்டு, அவரது உரையாடல்களைச் சிறு பிரசுரமாக மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு இலவசமாக விநியோகம் செய்து கொண்டிருந்தார். சு.ரா.விற்கும் கொடுத்தார். "எனக்கு ஜே.ஜே.யிடம் ஜே.கே.யின் பாதிப்பு இருப்பது மாதிரி தோன்றுகிறது. விரிவாக அதைப் பேச வேண்டும்" என்றார்.

சு.ரா. அன்று கடைக்குப் போகவில்லை. பத்மநாப புரம் அரண்மனைக்குப் போகலாம் என்றார். எல்லோரும் பத்மநாபபுரம் போய்விட்டு உதயகிரிக் கோட்டைக்கு வந்தோம். டிலனாய் கோட்டையின் அருகே புல்வெளியில் அமர்ந்து பேசினோம்.

சஞ்சீவி, "நானைக்கு ராஜா கலையரங்கில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் எதிர்காலம் குறித்த ஆலோசனைக் கூட்டம் இருக்கிறது. தாணுலிங்க நாடார் (அப்போதைய இந்து முன்னணித் தலைவர்) தலைமை. நூர்முகம்மது, பி.எஸ். மணி போன்றோர் பேசுவார்கள். நீங்களும் வர வேண்டும்" என்றார். சு.ரா. பேசவில்லை. மௌனம் சாதித்தார்.

சு.ரா. அந்தக் கூட்டத்திற்குப் போகமாட்டார் என்று எனக்குத் தெரியும்.

24.7.1987 வெள்ளி

சு.ரா. வீட்டிற்கு மாலை 3:30க்குப் போனேன். அங்கே ஸ்ரீனிவாசன், எம்.எஸ்., பேரா. பத்மநாபன் மூன்று பேரும் இருந்தனர். சு.ரா. சிற்றிதழ் ஆரம்பிப்பது பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினார். 'காகங்கள்' எனப் பெயர் வைக்கலாம் என்றார் ஒருவர். ஸ்ரீனிவாசன் 'சுவடு' என்ற பெயரை யோசித்தேன் என்றார். இப்படிப் பேசிப்பேசி காலச்சுவடு என்ற பெயர் முடிவானது. சு.ரா., 500 பிரதிகள் அச்சடிக்க வேண்டும்; 100 தனியாக வைக்க வேண்டும் என்றார். இது பற்றிய தகவல்களைப் பாரதி அச்சகத்தில் கேட்கலாம் என்றார் எம்.எஸ். அவர் பத்திரிகைக்கு ஒரு மாடல் தயாரித்துக் கொண்டு வந்தார். காலாண்டு இதழாக மட்டும் நடத்துவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ●

காவ்யாவின் புதிய நூல்கள்

கவிதை

ஈழத்தின் புதிய தமிழ்க் கவிதைகள் - தமிழவன் (தொ.) ரூ. 150.
மழை பூத்த முந்தானை - பச்சியப்பன் ரூ. 50.00
காலத்தின் சில 'தோற்ற' நிலைகள் - ரிஷி ரூ. 80.00
இன்னோரு தாய்மொழி - சேஷாத்ரி ரூ. 50.00
தாசுரின் அமராஞ்சலி - (தமிழில்) அமரன் ரூ. 150.00

சிறுகதை

சுந்தரபாண்டியன் சிறுகதைகள் - சண்முகசுந்தரம் ரூ. 225.00
ராசம்மா - மு. அம்சா ரூ. 60.00
மானஸா - உமா ஜானகிராமன் ரூ. 60.00

நாவல்

ஆராரோ - சுந்தரபாண்டியன் ரூ. 50.00
பொய்த்தேவு - க.நா.ச. ரூ. 100.00
ஒரு தலித் ஒரு அதிகாரி ஒரு மரணம் - பஞ்சாங்கம் ரூ. 80.00
இளவரசி கயல்கன்னி - பா.ச. மணி ரூ. 60.00
நாற்காவி பாட்டி - பா.ச. மணி ரூ. 60.00
க.நா.ச. கதைகள் I - சு. சண்முகசுந்தரம் (தொ.) ரூ. 500.00
க.நா.ச. கதைகள் II - சு. சண்முகசுந்தரம் (தொ.) ரூ. 500.00

நாடகம் / சினிமா பிரசி

வெங்காயம் (பெரியார் பற்றியது) - அண்ணாமலை ரூ. 50.00
ஒருவடக்கள் வீரக்கதை - எம்.டி. வாசுதேவன்நாயர் ரூ. 60.00
தமிழில் சு.ரா.

ஆய்வுகள் / விமர்சனங்கள்

முத்துசாமி கட்டுரைகள் - அண்ணாமலை (தொ.) ரூ. 250
சுப்ரபாரதிமணியன் படைப்பும் பகிர்வும் - செல்வராசு (தொ.) ரூ. 60
என் இளமைக்காலம் தஸ்விமா நஸ்ரின் - தமிழில் புலனா நடராசன் ரூ. 250
புனைகதைகள் - சி. கனகசபாபதி ரூ. 100
இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழ்த் திறனாய்வாளர்கள் - ரூ. 300
மருதநாயகம்
பாண்டித்துரைத் தேவரும் தமிழ்த் தேசிய அரசியலும் - ரூ. 200
சிலம்பு நா. செல்வராசு

தொடர்புக்கு:

காவ்யா, 16, சீனிவாசா அபார்ட்மெண்ட்
இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம்
கோடம்பாக்கம், சென்னை 600 024.

☎ 23726882

பிள்ளையாரும் தேங்காயும்

ஜே.ஆர்.வி. எட்வர்ட்

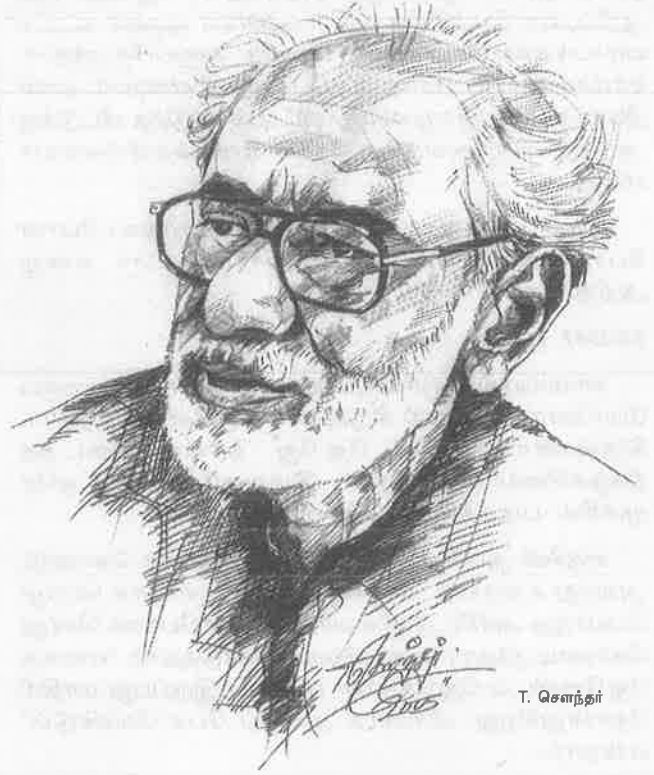
எனக்குள் தாக்கம் உண்டாக்கிய இலக்கிய ஆளுமைகள் இருவர். ஒருவர் சுந்தர ராமசாமி. இன்னொருவர் அ. மார்க்ஸ்.

கல்லூரி நாட்களில் நூலகத்திலிருந்து நாவல்கள் எடுத்து வாசிக்கும் பழக்கமிருந்தது எனக்கு. நூலக அட்டவணை நூலில் எந்த ஆசிரியரின் பெயருக்கு நேரே நிறைய நாவல்களின் பெயர்கள் அச்சிடப்பட்டிருந்ததோ, அவர்தான் பெரிய எழுத்தாளர் என நம்பியிருந்தேன். இப்போது அந்த நாவலாசிரியர்களின் பெயர் எதுவும் நினைவில் இல்லை – ஒரேயொரு பெயரைத் தவிர. அந்தப் பெயர்: மு.வ. நாவல்கள் எதுவும் என் மனசில் இல்லை.

நான் பி.எஸ்ஸி. முடித்து மார்த்தாண்டம் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் எம்.எஸ்ஸி. சேர்ந்த ஆண்டு பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி., மாணவர்களுக்கு ஐசக் அருமைராஜனின் 'கீறல்கள்' நாவல் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஐசக் அருமைராஜன் என்னுடைய ஆசிரியர். பி.எஸ்ஸி மாணவன் ஒருவனிடமிருந்து 'கீறல்கள்' வாங்கி வாசித்தேன். நான் உணர்வுபூர்வமாக வாசித்த முதல் நாவல் அதுதான்.

நான் உணர்வுபூர்வமாக வாசித்த இரண்டாவது நாவல்: 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்'. அந்தக் கதையைத்தான் சொல்ல வருகிறேன். எம்.எஸ்ஸி. முடித்தபின் திருவனந்தபுரம் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஃபில் படிப்புக்குச் சேர்ந்தபோது, பல்கலைக்கழக மாணவர் விடுதியில் வைத்து எனக்கு அறிமுகமானவர் நண்பர் மனோ. அவர் வழியாகத்தான் குமாரசெல்வாவின் அறிமுகமும் கிடைத்தது.

இலக்கியப் படைப்பாளிகளாக மனோ எனக்கு இரண்டு பெயர்களைச் சொன்னார். ஒன்று புதுமைப் பித்தன். இன்னொன்று சுந்தர ராமசாமி. புதுமைப் பித்தன் கதைகளையிட ஜெயகாந்தன் கதைகளையே எனக்கு அதிகம் பிடித்தது. இதை நான் வெளிப் படைப்பாக மனோவிடம் கூறினேன். ஒரு பாவியைப் பார்ப்பதுபோல் என்னை அவர் பார்த்தார்.

T. செளந்தர்

அப்போது புதிதாக வெளிவரத் தொடங்கிய 'இனி', 'புதுபுகம் பிறக்கிறது', 'இங்கே இன்று' ஆகிய இதழ்களின் விற்பனைப் பிரதிநிதிபோல் செயல்பட்டார் மனோ. தீவிரமாக அவ்விதழ்களைப் பலருக்கும் அறிமுகம் செய்தார். எனக்கும். 'இனி' மற்றும் 'புதுபுகம் பிறக்கிறது' இதழ்களில் பிரசுரமாகியிருந்த சுந்தர ராமசாமியின் கதைகளை வாசிக்க வற்புறுத்தினார். வாசித்தேன். எப்படியிருக்கிறதென்று கேட்டார். பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. சுந்தர ராமசாமி நாகர் கோவில்காரர் என்பது அப்போது எனக்குத் தெரியாது.

சில மாதங்களில் நாகர்கோவில் ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக வேலைக்குச் சேரும் வாய்ப்பு வந்தது. அப்போதுதான் மனோ சொன்னார்: "சுந்தர ராமசாமி நாகர்கோவில்தான் வசிக்கிறார். முடிந்தால் ஒரு நாள் போய்ப் பார்த்துப் பேசு." முன்பின் தெரியாதவர்களிடம் எப்படிப் போய்ப் பேசுவது?

சுந்தர ராமசாமியைத் தேடிச் செல்லவில்லை யென்றாலும் கல்லூரி நூலகம் சென்று அவர் நூல்களைத் தேடினேன். 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்' கண்ணில் பட்டது. இரண்டு வார காலம் அதைக் கையில் கொண்டு திரிந்தேன். பஸ் பயணத்தின்போதும் ஓரிரு திருமணங்களின்போது மண்டபத்தில் வைத்தும் வாசித்து முடித்தேன். எனக்கு அந்நாவல் நன்கு பிடித்துப்போனது. பிடித்தது என்பதைவிட என்னை

வசீகரித்தது என்பதே சரி. சில பேராசிரியர்கள் புகிந்தா வென்று கேட்டார்கள். ஆம் என்று நான் சொல்லல், என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தது இன்றும் நினைவில் இருக்கிறது.

நாகர்கோவிலில் கிருஷ்ணன் 'நெய்தல்' கூட்டங்களை நடத்த ஆரம்பித்தார். மனோவும் குமாரசெல்வாவும் கூடிய மட்டும் எல்லாக் கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டார்கள். நானும் உடன் செல்வேன். அங்கு வைத்துத்தான் சுந்தர ராமசாமியை முதன்முதலில் சந்தித்தேன். மனோ அவருடன் சரளமாக அளவளாவு வார். நான் கேட்டுக்கொண்டு நிற்பேன்.

அக்காலகட்டத்தில் சு.ரா. 'காலச்சுவடு' இதழை ஆரம்பித்தார். இரு கதைகளைத் தபாலில் அனுப்பிக் கொடுத்தேன். நேரில் கொடுக்கும் தைரியமில்லையா அல்லது தயக்கமாவென்று தெரியவில்லை. மறு வாரத்தில் அவரிடமிருந்து பதில் வந்தது. கதை சம்பவ விவரத் தளத்தில் நகர்வதாயும் கதைப் பிடிப்பில் ஆழமில்லை என்றும் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். முடிந்தால் இல்லத்துக்கு வருமாறும் நேரில் சில விஷயங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளலாம் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். நானும் உடன் பணியாற்றும் ஒரு நண்பருமாக ஒரு நாள் மாலையில் அவர் இல்லம் சென்றோம். சுருக்கமாகச் சில விஷயங்கள் பேசிவிட்டு தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க நாவல்களின் பட்டியல் ஒன்றைத் தந்தார். தொடர்ந்து இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபடுவதாயிருந்தால், இந்நாவல்களை அவசியம் வாசியங்கள் என்றார். தி. ஜானகிராமனின் 'மோகமுள்' கி. ராஜநாராயணனின் 'கோபல்ல கிராமம்', ஹெப்சிபா ஜேசுதாசனின் 'புத்தம் வீடு' எனச் சுமார் 60 நாவல்களின் பெயர் அடங்கிய பட்டியல் அது. அவற்றில் சிலவற்றை ஓரிரு ஆண்டுகளில் வாசித்தேன்.

காலச்சுவடு சிறப்பு மலர் வருவது குறித்துக் காலச்சுவடு வாசகனாயிருந்த எனக்குக் கடிதம் வந்தது. நெய்தல் கூட்டத்திலும் அறிவித்தார்கள். நான் மூன்று கவிதைகள் அனுப்பிவைத்தேன். அவற்றில் ஒரு கவிதை (பசு) நன்றாக உள்ளதாக கார்டு போட்டிருந்தார். அதை வாசித்தபோது எனக்கு ஆனந்தமாயிருந்தது. பின்னர் ஒரு முறை 'நிகழ்' இதழில் வெளியாகியிருந்த எனது 'ஜெயம்' கவிதையைப் பாராட்டிச் சொன்னார்.

குமாரசெல்வா தனது திருமண நாளன்று 'உக்கிவு' சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். வெளியிட்டுப் பேசியவர் சுந்தர ராமசாமி. எனக்கும் திருமண நாளன்று சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளியிட வேண்டுமென்று தோன்றியது. சு.ராவைத்தான் நானும் அழைத்தேன். சம்மதித்தார். நூல் பிரதி முந்தினநாள் இரவுதான் அச்சுக்கத்திலிருந்து கிடைத்தது. யாரோ நண்பர் வாயிலாக (யாரென்று நினைவில்லை. குமார செல்வாவாக இருக்கலாம்.) சு.ரா.வுக்கு நூல் கொடுத்தனுப்பினேன். இரவோடிருவாக வாசித்து, காலையில் வெளியிட்டுப் பேசினார். திருமணச் சந்தடியில் அவர் பேச்சு விரயமாயிற்று.

நாகர்கோவிலில் இருந்தாலும் அவர் இல்லம் சென்று அவரைச் சந்தித்தது குறைவான நாள்களே. மனோ அல்லது குமாரசெல்வர் அல்லது மலரமுதன் சு.ரா.வைப் பார்க்கச் செல்கிறபோது என்னையும்

சில சமயம் அழைப்பதுண்டு. அப்போதெல்லாம் பலவேறு விஷயங்கள் குறித்து சு.ரா. நெடுநேரம் பேசுவார். நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருப்போம். அலுப்புத் தட்டாது.

படைப்பாற்றலைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு விண்மீனாய்த் தெரிந்தார். தொலைவிலிருந்து அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவே விரும்பினேன். கிட்ட நெருங்க ஏனோ ஒரு தயக்கம். அவருக்குத் தொந்தரவு ஆகிவிடுமோ என்ற எண்ணமும் தயக்கத்துக்கான காரணங்களில் ஒன்று. ஒரேயொரு முறை அவருடன் சேர்ந்து புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டேன், டெல்லி 'கதா' விழாவில் வைத்து.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் கலைஞர் கருணாநிதி குறிப்பிட்ட ஒரு நிகழ்வு நினைவுக்கு வருகிறது. திராவிடக் கழகத்தினர் பிள்ளையார் உடைப்புப் போராட்டம் நடத்திய நேரத்தில் இது குறித்துச் சிலர் அண்ணாவிடம் கருத்துக் கேட்டார்களாம். அண்ணா சொன்னாராம்: "நாங்கள் பிள்ளையாரையும் உடைக்க மாட்டோம்; பிள்ளையாருக்குத் தேங்காயும் உடைக்க மாட்டோம்." சு.ரா.வைப் பொறுத்தமட்டில் நான் அந்த நிலையில் இருந்தேன். தேங்காய் உடைத்துக்கொண்டிருந்த சிலர் திடீரெனப் பிள்ளையாரையே உடைக்கத் தொடங்கியதைப் பார்த்தபோது, நான் அவருக்கு மிக நெருக்கமாகப் போகாதது நல்லதென்றே பட்டது.

கருத்தியல் ரீதியாக சு.ரா.வுடன் நான் மாறுபட்டதும் உண்டு. ஓரிரு நெய்தல் கூட்டங்களில் விவாதத்தின் போது அவர் கருத்துக்கு மாறாக நான் பேசியதுண்டு. அதனால் அவர் கோபப்பட்டதோ வருத்தப்பட்டதோ இல்லை. கூட்டம் முடிந்தபின் தனியாக அழைத்து அவ்விஷயம் குறித்து விவாதித்திருக்கிறார். அவர் ஒரு ஜனநாயகவாதி.

படைப்புகளில் இலக்கிய ரசனைக்கே முன்னுரிமை கொடுப்பவர் அவர். படைப்பு பேசும் விஷயத்தைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாதவர். இதில் நான் சற்று மாறுபாடான கருத்துள்ளவன். பேசும் விஷயமும் முக்கியம் என்பது எனது கருத்து. இது குறித்து ஒரு முறை விவாதித்துக்கொண்டிருந்தோம். அதாவது, நண்பர்கள் அவருடன் விவாதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். "நாவலில் வரும் ரயில் நேரத்தை வைத்து யாராவது ரயிலைப் பிடிக்கப் போவார்களா" என்று கேட்டு நண்பர்களை மடக்கினார். இந்த வாதம் எந்த அளவுக்குச் சரியானது என்பது இன்றுவரை எனக்குப் புரியவில்லை.

சு.ரா. கடைசிவரை களத்தில் இருந்தார். எழுத்து என்ற களத்தில். அவர் தலைமுறையைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களெல்லோரும் அநேகமாக ஒதுங்கிவிட்ட நிலையில் அவர் கறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

இன்னும் ஒரு பத்தாண்டுகள் அவர் வாழ்ந்திருக்கலாம். எழுத்தாளனாக அல்ல. எழுதுவதை விட்டு விட்டு எழுத்துலகில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அவதானித்தவாறு. ஓய்வெடுத்தவாறு. அதன்பின் அவர் மறைவு நிகழ்ந்திருந்தால் இலக்கிய உலகம் இந்த அளவு கலங்கியிருக்காது.

T. செளந்தர்

பொய்த்துப்போகாத நேசம்

மு. புஷ்பராஜன்

சுந்தர ராமசாமியின் உடல்நிலை பற்றிய தகவல்கள் உடனுக்குடன் மின்னஞ்சல் மூலம் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தன. அவர் தேறிவிடுவார் என்ற என் நம்பிக்கை பொய்யாகிப்போனாலும் தொலைபேசியில் அழைத்தால் “நல்லாயிருக்கிறேன். சிறிது தூரம் நடந்து விட்டு வந்தேன்” என்பதான ஆரம்பத் தகவல் பரிமாற்றங்களுடன் எங்கள் குடும்ப, இலக்கிய உரையாடல்கள் தொடரும் என்பதான பிரமை என்னுள் தங்கியிருந்தது. ஆனால் வலைத் தளங்கள், பத்திரிகைகள், தமிழகத்திலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற சிற்றிதழ்கள் ஆகியவற்றில் வெளிவந்தவைகளை

கொண்டது. ந. பிச்சமூர்த்தி, கிருஷ்ணன் நம்பி ஆகியவர்களின் மறைவு முக்கியத்துவம் அற்றுப்போனதையிட்டு மனம் நொந்தவர் சு.ரா. இன்று இவரது மறைவையொட்டிய செய்திகளின் முக்கியத்துவம் தமிழகச் சூழலின் மாற்றத்தைச் சுட்டுகிறதா? சு.ரா. தான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் தனக்கு முன்னேயான நவீன ஆளுமைகளுடன், அவர்கள் படைப்புகளுடன் நேரடியாகக் கொண்டிருந்த தொடர்பு, தன் சமகாலத்தவர்களுடனும் தனக்குப் பின்னே வந்த படைப்பாளிகளையும் தாண்டி, இன்று புதிதாய்ப் படைப்போரிடமும் அத்தொடர்பின் நீட்சியைப் பேணிக்கொண்டதன் மூலம் தலைமுறை கடந்த ஒருவராகவே காணப்பட்டார். இதன் மறுபக்கமாய் அன்றைய “பட்டியல்களில்” நிரந்தர இருப்பைத் தனதாக்கிக்கொண்ட சு.ராவுடன் அவர் சமகாலத்தவர்களும் இன்றுவரை எழுதுபவர்களும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்புவவர்களாகவே காணப்பட்டுள்ளனர். வாழும் காலம் வரை நவீனத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கின் கருத்துலகைப் பாதிப்பவராகவும் இருந்துள்ளார்.

மார்க்சியக் கோட்பாட்டில் தீவிர நாட்டம் கொண்டிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டவைகளை உடல் சார்ந்த பார்வைகள் எனக் கொண்டால், மார்க்சியத்தின் நடைமுறைகள் சார்ந்து அவருக்கு ஏற்பட்ட அதிருப்திகளின் பின் வெளியானவைகளை மனம் சார்ந்த பார்வைகள் எனக் கொள்ளலாம். மனித மனத்தின் இருண்ட மடிப்புகளிடையே உறைந்திருந்து, எதிர்பாராத சமயங்களில் எதிர்பாராத அர்த்தங்களுடன் வெளிக் கிளம்பும் அதன் விநோதங்கள் எப்போதும் அவருக்கு வியப்பை அளித்துக்கொண்டேயிருந்தன. சரஸ்வதியில் வெளிவந்த ‘முதலும் முடிவும்’ சிறுகதையிலிருந்து கனடாவிலிருந்து வெளிவரும் காலம் இதழில் வெளிவந்த ‘ஐகதி’ சிறுகதைவரை. இந்நீண்ட கால இலக்கியச் செயற்பாட்டில், படைப்பிலக்கிய ரீதியாக அவர் அளித்தது ஒப்பீட்டளவில் குறைவானதே ஆயினும் அவைகள் மூலம் ஒரு பிரம்மாண்டமான சக்தியாகத் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொண்டள்ளார். தன் காலத்திற்குப் பின் தமிழில் படைப்புச் சிகரங்களைச் சென்றடைய முனையும் ஒரு படைப்பாளி இறுதியாக சு.ரா.வையே எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தத்தமது படைப்புகள் மூலம் அவரைத் தாண்டிச் செல்வதே இயல்பான வழியாக இருக்க, அதைத் தவிர்த்து விமர்சனம் என்ற போர்வையில் வன்மம் கொண்ட சிற்றுளியால் இடைவெளியை ஏற்படுத்தி அதற்குள் நுழைந்துவிடும் ஆவலிலும் சிலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். “நான் சிறந்த படைப்பாளி” எனச் சொல்லிக்கொள்வதற்கும் “சு.ரா.வைவிட நான் சிறந்த படைப்பாளி” எனச் சொல்லிக்கொள்வதால் சுட்டப்படும் சு.ரா. என்ற பெயரே அதிகபட்ச உச்சத்தின் குறியீடாகவல்லவா இருக்கிறது.

தந்தைக்கும் மகனுக்குமான நெருக்கடிகளில் சில படைப்பாளிகளின் பெயர்கள் நிரந்தரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. தமிழில் புதுமைப்பித்தன், சு.ரா. ஆகியோரையும் மேற்கில் காலீங்காவையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். காலீங்கா தன் தந்தைக்கு

எழுதிய கடிதம்போல் பு.பி.யும் சு.ரா.வும் கருவிகளில் முழுமையைக் கிறார்கள் தெரியவில்லை. ஆனால் காஃப்காவும் சு.ரா.வும் ஒரு புள்ளியில் இணைகிறார்கள் என்றே சொல்லலாம். காஃப்கா தந்தையின் அழகையிலிருந்து விடுபட முதலில் திருமணத்தைத் தேர்ந்துகொண்டாலும் அதைச் சாத்தியமாக்க அவரது சுயநம்பிக்கையின்மூலம் பாதுகாப்பின்மை மனோபாவமும் இடம்கொடுக்கவில்லை என்பதால் எழுத்தை அதற்குரிய வடிவாகக் கொண்டாரெனக் கருதலாம். இருவர் படைப்பு களும் வேறுவேறான தளங்கள். ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் என்ற தந்தையின் அபிப்பிராயத்தைத் தோற்கடிக்கும் ஆவேசம் தன் படைப்புக்கள் மீது அதிகக் கவனத்தைக் குவித்திருக்கலாம். தனது இலக்கியச் சாதனைகளையே அதற்குரிய சான்றுகளாகவும் கொண்டிருக்கலாம். சு.ரா. படைப்புலகில் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொண்ட பின் லோகாயத விடயங்களையும் தன்னால் கையாள முடியுமென்ற முனைப்பே ஏழாண்டு இலக்கிய மொளையம் வியாபார ஈடுபாடும். இரு முனைகளிலும் தந்தையைத் தோற்கடித்ததாக சு.ரா. கருதிக்கொள்ளலாம். சாராம்சத்தில் இறுதி வெற்றி அவர் தந்தைக்குத்தான். ஒரு தந்தையின் பார்வையில்.

“என்னுடைய முதன்மையான கவனமும் ஆர்வமும் இலக்கியத்தைச் சுற்றியிருந்தாலும் என் நோக்கம் படைப்புகள் வழியாகத் தமிழ்ச் சூழலில் சிந்தனை சார்ந்த விழிப்பை உருவாக்குவதில் முக்கியமான பங்கை ஆற்ற வேண்டும் என்பதே” எனக் கூறியுள்ள சு.ரா. பற்றி வந்த குறிப்புகளில் அதிகம் எடுத்தாளப்பட்டவை அவரது “விரிவும் ஆழமும் தேடி” என்ற வரிகள்தான். அது ஒருவகையில் அர்த்தமுள்ளதும் தான். தமிழகப் பத்திரிகைகள் உருவாக்கி வைத்திருந்த வெகுசன ரசனை பற்றியும் தகுதியற்றவர்கள் பரிசுக்குத் தேர்ந்துகொள்ளும் முறை பற்றியும் மிகுந்த மனக் கொதிப்பு கொண்டிருந்தது. அதேபோல் பிற மாநிலங்களூடன், குறிப்பாகக் கேரள இலக்கியச் சூழலடனும் அதன் வாசகத் தரத்துடனும் தமிழகச் சூழலை ஒப்பிட்டு துக்கித்துவந்தார். ஒரு கலைஞனது ஆசைக்கும் சூழலின் யதார்த்தத்திற்கும் என்றுமே இசைவு இருப்பதில்லை. படைப்பிலக்கியங்கள் மீதும் அதன் கலை நேர்த்தியின் மீதும் சு.ரா. மிகக் கடுமையான விமர்சன மதிப்பீடுகளை வைத்திருந்தார். இதனால் பல படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்புகள் பற்றி அவர் என்ன அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளார் என்பதை அறிய அக்கறையாக இருந்துள்ளனர். அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போனவர்கள் அவர்மீது பகைமையும் கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால் அவரோ போலிகளை அனுமதிக்காத காவற்காரன் போலவே இருந்துள்ளார்.

அவருடைய பல படைப்புகள் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. ஆனால் எனக்குப் பிடித்த பல படைப்புகள் அவருக்குப் பிடிக்காமல்போகும் ஆச்சரியம் எனக்குப் பிடிபடவேயில்லை. ஒரு நேர் பேச்சில் மக்சிம் கோர்க்கியின் ‘தாய்’ நாவலை, அது ஒரு கலையாகி வரவில்லை என்றார். அப்போது அதன் அதிர்ச்சியிலிருந்து சில கணங்கள் விடுபடவே முடியவில்லை. கலை இலக்கிய ரீதியாக சு.ரா.வுடன் எனக்கு உடன்பட முடியாமலிருப்பது கவிதை சார்ந்த அவரது முடிவுகள்

தேடிய அவர், கவிதையில் அதைப் பேணவில்லையோ என நான் கருதுவதுண்டு. ஓசை மெல்ல ஒலிக்கும் கவிதைகளை விட்டு அவர் தூர விலகிவிடுகிறார். அவரது அனேக கவிதைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவரது ‘உன்கை நகம்’ கவிதையைக் கவிதையாக ஏற்க இன்றுவரை மனம் மறுக்கிறது. இது பற்றி அவரிடம் நேரிலும் கூறியிருந்தேன். சிரித்துக்கொண்டாரே தவிர வேறெதுவும் அவர் கூறவில்லை. உரைநடையும் கவிதையும் எங்கு பிரிகிறது என்பது பற்றி விரிவாக விவாதிக்க வேண்டுமென்றிருந்தேன். மீண்டும் லண்டன் வருவதாகக் கூறியிருந்தார். இரண்டும் நிறைவேறவில்லை.

1983க்கு முன்னர் – இந்த ஆண்டை அதன் அரசியல் சூழ்நிலைகளின் மாற்றம் என்னும் அர்த்தத்துடன் தான் குறிப்பிடுகிறேன் – தமிழக, ஈழ இலக்கிய உறவில் பாரம்பரிய தாய்-சேய் என்பவற்றிற்கு அப்பால் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஈழத்து மார்க்சியவாதிகளால் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்டுப் பல அடிப்படை மாற்றங்களை நிகழ்த்தியபோதிலும் தமிழகத்தில் அது எந்த அசைவுகளையும் ஏற்படுத்தியதில்லை. சேய் பற்றிய அலட்சியமும் ஊட்டச் சத்தும் உதவாச் சத்தும் பெற்றுக்கொண்டதானாக வேண்டும் என்று நிலையே நிலவியது.

அக்காலத்தில் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி போன்ற பெயர்களே நிலைபெற்றிருந்தன. இவர்களின் இலக்கியத் தகுதியுடன் கல்விசார் தகைமைகளும் கட்சி உறவுகளும் இதனை வலுவாகச் சாத்தியப்படுத்தியிருந்தன. இக்கட்சி உறவே தாமரை போன்ற இதழ்களிலும் சில சாத்தியங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன. எழுத்துவில் தர்மு சிவராமு ஒருவரே. எஸ்.பொ., மு. தளையசிங்கம் போன்றோர் எஸ்.பொ.வின் ‘தி’ பற்றிய விவாதத்தில் பங்கெடுத்திருந்தாலும் அது தர்மு சிவராமுவுடனான விவாதமேதான். இந்தப் பின்னணியிலிருந்து விதிவிலக்காக ஈழத்துப் படைப்பாளி பற்றிய ஆய்வையும் அறிமுகத்தையும் நிகழ்த்தியவர் சு.ரா. ஒருவர்தான்.

அது ‘இலக்கு’ மகாநாட்டில் சு.ரா.வால் படிக்கப்பட்டது. அது ஈழத்தில் பலருக்கு அதிர்ச்சிகளையும் தமிழகத்தில் தளையசிங்கத்தின் மீது கவனத்தையும் குவித்தது. நான் தமிழகம் சென்றிருந்தபோது தளையசிங்கத்துடன் நட்பு வைத்திருந்தவன் என்ற செய்தியே பலர் என்னை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்க வைத்தது. அவர் பற்றிய பல தகவல்களைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். இது சு.ரா. ஏற்படுத்திய பாதிப்புதான். இன்று தளையசிங்கத்தைக் கொண்டாடி, அவர் மரணம் பற்றித் தமது ஆசைக்கு ஏற்ற விதமாகக் கருத்துகளையும் சு.ரா.வின் கருத்துகளுக்குப் புதிய அர்த்தங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் நாடகங்களையும் நாம் பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கிறோம்.

அதிக ஈழத்து இலக்கியக்காரருடன் நட்பு வைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழகப் படைப்பாளி சு.ரா. ஒருவர்தான். வேறு விதத்தில் அதிக ஈழத்து இலக்கியக்காரர்கள் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள விரும்பிய

படைப்பாளியும் அவர்தான். அவரை அதிக அனுபவம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இன்னும் “காங்குகள்” சந்திப்பு. அந்த நான்கு நாட்களும் கூடவேயிருந்தார். ஒரு தடவை கடைக்குப் போகலாமா என்றார். அப்போதுதான் அவர் நாட்களை நான் அபகரித்தது உறைத்தது. கடையிலுள்ள ஒரு அறையில் உட்கார்ந்தோம். அறைச் சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு பத்திரிகைப் படத்தைக் காட்டி, யார் தெரியுமா என்றார். ‘பால சரஸ்வதி’ என்றேன். சிரித்துக்கொண்டார்.

1982ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியின் ஒரு காலையில் சு.ரா. வீட்டின் முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்தேன். வீட்டினுள் எந்த நடமாட்டத்தையும் காணவில்லை. மதுரையிலிருந்து தகவல் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. எதிர்பார்ப்பிற்கு முன்னதாக நான் வந்து சேர்ந்திருக்கலாம். நேரத்தைப் போக்கும் வழியெதுவும் கைவசமில்லை. நின்றுகொண்டிருந்தேன். அதிக நேரம் கழிந்திருக்காது. ஒருவர் குடுகுடுவென ஓடி வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டு விறாந்தையின் வலப்பக்கமாக உள்ள அறையைக் காட்டிவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டார். அவர்தான் ஹரிகர ஐயர். சு.ரா.வின் ‘பிரசாதம்’ சிறுகதையில் வரும் கிருஷ்ணன் கோவில் அர்ச்சகரும் அவரே. இதை சு.ரா.வே என்னிடம் ஒரு உரையாடலின்போது கூறியிருந்தார். அன்போடு உணவு பரிமாறும் கலையை அவரிடமிருந்துதான் கற்க வேண்டும். அவர் இறந்தபோது அவர் பற்றி சு.ரா. உருக்கமான கடிதம் ஒன்றை எனக்கு எழுதியிருந்தார்.

அறையின் கட்டிலின் முன்னால் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்திருந்தேன். சற்று நேரத்தில் சற்று உயர்ந்த உருவம் வணக்கம் கூறி கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டது. அப்போது எங்கள் மார்க்சியக் கணவுகளில் கூடவே மிதந்த ‘தண்ணீர்’, ‘அக்கரைச் சீமையிலே’, ‘கோவில்களையும் உழவு மாடும்’ கதைகளைப் படைத்த சுந்தர ராமசாமி இவர்தானா? மனதுள் எண்ணிக்கொண்டேன். ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் பாணியில் சொல்வதென்றால் “கழுக்கு முழக்கென்று கழுவினெடுத்த மரவள்ளிக்கிழங்காட்டம்” இருந்தார்.

நான்கு நாட்கள் அவர் வீட்டின் மொட்டை மாடியில் தங்கியிருந்தேன். இலக்கியம் தமிழகம், ஈழம் அதற்குமப்பால் மாதவிக்குட்டி, எம்.டி. வாசுதேவன் நாயர், தகழி, வைக்கம் முகமது பஷீர், யு.ஆர். அனந்தமூர்த்தி, சிவராம் கரந்த் என வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். உரையாடலின்போது காதைக் கடனாகக் கொடுத்துவிட்டு கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார். அப்போது ‘ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்’ வெளிவந்திருந்தது. ஜே.ஜே. பற்றிக் கேட்டார். படிக்க வில்லை என்றேன். ஆனால் நான் மதுரையில் சந்தித்த பலர் அதைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ் நாவலின் உச்சம் அதுதான் என்பதாயும் இனி நாவல் எழுதிப் பயனில்லை என்ற விதமாயும் பேசிக் கொண்டார்கள். இதற்கு மாறான அபிப்பிராயமும் இருந்தது. அவைகளைக் கூறினேன். ஜே.ஜே.க்குப் பிறகு நாவல் இல்லையென்பதை வலுவாக மறுத்தார். அப்படியென்றால் கரமசோவ் சகோதரர்களுக்குப் பிறகு நாவல் தோன்றியிருக்க முடியாதல்லவா? என்றார். ‘அக்கரைச் சீமையிலே’, ‘பிரசாதம்’ தொகுதிகள் பற்றிய அபிப்பிராயங்களைப் பகிர்ந்தபோது ‘அக்கரைச் சீமையிலே’ தொகுதி பற்றிய எனது அபிப்பிராயம் இப்போது தனக்கு இல்லை என்றார். ஒரு தடவை திருவனந்தபுரம் பணிக்கர் ஆர்ட் கலரிக்குக் கூட்டிச் சென்றார். மறு தடவை பத்மநாப சுவாமி கோவிலுக்கு

சென்றார். இன்னும் கன்னியாகுமரி கடற்கரைக்கு அனுப்பி வைத்தார். இன்னும் “காங்குகள்” சந்திப்பு. அந்த நான்கு நாட்களும் கூடவேயிருந்தார். ஒரு தடவை கடைக்குப் போகலாமா என்றார். அப்போதுதான் அவர் நாட்களை நான் அபகரித்தது உறைத்தது. கடையிலுள்ள ஒரு அறையில் உட்கார்ந்தோம். அறைச் சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு பத்திரிகைப் படத்தைக் காட்டி, யார் தெரியுமா என்றார். ‘பால சரஸ்வதி’ என்றேன். சிரித்துக்கொண்டார்.

உரையாடலின்போது “ஒரு பெரிய மதகு இருக்கும். அதனுடாக மிகக் கொஞ்ச நீரே வடிந்துகொண்டிருக்கும். அதேவேளை சிறிய துவாரத்தால் நீர் பெருகிய படியிருக்கும்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

அன்று தொடங்கிய எங்கள் நட்பு அவரது இறுதிக் காலம் வரையும் தொடர்ந்தது. இவருக்குமான இலக்கிய நட்பு குடும்ப நட்பாக மாற ஈழத்தின் அரசியல் சூழ்நிலைகள் அமைந்திருந்தன. ‘சூரியக் கதிர்’ ராணுவ நடவடிக்கையின்போது எனது மனைவி, மக்கள் ஆகியோர் கடல்வழி தப்பி மண்டபம் அகதி முகாமில் தங்கியிருந்தார்கள். ஒரு தொலைபேசி உரையாடலின் போது தற்செயலாக சு.ரா.விடம் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். எனது குடும்பத்தவருடன் தொடர்பு கொள்ளும் தொலைபேசி இலக்கங்களைக் கேட்டறிந்து எனது குடும்பத்தினரைத் தனது வீட்டிற்கு அழைப்பித்து ஒரு வாரம்வரையிலும் பராமரித்தார்.

கனடா செல்வதற்கான அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னரும் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேறு வதற்கான அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிய வில்லை. இந்தியன் திரைப்படப் பாணியில் பல தடைகளைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. அக்காலங்களில் அகதி முகாமிலிருந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் கைது செய்யப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மீண்டும் வருதல் என்பது சாத்தியமற்றது என்ற நிலை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஆபத்தான சூழலிலிருந்து எப்படியாவது மீண்டுவிட வேண்டுமென்று மனைவி அவசரப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தார். எல்லாம் தயாராகிவிட்டது. விமானப் பயணத்துக்குரிய பெருந் தொகைப் பணத்தை உடனடியாகக் கிடைக்க வகை செய்வதே பிரச்சினையாக இருந்தது. சு.ரா.வுடனான உரையாடலின்போது உற்சாகமீழ்ந்த எனது குரலை அவதானித்தவர் அது பற்றி விசாரித்தார். பணம் பிரச்சினையா என்றார். காலம்தான் பிரச்சினை என்றேன். எதுவும் யோசிக்க வேண்டாம், நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்றார்.

நான்கு பேருக்கான விமானப் பயணச் சீட்டுகள், அவர்களுக்கான உடைகள், மனைவிக்குச் சில நகைகள், கைச்செலவுக்கான பணம் இவைகளுடன் கனடாவிற்கு அவர்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். பணத்திற்காக என்னிடமிருந்து எந்த உறுதிமொழியையும் பெற்றுக் கொள்ளாத நிலையில் இலக்கிய நட்பின் அடிப் படையிலேயே இவை யாவும் நடைபெற்றன. இன்று உயிரோடு அவர் இதைப் படிக்க நேர்ந்தால் மிகவும் கூசிப்போயிருப்பார் என்பதை நானறிவேன். பலரது ஆபத்தான சமயங்களிலும் துயரமான நிலைகளிலும்

தன்னால் ஏதாவது உதவ முடியுமா என்பதே அவரது முதல் சிந்தனை. 'சன்னல்' சிறுகதையில் ரோஜாச் செடியைத் திருட்டுத்தனமாகக் கிள்ளிப் பால் செம்பினுள் போடும் பெண்ணிடம் யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன் எனக் கண்களால் சேதி சொல்லும் மனம்தான் சு.ரா.வின் மனம். அன்றைய சோவியத் பிற நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கியதையடுத்து அதிருப்தி ஏற்பட்டாலும், "பொய்த்துப்போன கடவுள்" நூல் மூலம் ஸ்டாலினிசத்தில் அவநம்பிக்கை கொண்டாலும் மார்க்சியத்தின் அடிப்படைப் பண்பான

சக மனிதனை நேசித்தல் சு.ரா.வின் இறுதிக் காலம்வரை கூடவே இருந்தது. இறுதிக் காலத்தில் சிலர் அவரை அதிகம் வேதனைப்படுத்தியுள்ளனர். வலி தரும் இலக்கு களில் அவர்கள் குறியாக இருந்தார்கள். விமர்சன முறைமைக்கு அப்பால் உள்நோக்கங்கள் கருதியும் பிறப்பின் அடிப்படையிலும் அவர் படைப்புகளில் புதிய அர்த்தங்கள் வலிந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. கண்ணன் மீதான கோபதாபங்களுக்குரிய வடிவாலாகவும் சிலர் அவரைத் தேர்ந்துகொண்டனர்.

சு.ரா:

நினைவின் தடங்கள்

நம் காலத்தின் சிறப்பான உரையாடி

வெளி ரங்கராஜன்

சுந்தர ராமசாமியின் மரணம் தமிழ்ச் சூழலில் ஆழ்ந்த துக்கத்தையும் ஒரு பெரிய வெற்றிடத்தையும் உருவாக்கியுள்ளது. தமிழில் நவீனத்துவச் சிந்தனையோட்டத்தின் சிறப்பான அடையாளமாக சுந்தர ராமசாமி இருந்தார். அவர் நேரடியாகத் தொடர்புகொள்ள முடியாத பல மனிதர்களுடனும் நிகழ்வுகளுடனும் கூடத் தன்னுடைய ஆழ்ந்த இருப்பையும் பாதிப்பையும் உணரச் செய்தவர். நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் கலாச்சாரப் பிரச்சினைகள் சார்ந்த பல விவாதங்களுக்கு நடுவே இது குறித்து சுந்தர ராமசாமியின் கருத்து என்னவாக இருந்திருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். கலாச்சாரம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் மட்டுமல்ல. வாழ்வியல் சார்ந்த பல பிரச்சினைகளின் ஊடாகவும் மனித உறவுகள் சார்ந்த பிரச்சினைகளின் ஊடாகவும் சுந்தர ராமசாமியின் அருப இருப்பை உணர்ந்திருக்கிறேன். இவ்வாறு நம் காலகட்டத்து நுண் உணர்வுகளின் ஓர் அருபப் புகலிடமாக சுந்தர ராமசாமியின் இருப்பு இருந்தது. இந்த அளவுக்குத் தன்னுடைய எழுத்தைத் தாண்டித் தமிழ்ச் சூழலில் மன பாதிப்பை ஏற்படுத்திய எழுத்தாளரை நாம் இதுவரை பார்த்ததில்லை.

இதற்கெல்லாம் முக்கியக் காரணம் என்று எனக்குத் தோன்றுவது அவருடைய இருப்பு என்பது எழுத்து சார்ந்ததாக மட்டும் இல்லை. இந்த உலகத்தில் உள்ள எல்லா விஷயங்களுடனும் தனக்கு ஏதோ ஒருவித உறவு இருப்பதாக நினைத்து அந்த உறவை அவர் கௌரவப்படுத்தியதுதான். தெருவில் நடந்து செல்லும் போது புல் சுமந்துகொண்டு செல்லும் பெண்ணின் தலையிலிருந்து எங்கே புல் கட்டு கீழே விழுந்துவிடுமோ என்று பயந்துகொண்டு அந்தப் புல் கட்டைத் தம் மனத்தில் சுமந்து சென்றதாக அவர் ஒருமுறை சொன்னார். இதுபோல யாருடனும் ஒரு உறவும் எந்த நிகழ்வுடனும் ஒரு சம்பந்தமும் கொள்ளக்கூடிய ஒரு மனநிலை அவருக்கிருந்தது. இவ்வாறு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் எங்கிருந்தும் தான் பெற்றுக்கொள்ள ஏதோ இருக்கிறது என்கிற திறந்த மனநிலையும் எங்கும்

ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருக்கிறது என்ற அவருடைய காத்திருப்பும் தான் அவருடைய இருப்பை வசீகரப் படுத்தின என்று தோன்றுகிறது.

சுந்தர ராமசாமி நம் காலத்தின் சிறப்பான உரையாடியாக இருந்திருக்கிறார். ஒரு புளியமரத்தின் கதை நாவலில் வரும் தாமோதர ஆசான் போல விதவிதமான கதை சொல்பவராகவும் எண்ணற்ற உரையாடல்களை நிகழ்த்துபவராகவும் இருந்திருக்கிறார். யாருடனும் அவரால் ஒரு உரையாடலை மேற்கொள்ள முடிகிறது. விதவிதமான உரையாடல்களில் அவர் அதீத சுகம் காண்பவராக இருக்கிறார். சுந்தர ராமசாமி யின் முழுப் படைப்பு சக்தியும் கற்பனையும் பல விதமான உரையாடல்களை உருவாக்குவதிலேயே செலவாகியிருக்கிறது. அந்த உரையாடல்கள்தாம் சுந்தர ராமசாமி என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. அதனால் சுயநிலைப்பாடு எடுக்க வேண்டிய தருணங்களை அவர் அதிகபட்சமாகத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே இருந்திருக்கிறார். இதனாலேயே தன்னுடைய படைப்புகள் குறித்து மாறுபட்ட கருத்துகள் உருவாவதை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை.

சுந்தர ராமசாமியின் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம், கருத்து வேறுபாடுகளையும் முரண்பாடுகளையும் அவர் எதிர்கொள்ளும் விதம். உண்மையில் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் dissent என்பது குறித்து ஒரு ஆழ்ந்த உணர்வை உருவாக்கியவர் சுந்தர ராமசாமி. அவர் மூலம் dissent என்பது இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்று முரண்பாடுகள் தங்களுக்குரிய நியாயங்களுடன் முன்நிறுத்தப்படக்கூடிய சூழல் ஊக்கம் பெற்றது. தன்னுடைய பிரதிகளுக்கும் எரிருந்துகூடத் தன்னை மறுப்பதற்கான சாத்தியங்களை அவர் உருவாக்கினார். ஆனால் இவை இயல்பானவை என்ற நேசத்துடன் அதைச் செய்தார். இதுவே தமிழ்ச் சூழலுக்கு அவர் அளித்த மிகப் பெரிய பங்களிப்பு என்று தோன்றுகிறது.

(25.12.2005 அன்று நாடகவெளி சார்பில் நடைபெற்ற 'சு.ரா. படைப்புகளின் நாடகமாக்கம்' என்னும் நிகழ்வில் வாசிக்கப்பட்ட உரை)

விழா

அக்டோபர் 16 அன்று மாலை 6 மணிக்கு திருப்பூர் மத்திய அரிமா சங்கத்தின் சார்பில் கூரா, வுக்கு நினைவு அஞ்சலிக் கூட்டம் நடைபெற்றது. கப்பராதிமணியன், கூரா வைப்பற்றி நிகழ்த்திய அறிமுக உரையுடன் கூட்டம் தொடங்கியது. R.P. ராஜநாயனும், 'கூராவில் எழுத்தும் வாழ்வும்' என்னும் நலைப்பில் விரிவாக நிகழ்த்திய உரை மீதான வாசகர்களின் எதிர்வினையுடன் அஞ்சலிக் கூட்டம் நிறைவுற்றது. விசுவநாதன், அசோக்குமார், பிரேம, விக்ரமாதித்யன் உள்பட பலரும் கலந்துகொண்டனர்.

ரா. கரணகீர்த்தி

கூரா

13.11.05 அன்று கூடலூர் கரத்தப்பாக்கம் இலகியப் பேரவை சார்பில் கந்தராமசாயிக்கு நினைவுஞ்சலிக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

வளவ, துரையன் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கூட்டத்தில் பேரா. பஞ்சாங்கம், எழுத்தாளர் நடராசன், கவிஞர் பால்கி ஆகியோர் பேசினார்கள். கந்தராமசாயியின் தமிழ் இலகியப் பணியை ஒதுக்கிவிட்டு யாரும் இலகியம் பேசினிட முடியாது என்றும் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுவது தவறு என்ற ஒங்கிக் குரல் கொடுத்தவர் கூரா. என்றும் நடராசன் குறிப்பிட்டார். பால்கி கூராவை நாகர்கோவில் சந்திக்கப்போது தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் பரிந்துகொண்டார். எழுத்து மூலம் கூரவுடன் ஏற்பட்ட நெருக்கத்தை அவரைச் சந்திக்க எழுந்த ஆலையை, கூராவின் இறுதிப் பயணத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை தெரிவித்துக் கவிஞர் பேரா. பஞ்சாங்கம்

வளவ, துரையன்

திருச்சி

நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில் சுந்தர ராமசாமியின் ஆளுமை தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. வாழ்க்கையின் நுட்பமான கணங்களை அதன் ஆழமான உண்மையுடனும் நேர்மையுடனும் வெளிப்படுத்தியவர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் அவர். சுந்தர ராமசாமியின் இலக்கிய வெற்றி என்பது அவருடைய கறு முறையின் நுட்பம் சார்ந்ததாகும். மொழியின் பல்வேறு சாத்தியக்கூறுகளையும் வெற்றி கரமாகக் கையாண்டவர்களில் முதன்மையானவர் அவர். சற்றே மொழி மயக்கம் சார்ந்த - அதே சமயம் கருத்தாக்கத்தின் மையம் சிலகாத - படைப்புகள் அவருடையவை. மெல்லிய நகைச்சுவையும் தர்க்க ரீதியான அலசலும் ஆழமான வாழ்விடம் கறுகளும் நிரம்பப் பெற்றவை அவை. ஒரு எழுத்தாள ஈகத் தன்னுடைய பார்வையைக் கூர்மையானதாகவும் பிசுவமானதாகவும் உருவாக்கிக் கொண்டவர் சுந்தர ராமசாமி. தன்னுடைய உரையாடல்கள் மூலமாகவும் எழுத்துகள் மூலமாகவும் சக எழுத்தாளர் மற்றும் படைப்பாளிகள் மீது அவர் கொண்டிருந்த அபிமானமும் அக்கறையும் கவனம் கொள்ளத்தக்கது. தமிழ் இலக்கியத்தில் நவீனம் சார்ந்த ஒரு விழிப்புணர்வை உருவாக்கிய அவரது பங்களிப்பு பல காலம் பேசப்படும். பத்திரிகைத் துறையிலும் சரி, இலக்கியத்திலும் சரி அவருடைய ஆழமான ஓடும் தீவிரமான தேடலும் பூரணப் பங்களிப்பும் மிகவும் சிவாக்கிக் தக்கவை தன்னுடைய பலவீனத்தையும் மறைக்காமல் வெளிப்படுத்தும் அவர் நேர்மையான பாராட்டுக்குரியது. அவர் காட்டிய இலக்கியப் பாதையை இன்றைய படைப்பாளிகள் மேலும் தீவிரத்துடன் செழுமைப்படுத்தி முன்னெடுத்துச் செல்வதே அவருக்கு நாம் செலுத்தும் அஞ்சலியாக இருக்க முடியும். அவரது இழப்பால் வாழும் அவர்தம் குடும்பத்தாருக்கும் இலக்கிய அன்பர் அஞ்சும் மனமார்ந்த அனுதானத்தையும் இரங்கலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

துச்சி
(விருத்தாசலத்தில் 19.10.05 அன்று நடைபெற்ற இலக்கியக் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்டது)

பிள்ளை

கொண்ட அரும்பு பதிப்பகம் சார்பில் 'காற்றில் கலந்த பேரோசை' என்னும் தலைப்பில் சுந்தர ராமசாமி குறித்த நினைவரங்கம் நடைபெற்றது.

D.L.O. சி. நாகராஜன் தலைமையில், எஸ். செல்வமணி, குருசாமி மயில்வாகனம், பேரா. இரா. பாலசுந்தர், ஆதிபேரர் தேசினர்கள், பேரா. நா. தர்மராஜன் சிறப்புரையாற்றினார்.

மயில்

கோவை

நெருஞ்சியின் 26ஆவது சந்திப்பு கடந்த 23.10.2005 (ஞாயிறு) மாலை 3.30 மணிக்குக் கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்றது.

முத்த எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி அவர்களுடைய மறைவையொட்டி இரண்டு நிமிடங்கள் மௌன அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. 'சுந்தர ராமசாமி - சில நினைவுகள்' என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் த. நிலிபுகுமார் பேசினார். கூட்டத்தில் கோவை ஞானி நிதிதிலன், முத்தமிழ் விரும்பி, தென்பாண்டியன், பா. மீனாட்சிசுந்தரம், பேராசிரியர் மா. நடராசன் மற்றும் இணைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளும் கலந்துகொண்டனர்.

முத்தமிழ் விரும்பி
செயலர் - நெருஞ்சி

நாகர்கோவில்

நாகர்கோவில் தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி தமிழ்த் துறை ஆய்வு மையத்தில் எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமியின் மறைவுக்கு பேராசிரியர் டாக்டர் எஸ். ஸ்ரீகுமார் தலைமையில் அஞ்சலிக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாளரான சுந்தர ராமசாமி, தமிழ் இலக்கிய உலகில் இயங்கியும் இயக்கியும் வாழ்ந்தவர். நாவல், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, இதழியல் என எல்லாத் துறைகளிலும் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் சிந்தித்ததோடு பேசியும் எழுதியும் வந்தவர். நவீனத் தமிழ் இலக்கிய உலகை, உலகத் தரத்திற்கு உயர்த்தியவர். நம்மிடமிருந்து அவர் மறைந்தாலும் அவர் விட்டுச் சென்றளள எழுத்துகளின் வழி, அவர் என்றென்றும் தமிழ் உலகோடு உரையாடிக்கொண்டேயிருப்பார். வலுவான எழுத்து மொழியைத் தன் கையகம் வைத்திருந்த அந்த மாபெரும் படைப்பாளிக்கு ஆழ்ந்த அஞ்சலி செலுத்திக்கொள்கிறோம். அண்ணாரின் குடும்பத்தாரது துயரத்தில் நாங்களும் பங்கேற்கிறோம்.

எஸ். ஸ்ரீகுமார்
தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர்கள்
மற்றும் மாணவர்கள்.

சிவகிரி

தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தில் தனக்கே உரிய நகையுடன் பெரும் பாதிப்பேற்படுத்திய சுராவின் மறைவிற்கு, கடந்த 6.11.2005ஆம் தேதி ஞாயிறன்று நினைவுஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. கொடுமுடி லோட்டஸ் தொலைக்காட்சி நிறுவனமும், நாங்களும் இணைந்து நடத்திய 'சுந்தர ராமசாமிக்குப் புகழஞ்சலி' என்ற நிகழ்ச்சி அன்றைய தேதியில் இரவு 7 மணி முதல் 9 மணி வரை நேரடி ஒளிபரப்பாக இருந்தது. சுராவின் படைப்புகள் பற்றிய மறுபார்வையாகவும் படைப்பில் அவர் காட்டியிருந்த உண்மை, அவருக்கே உரித்தான நேர்மை, ஆளுமை, ஆழம், தெளிவு குறித்த பரிசீலனையாகவும் நிகழ்ச்சி வடிவம் பெற்றது. எஸ்கே கார்த்திகேயன், மதன், முருகபூபதி மற்றும் நானும் சுராவின் படைப்புகள் பற்றி விசிரிவாகப் பேசினோம். சுராவோடு எனக்கேற்பட்ட நேர்முகமான பரிச்சயத்தை நான் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டேன். ஏறத்தாழ 20,000க்கும் மேற்பட்ட இணைப்புகள் கொண்ட இத்தொலைக்காட்சியில் நிகழ்ந்த புகழஞ்சலி நிகழ்ச்சியின் நேரடி ஒளிபரப்பு இலக்கிய வாசகர்கள் மத்தியில் சுராவின் படைப்புகள் மீதான கவனத்தைப் பெற்றது.

நங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் நான் தனியாகவும், எங்கள் நண்பர்கள் இலக்கிய வட்டம் மற்றும் லோட்டஸ் தொலைக்காட்சி சார்பாகவும் எனது ஆறுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வெள்ளியங்கிரி
நண்பர்கள் இலக்கிய வட்டம்

காட்சியில் ஓர் அஞ்சலி

சி. அண்ணாமலை

'சீதை மார்க் சீயக்காய்த் தூள்' சிறு கதையின் நாடகமாக்கம், 'சவால்' கவிதையின் காட்சியாக்கம், 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்' நாவலின் சில பகுதிகள் வாசிப்பு மற்றும் "ஒரு புளிய மரத்தின் கதை" நாவல் திரை வடிவம் குறித்த ஓவியர் பி. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பகிர்வு ஆகியன கொண்ட ஓர் அஞ்சலி நிகழ்வை, 'நாடக வெளி' சார்பில் ரெங்கராஜன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இடம்: டேக் சென்டர் (சென்னை - 18), நாள்: 25.12.05.

"எழுத்தைத் தாண்டி பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியவர், நிகழ்வுகளோடும் - பல நண்பர்களோடும் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக்கொண்டவர், தொடர்ந்து உரையாடல் நிகழ்த்தியவர், விமரிசனங்களையும் முரண்பாடுகளையும் திறமாய் எதிர்கொண்டவர்" போன்ற கருத்துகள் கொண்ட, சுந்தர ராமசாமி பற்றிய, சிறு கட்டுரையை ரெங்கராஜன் வாசித்து அந்நிகழ்வைத் தொடங்கினார்.

பல துறைகளைச் சார்ந்தவர்கள் வருகை தந்தவர்கள் அமைதியாகவும் எதிரொலியில்லாத அரங்காகவும் இடம் மையம் இருந்தது. நாடக நிகழ்வுக்கான மேடையாக அது இல்லாமல் நீளத்தில் குறுகியிருந்தாலும் பொது வெளிச்சம் தரும் ஒளிதான் என்றாலும் நிகழ்வுகள் இவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டு மேடையேறின. படைப்பில் முழுகும் தருணங்களில் புற அம்சங்கள் முற்றாய் மறந்துபோயின.

'கூத்துப்பட்டறை' தயாரிப்பில், வி. பாலகிருஷ்ணன் இயக்கிய 'சீதை மார்க் சீயக்காய்த் தூள்' சிறுகதையின் மேடை வடிவம், கதாபாத்திரங்களை நன்கு அறிமுகப்படுத்தியது. முகப் பூச்சி

லும் வயதிலும் செய்கைகளிலும் வசன உச்சரிப்புகளிலும் மேற்கொண்ட கவனம் நிகழ்வுக்குப் பங்களிப்பாய் அமைந்தது. யதார்த்த பாணியில் உருக்கொண்டிருந்த அவ்வடிவம், உரையாடல் வழி மனங்களில் அருபத்தை நோக்கிப் பயணமாகும் தருணங்களையும் தந்தது.

குறுகிய நேரத்தில் குமாரவேலு பணிக்கர், சுப்பம்மாள் மற்றும் சுப்பையா ஆசாரி பாத்திரங்கள் (நடித்தவர்கள் முறையே: சுரேஷ், மீனாட்சி மற்றும் ஆனந்த்) வழி, மனத்தின் குரங்குப் போக்குகளைக் காட்டி மகிழ்வையும் இறக்கதையும் கூடுதலாகக் கொண்டிருந்தது நாடகம். ஓவியம் வரைதலைக் காட்ட ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு ஊமை நடிப்பில் ஈடுபட்டார் ஆனந்த். மிகையின்றி மெல்லத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லும் பாத்திரம் அது. குறைந்த மேடையமைப்பில் பாத்திர உறவு வழி இறுக்கத்தையும் நகர்வையும் செய்திருந்தார் இயக்குநர். ஒளி மற்றும் இசைச் சேர்க்கை இன்னும் அழுத்தம் பெற உதவ முடியும்.

1959ஆம் ஆண்டு தாமரை பொங்கல் மலரில் பிரசுரமான அக்கதையில் "சீதையைக் கெட்டிக் கொடுத்தாரில்லே, ஜனக மகாராசா", "அவரெங்க கெட்டிக் கொடுத்தாரு. அவரு மாப்பிள்ளை தேடி அலஞ்சாரா, ஜாதகம் பார்த்தாரா இல்லை வரதட்சிணை பேசினாரா கையிலே ஒரு வில்லை வச்சிக்கிட்டு, வர்றவங்கிட்டெ எல்லாம் நீட்டிக்கிட்டிருந்தாரு. ராமரு வந்தாரு. வில்லை ஒடிச்சாரு. இல்லன்னா சீதை கன்னிப் பொண்ணாத்தானே நிக்கணும் கடைசி வரைக்கும்."

"நின்னாத்தான் இப்பம் என்ன கொறஞ்சாப்போயுடும். ராமரெக் கட்டிக்கிட்டு என்ன சொகத்தக் கண்டுட்டா சீதை" போன்ற இடங்களில் பார்வையாளர்கள் சிரித்துக் கரவொலியெழுப்பியதும் நடந்தது.

சந்திரா காட்சிப்படுத்திய 'சவால்' என்ற கவிதை, முத்துசாமியின் 'இங்கிலாந்து' நாடகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. அந்நாடகத்தில் அக்கவிதையைச் சேர்க்கும் முன், 'புதுக் கவிதையில் புது மொழி அமைப்புகளும் புது அர்த்தத் தளங்களும்' என்ற பெயரில் 1985ஆம் ஆண்டு நடந்த 'இலக்கு' கருத்தரங்கக் கட்டுரையில் அக்கவிதையைப் பிரஸ்தாபித்துள்ளார் முத்துசாமி. அக்கவிதையைப் பலவாறாய் வாசித்து நான் கேட்டிருக்கிறேன். பசுபதி, ரவிவர்மா போன்றவர்கள் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டு அவர்களது நடிப்பில் ('சவால்' காட்சியாக்கம்) வெளிப்பட்டதும் நடந்துள்ளது.

சந்திரா, அக்கவிதையை முழுதாய் உள்வாங்க முயன்றது தெரிகிறது. பொதுவாய், வார்த்தைக்கு வார்த்தை அர்த்தப்படுத்தி அதை அசைவாய்க் காட்ட முயலாததையும் உணர் முடிந்தது. ஆனால் சில இடங்கள் வார்த்தைகளுக்குள் அசைவுகளைக் கொண்டிருந்ததாய்ப்பட்டது. ஒட்டுமொத்த மாய்க் கவிதையைத் தாண்டிய ஓர் பொருளைத் தரச் சந்திரா முயன்றாலும் அது வெற்றியடையாமல் பிற்பாதி குழப்பத்தில் சிக்கலுண்டதாய் இருந்தது. அதனால் தொடக்கத்தில் உருவான அழுத்தம், வரிகள் மீதான பொருள் சுருங்கிப்போய் ஏமாற்றமாய் முடிந்து விட்டது.

துடைகள்பிணைத்துக்கட்ட
கயிறுண்டு உன்கையில்
வாளுண்டு என்கையில்
வானமற்ற வெளியில் நின்று
மின்னலை விழுங்கிச் துலுறும்
மனவலியுண்டு”

என்கிற பகுதியை வெவ்வேறு அசைவுகளில் அடவுக் கோர்வைகளில் கட்டியெழுப்பியவர்,

“எனது வீணையின் மீட்டலில்” தொடங்கி
“அடிவானத்துக்கு அப்பால்”

என்கிற வரிகளில் தானெழுப்பிய சுவர்களைத் தானே தகர்த்தெறிந்த மாதிரி அர்த்தத்தைத் தவறவிட்டுவிட்டு உணர்வு நிலையும் ஓடுக்கி முங்கிப்போனதாயிற்று. ஆனால் கவிதை வரிகளை முதலில் மெல்ல உச்சரித்துப் பின் முழுதையும் இயல்பான வேகத்தில் சொல்லி முடித்தது நல்ல உத்தி - தேவையானதும் கூட.

படைப்பாளி - படைப்புலகம் ஆழமாய்ப் பேசுவதன் தேவை குறித்துப் பேசிய ‘ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்’ நாவலின் பகுதிகள் வாசிப்புக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தன. ‘தியேட்டர் லேப்’ குழுவின ஜெயராவ் மற்றும் கவிஞர் தமிழ்ச்சி இருவரும் அதைச் செய்தனர். வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து வாசிப்பைத் தொடங்கி, இருவரும் நெருங்கி, சில அசைவுகளுடன் தொடர்வதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. படைப்புக்கும் பங்கேற்றவர்களுக்கும் இடையிலான வெளி, பொருளுக்கும் உணர்தலுக்குமான இடைவெளி, உச்சரிப்பும் - தொனியும் சரிவர அமையாததால் ‘ஜே.ஜே.’ உள்வாங்கப்படாமல்போனார்.

படைப்பின் தளத்தில் வாசிப்பு நிகழாததால், தேவையான உத்தியொன்றைக் கண்டெடுக்காததால் அழுத்தம் பெறாமல் மேலோட்டமாக நடந்த வாசிப்பு, பார்வையாளர்களை நெருங்கவில்லை. உச்சரிப்பைக் கவிஞர் நன்றாகச் செய்தாலும் வார்த்தைகள் கனம் பெறவில்லை. ஒருவேளை பாத்திரங்களை முதலில் ஸ்தாபித்துப் பின் பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உறவில் வாசிப்பைச் செய்திருந்தால் சரியாக இருந்திருக்குமோ. அந்த ஸ்தாபிதமும் நம்பிக்கை பெற மிக நுட்பமாய் நாடகக் கூறுகளில் வேலை செய்ய வேண்டும். அவை ஒலி, ஒளி, அசைவுகள், நிலை, மேடையமைப்பு, உள்வாங்குதல், சரிவிகிதத்தில் வெளிப்படுத்துதல் என்று பரந்துகிடக்கின்றன.

சு.ரா.வின் இரு படைப்புகள் இந்த நேரம் நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒன்று, மதுரை சுதேசிகள் குழுவினர், திருச்சியில் நடைபெற்ற பாதல் சர்க்கார் நாடக விழாவில் மேடையேற்றிய, ‘பல்லக்குத் தூக்கிகள்’ என்ற நாடகம்; மற்றொன்று, பாலுமகேந்திரா தனது ‘கதை நேர’த்தில் காட்சிப்படுத்தியிருந்த ‘பிரசாதம்’ கதை. இவ்விரண்டும் குறிப்பிடும்படி காட்சிகளில், உரையாடல்களில் விரிந்து வளர்ந்திருந்தன. நினைவுகளில் தங்கி அசைபோடவில் மகிழ்வளிக்கின்றன.

சு.ரா.வின் நேரடிப் பேச்சு, மேடைப் பேச்சு, கதாபாத்திரங்களின் பேச்சு எல்லாமே ஒருவகையான நிகழ்த்துதல் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதாகப் படுகிறது; நகைச்சுவையுடன். அந்த உணர்வு ரெங்கராஜன் ஏற்பாடு செய்திருந்த நிகழ்விலும் கிடைத்தது; சற்றுக் குறைவாக.

புதைப்படம்: அரவிந்தன்

நினை

Ninnay.com

37/5, ஆரியகொளவுடர் சாலை,மேற்கு மாம்பலம்,சென்னை 33.
editor@ninnay.com cell:9841426808

திருச்சிற்றம்பலம் காந்தி வித்தியாலயம் வெளியிட்ட

அறிஞர் மு. அருணாசலம் அவர்களின்

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

9ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை

(தங்கள் பிள்ளைகளின் அறிவின் மீது அக்கறையுள்ள ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும்
பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நூல்களின் தொகுதி)

ஆசிரியர் 30 ஆண்டுகளுக்குமுன் தாம் வெளியிட்ட ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் பக்கத்திற்குப் பக்கம் வெள்ளைத்தாள் இடையிட்டுக் குறித்து வைத்திருந்த திருத்தங்களும் புதிய கருத்துகளும் நூலின் பிற்சேர்க்கைகளும் இம்மறுபதிப்பில் திருத்தியும் சேர்த்தும் முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன..

இத்தொகுதிகள் 1969ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1977ஆம் ஆண்டு வரை வெவ்வேறு காலங்களில் ஆசிரியரால் வெளியிடப்பட்டவை. தற்போது ஒரே நேரத்தில் கச்சிதமான வடிவமைப்புடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஆய்வாளர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பயன்படும் வண்ணம் பலவிதமான அட்டவணைகள், பொருளகராதி, மேற்கோள் நூல் வரிசை முதலியவற்றுடன் வெளிவந்துள்ளது.

தமிழில் இதுவரை வெளிவந்துள்ள இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிலேயே மிக விரிவானது; எல்லா நூல்களையும் உள்ளடக்கியது; இதுவரை வெளிவராத நூல்களையும் சுவடி, கல்வெட்டு ஆவணம் முதலியவற்றையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட முழுமையான இலக்கிய வரலாறு

14 தொகுதிகள் - 30 ஆண்டுகளுக்குப்பின் திருத்தப்பட்ட மறுபதிப்பு

5 ஆயிரம் பக்கங்கள் - நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அட்டவணைகள்

மொத்த விலை : ரூ. 4,200/-

கழிவு விலை : ரூ. 3,150/-

பிரதிகள் குறைந்த எண்ணிக்கையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. முன்பதிவிற்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படும்.

கிடைக்குமிடம் :-

The PARKAR

தமிழியல் ஆய்வு மற்றும் வெளியீட்டு நிறுவனம்

293, அகமது வணிக வளாகம், இரண்டாவது தளம், இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014. தென் இந்தியா. தொலைபேசி : (044) 55904058

அரிய நூல் வெளியிடும் எமது நிறுவனத்தின் திட்டத்தின்கீழ் இவ்வாண்டின் புதிய வெளியீடுகள்:

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின்

வையாபுரிப்பிள்ளை நூற்களஞ்சியம் - 10 தொகுதிகள்

பதினான்கு ஆயிரம் பாடல் கொண்டதாக நல்லாப்பிள்ளை அவர்களால் இயற்றப்பட்டு 1911ஆம் ஆண்டில் முதற்பதிப்பு வெளியான - இன்றுவரை மறுபதிப்பு வெளிவராத

நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்

தேவை கருதுவோர் மேற்கண்ட முகவரியில் பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

வணிகம்

இளஞ்சேரல்

புதுமை, பன்முகத்தன்மை கொண்ட கலை அரங்குகள் நிறைந்த பகுதி கோவை நகரம். அவ்வரங்குகளில் இதுவரையில் நிகழ்த்தப்பட்ட நாடக வடிவங்கள் எண்ணிலடங்காதவை. உன்னத கலைவடிவங்களின் முதன்மைத் தரமான ஆக்கங்களைப் பரிசோதிப்பதும் விரிவுபடுத்த ஏதுவாவதும் இந்நகரின் கலை அரங்குகளில்தான். காலச்சுவடு அறக்கட்டளை - ஸ்ரீ கிருஷ்ணா ஸ்வீட்சஸ் வழங்கிவரும் அற்றைத் திங்கள் இலக்கிய நிகழ்வில் நவீனத் தமிழ் நாடகத் துறையின் முன்னோடி பேராசிரியர் சே. ராமானுஜம் தமது படைப்பனுபவங்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டார்.

தமது உரையில் இடையில் நவீன நாடகத்தின் பலவித அம்சங்களை நேரடியாக விளக்கிக் காட்டும் முகமாகத் தனது பிரதான படைப்புகளில் ஒன்றான "வெறியாட்டம்" நாடகத்தை அரங்கேற்றம் செய்தார்.

துன்பியல் நாடக வடிவமென்றாலே ஐரோப்பிய மேலைநாட்டுச் சூழலையே போற்றிவந்த நிலையில், குறிப்பாக ஷேக்ஸ்பியர், இப்சன் ஆக்கங்களையே உதாரணம் சொல்லும் விமர்சன மரபில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த விரும்பினார் ராமானுஜம். அவற்றுக்கு நிகரான படைப்பை நமது மரபிலிருந்தே உருவாக்க வேண்டுமென்ற முனைப்பிலும் தீவிர சிந்தனையிலும் உருவாக்கப்பட்டது இந்த நவீன நாடகம்.

மலைநாட்டிற்கும் வெறிநாட்டிற்குமான போர்ச் சூழல். போர்களால் அதிகம் பாதிக்கப்படுபவர்கள் பெண்கள் தான். அவர்களுடைய இழப்பின் குமுறல்களை மைய இழையாக்கியிருந்தார். தாலாட்டிற்கும் ஒப்பாரிக் கும் மெல்லியதொரு இடைவெளிதான். இவ்விரண்டு பாடல்களிலும் உணர்வி

லும் வித்தியாசப்படுகிற துன்பியல் வடிவமாக இந்நவீன நாடகம். மூன்று பெண் கலைஞர்களுடன் (ஒருவர் அவரது மகள்) தானும் பங்கேற்று நடத்தார்.

போர்ச் சூழலில் இறந்த கணவனுக்குச் செய்யும் ஈமச் சடங்கு ஒப்பாரிப் பாடலுடன் (தாலாட்டு ராகத்துடன்) செய்தனர். பின்னர் கணவனை இழந்த பெண்ணுக்குச் செய்கிற ஈமச் சடங்கு. பிறகு போரில் இறந்த சிசுவிற்கு தாய் தாலாட்டுடன் இறுதிச் சீராட்டு செய்த காட்சிகள் யாவும் பார்வையாளர்களை நேரடியான போர்ச் சூழலின் மயான மையத்தில் வசிப்பதான உணர்வு மேலிட்டது. இனிமையான மொழியில் தழுதழுக்கும் குரலில் கலைஞர்கள் பாடி நடத்தபொழுது இழப்பின் துக்கத்தை ஒவ்வொருவரும் அனுபவித்தனர். அரங்கினுள் சுழல்கிற மின்விசிறி ஓசை மட்டும் கேட்கிற அமைதி. சர்வ தேச நாடக வடிவங்களில் துன்பியலுக்கு முக்கியத்துவமும் வரவேற்பும் அளிக்கப்பட்டதால் இவ்வடிவத்தைக் கைக்கொண்டு மரபின் வீரியத்தை நவீனத்துவத்தோடு இணைப்பதே தனது கணவானது என்றார்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரை மலையாளம் தான் ஆரம்பப் படிப்பு. பிறகுதான் தமிழில் பயிலும் வாய்ப்பு கிடைத்தது என்று ராமானுஜம் குறிப்பிட்டார். இளம் வயதிலிருந்தே நிகழ் கூத்துக் கலைகளின் மீது ஆர்வம். கிராமங் களுக்குச் சென்று மக்களுடைய கலை வடிவங்களை நேரடியாகக் கேட்டுப் பதிவுசெய்து வந்ததாகவும் கூறினார். தாலாட்டு, ஒப்பாரி, நடவடிக்கைகள், விழாப் பாட்டு போன்ற மரபு சார்ந்த வடிவங்களை அவர்களுடைய குரல்களிலேயே பதிவு செய்துகொண்டது தமது நவீன நாடகப் படைப்பிற்குப் பின்னணியானது என்றார்.

தாதா சாஹிப் பால்கே விருதுபெற்ற அடீர் கோபாலகிருஷ்ணன் தனது ஆத்மார்த்தமான நண்பர் என்றார். 96இல் கோவையில் நடைபெற்ற நாடக விழாக்கள் தமக்கு மிகவும் நம்பிக்கையூட்டியதாகத் தெரிவித்தார்.

சுமங்கலா சார்பில் சென்னையில் கோமல் சுவாமிநாதன், ந. முத்துசாமி உள்ளிட்ட நண்பர்கள் விமரிசையாக நடத்திய நாடக விழாக்கள் தமிழ்ச் சூழலில் நவீன நாடகப் பதிவில் முக்கிய நிகழ்வுகள் என்றார்.

கேரளத்தில் ஜி. சங்கரப்பிள்ளையுடன் இணைந்து மேற்கொண்டு வரும் குழந்தை, சிறுவர் நாடக இயக்கங்கள் தமக்கு நம்பிக்கை அளிப்பவை என்றார். ஆரம்பத்தில் பள்ளி ஆசிரியராக இருந்து ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டினாலும் முனைப்பு தவறாத உழைப்பின் மூலமும் நாடகத்திற்கென்ற தனித்துறையைத் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்படுத்தக் காரணமானார். பின்னர் தலைவராகவும் பணியாற்றும் வாய்ப்பு தமது நாடக இயக்கத்திற்கு உதவியாக இருந்தது என்றார்.

தமிழ், மலையாளம், இந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களுக்கு இயக்குநராக "மொனனக்குரம்", "கடலோடிகள்" படைப்புகள் தமக்கு நிறைவளித்தன என்றார். நவீன நாடக முயற்சிகள் குறித்த பார்வையாளர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தார். வீதி நாடக வடிவம் குறித்துக் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு, "நல்ல வடிவம் அது. மேலும் நுட்பத்துடன் வளர்க்க வேண்டியது" என்று சொன்னார். நாடகத்திற்கு சினிமாவினால் அழிவு ஏற்படுமா என்ற கேள்விக்கு, "தொலைக்காட்சிகளால், தொலைக்காட்சித் தொடர்களால் சினிமாதான் அழியுமே தவிர நாடகத்திற்கு அழிவே கிடையாது. மக்களுடைய உணர்வுகளுக்கு முன்னால் உயிருடன் உயிர் கலந்து உற வாடுவது போன்றது நாடகக் கலை. மனிதர்களின் முன்னால் உயிர்பெற்ற கதாபாத்திரங்களாக வாழ்வை, மரபை நிகழ்த்துபவர்கள் கலைஞர்கள்" என்றார்.

காலச்சுவடு ஆசிரியர் கண்ணன் இந்நிகழ்வை ஒருங்கிணைத்தார். ●

பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் பெண் உடல் குறித்த பதிவுகள் பற்றிய சர்ச்சையின் சில பகுதிகளைச் சமீபத்தில் வாசித்தேன். உடல்கள் மற்றும் உடல் வேட்கைகள் குறித்த புனைவுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் தொடர்ந்து கட்டுடைக்க வேண்டிய பொறுப்பும் அவசியமும் நமக்கு இருக்க வேண்டிய காலகட்டத்தில் இருக்கிறோம். ஆனால் 'முன்னோடிப் பெண் கவிஞர்' யார் என்பதை, எந்தெந்த 'முன் தோன்றிகள்' பெண்ணியத்தின் கொடிகளை ஏந்திச் சென்றனர் என்பதை, குழு அரசியல்கள் நிறுவுகின்ற களமாகச் சர்ச்சையின் ஒரு முக்கிய மட்டம் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்ச் சூழலில் பிரக்ஞை ஆரம்பித்த நிலையிலேயே ஆட்சிக்கனவு வந்துவிட்டிருப்பதால் ராணிப் பதவிக்குப் போட்டா போட்டி நிலவுகின்ற, இப்படி இப்படி எழுதுவதுதான் பெண்ணியம், இன்னின்ன சூழ்நிலைகளில் இப்படித்தான் செயல்பட வேண்டும் என்கிற பரிந்துரைகள் மலிந்திருக்கின்ற ராச்சியத்திற்கு முற்பட்ட ராச்சிய முன்மாதிரியாகப் பெண்ணிய அரசியல் நம்முன் காட்சியளிக்கிறது. பெண்ணியங்கள் குறித்த பலவித, பல கோணக் கருத்தாக்கங்களை, விவாதங்களை வாசகர் முன்வைக்கும் முன்னரே ஆட்சி பற்றிய கனவில் இருப்பதாலேயே இந்த ராச்சிய முன்மாதிரிக்குப் பெண் எழுத்தாளர்களிடையே பெண்ணியத்தின் துரோகிகள் இவர் இவர் என்பதைக் குறியிட்டு அறிவிக்க வேண்டிய அவசரம் நேர்கிறது. இது நம் துரதிர்ஷ்டம்.

சினேகன் போன்றோரின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு முன் ஒற்றுமையை நிறுவ வேண்டியது எந்த அளவில் முக்கியமோ அதே அளவில்

முக்கியம், ஒற்றுமை என்கிற பெயரால், பெண், பெண் எழுத்து, பெண் உடல், பெண்ணியம் போன்ற கருத்தாக்கங்களை ஒற்றைப்பாளக் கூறுகளாகப் (monolithic) பரிந்துரைக்காமல், நிறுவ முற்படாமல் இருப்பதும் கூட முக்கியம். இச்சமுதாயத்தில் ஆதிக்கச் சக்திகளுக்கு எதிராகப் 'பெண்' என்கிற குறியீட்டுக்குக் கீழே தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு போர்த் தந்திரத்தோடு போராடுதல் எந்த அளவுக்கு முக்கியமோ, அதைவிட முக்கியம் ஆதிக்கச் சக்திகளை எதிர்க்கும் போராட்டத்தில் இந்தப் பெண் என்கிற ஒற்றைக் குறியீட்டைக் கைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்கிற புரிதல்.

பெண் என்கிற குறியீட்டுக்குக் கீழே அணி திரளும்போது, நாம் கைக்கொண்டிருக்கிற அந்தக் குறியீட்டைத் தொடர்ந்து கட்டுடைக்க வேண்டியது கட்டாயம் என நினைக்கிறேன். தொடக்கத்தில் இக்கட்டுடைப்பு ஆணாதிக்க அரசியலுக்குத் துணைபோவதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் இக்கட்டுடைப்பு தொடர்ந்து நிகழாவிட்டால் 'பெண்'

என்கிற குறியீட்டை முன்வைத்து ஆதிக்கச் செயல்பாடுகள்தான் அரங்கேறும்; நியாயப்படுத்தப்படும்.

இங்கே நவீன இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய ஆதிக்கச் செயல்பாடுகளில் முக்கியமானது தன்னுடைய ஒற்றை வாசிப்பை எத்தனையோ வித வாசிப்புகளில் ஒன்றுதான் என முன்வைக்காமல், இது மட்டுமே 'வாசிப்பு' என முன்னிறுத்துவது, வாசித்துத் தான் கொண்ட அர்த்தத்தை மட்டுமே வாசகர் கொள்ள வேண்டும் என்பதை நேரடியாக/மறைமுகமாகப் பரிந்துரைப்பது, இதன் மூலமாகப் பிரதி பற்றிய ஒருமித்த கருத்தை நிறுவ முயல்வது, வாசிப்பின் நுணுக்கமான, விரிகின்ற சாத்தியங்களை மறுத்துப் பிரதியைத் தத்தம் அளவுகோல்களில் அளக்க முயற்சிப்பது, அதனுடன் பொருந்தாத வற்றைப் பதர்கள் என வாசகர் முன் அடையாளப்படுத்துவது; தள்ளிவிடுவது. நம் இலக்கியச் சூழல் பெரும்பாலும் இச்செயல்பாடுகளின்வழி உருவாகியபடி இருப்பதால் இத்தகைய போக்குகள் இங்கே பெண்ணியத்தைப் பேசுபவர்களிடமும் காணப்படுவதில் என்ன அதிசயம்?

ஒற்றை வாசிப்பு — ஆதிக்கச் செயல்பாட்டின் முக்கியமான வெற்றியாக இதைச் சொல்லலாம். இத்தகைய வாசிப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட தளத்தில் பிரதியொன்றை அடையாளப்படுத்திப் பொழிப்புரை நல்கும்போது, இந்த ஒற்றை வாசிப்பை மறுக்கும் அல்லது இந்த வாசிப்பை விரிவுபடுத்த முயலும் பிற வாசிப்புகள்கூட அக்குறிப்பிட்ட தளத்திலேயே செயல்பட நேர்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், பிரதிக்கு மேலே பாசியாகப் படர்ந்து கிடக்கின்ற ஒற்றை வாசிப்பைக் கணக்கி

லெடுத்து விலக்கிய பின்னோ அல்லது கொண்ட பின்னோதான் பிந்தைய வாசிப்புகள் துலக்கம் பெறும். உதாரணத்திற்கு சுகிர்தரணியின் 'இரவுமிருகம்' கவிதை பற்றிய மாலதி மைத்ரியின் வாசிப்பை எடுத்துக்கொள்வோம் (தீராநதி, மே 2005). மாலதி மைத்ரியின் வாசிப்புக்குப் பிறகு, 'இரவுமிருகம்' கவிதை பற்றிய வாசிப்புகள் (தீராநதியில் அ. மார்க்ஸ், லதா ராமகிருஷ்ணன் வாசிப்புகள்) ஆண் உடலுக்கான விழைவு, தேவை, ஆண்குறி இன்ப நுகர்ச்சி, ஆண்—பெண் உறவுமுறை என்பனவற்றையே சுற்றிவருகின்றன. இதனாலேயே பிந்தைய வாசிப்புகளில் பல விஷயங்கள் — ஒரே சொல் பாலியல் தளத்திலும் பிற தளங்களிலும் செயல்படும் முறைமை, அர்த்தம் இத்தளங்களில் மாறுகின்ற, தொடர்கின்ற விதம், கவிதைப் புதுமை போன்றவை — பிரதிநிதித் துவப்படுத்தப்படாமலேயே விடப் படுகின்றனவோ எனத் தோன்றுகிறது.

பின்னவீனத்துவம் நவீன அழகியல்களை இன்று கேள்விக்குள்ளாக்கியிருக்கும் நிலையில், ஒரு பிரதி இலக்கியமா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானித்த நவீனத்தின் திசைமானிகள் கோளாறுற்ற நிலையில், இலக்கியப் பிரதியின் நேர்த்தி குறித்த நேர்த்தியை அளக்கும் மதிப்பீடுகள் குறித்த ஒருமித்த கருத்துகள் சாத்தியப்படாமல் போகின்றன. ஒரு பிரதி கவிதையா இல்லையா என்பதை நவீன அழகியல்களின் தராசில் எடையிடுவது இனிமேலும் சாத்தியமில்லை என்பதாலேயே இங்கே பெண்ணியம் பிரதியை எடை நிறுத்தும் தராசாகச் செயல்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. எடைபோடும் செயல்பாட்டில் தேவை எடைக் கற்கள். ஆகவே தான் பெண்மொழி, பெண்ணியப் பிரதி என்றால் குறிப்பிட்ட சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் இன்னும் மேலதிகமாக இச்சொற்கள் வாசகர்களுக்கு இப்படி அர்த்தம் தரும்/தரலாம் என்பதால் இவை அவசியம் அல்லது கூடாது என்றும் பரிந்துரைகள், இலக்கணங்கள் நம்

இலக்கியச் சூழலை நிரப்பி வருகின்றன போலும்.

•••

பெண்ணியம் என்பதைவிடப் பெண்ணியங்கள் என்பனவற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வது ஜனநாயகச் செயல்பாட்டில் ஒரு முக்கியப் படியாக அமையும். இந்த முயற்சியில் அ. மார்க்ஸ், தீராநதி இதழில் (ஜூலை, 2005) தன் 'பெண் எழுத்துக்களில் பாலியல் அரசியல்' கட்டுரையில் வைக்கின்ற சில நல்ல தொடக்கப் புள்ளிகளை வேறு கோணத்தில் பார்க்க நினைக்கிறேன். இக்கட்டுரையில் பெண்களின் எழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரை இரு கருத்துகள் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கின்றன. ஒன்று, மாற்றுப் பால் புணர்ச்சியை (heterosexuality) கேள்விக்குட்படுத்தும் ஒருபால் புணர்ச்சி, தற்புணர்ச்சி, லிங்க/யோனி மைய உடலுறவுகளுக்கு மாற்றான பாலியல்கள் முதலிய வற்றைப் பிரதானப்படுத்தி எழுதுவது பெண் எழுத்து. இரண்டாவது, 'பாலியல் பன்மைத் தன்மை' என்பது 'இயற்கையை ஆளும் ஆண் அறத்திற்கு எதிரான இயற்கையை அனுசரிக்கும் பெண்ணின் அறம்'. எனவே பெண்ணிய எழுத்து இந்த அறத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். உடல் உறுப்புகளைப் பற்றி, பாலியல் பற்றி, உடல் வேட்கைகள் பற்றிப்

பெண்கள் எழுதலாமா, அது "ஆபாசமா" என்கிற கேள்விகளின் அடிப்படையிலேயே சம உரிமைகளை மறுக்கும், அல்லது மற்றவருக்குச் சலுகை தரும் வன்முறை தொக்கி நிற்கிறது. இக்கேள்விகளைக் கடந்துவிட்டதாகக் கருதிக்கொண்டு, அல்லது அப்படி ஒரு பாவனையில், இந்த இரு கருத்துகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பேசலாம்.

முதலில் ஒருபால் புணர்ச்சியை மாற்றுப் பால் புணர்ச்சிக்கு மாறாகவும் முன்வைப்பதால் மாத்திரமே ஏற்கனவே இருக்கும் அதிகார அரசியல்கள் கலகலத்துப்போகின்றனவா என்பது சர்ச்சைக்குரிய விஷயம். லிங்க/யோனி மைய மாற்றுப் பால் புணர்ச்சியைப் பார்வையிலிருந்து நகர்த்தி, பன்மைப் பாலியல்களை நம்முன் கொணரும் புரட்சி அரசியலின் முக்கிய வெற்றி, "லிங்க/யோனி மைய உறவு மட்டுமே இயற்கையானது. மற்றவையெல்லாம் கலாச்சாரச் சீரழிவு" என்கிற ஆதிக்கக் கருத்தாக்கத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. அவ்வெற்றியோடு மட்டுமே புரட்சி அரசியல் நின்று விடுவதில்லை. ஒருபால் புணர்ச்சியில் நிலவக்கூடிய அதிகாரம், Butch/Femme வார்ப்புகளில், பாத்திரங்களில் மாற்றுப் பால் புணர்ச்சியின் நகல் படியாக ஒருபால் புணர்ச்சி செயல்படும் விதம் — இவையெல்லாமே பெண்ணிய விவாதங்களில் தொடர்ந்து கருப்பொருளாகி வருகின்றன.

அ. மார்க்ஸ் புகழ்கின்ற 'காம வாசனை வீசும் தோழியின் தேகம்' என்கிற வரிசூட வேறொரு வாசிப்பில் துயக்கப்படும் பொருளாகிற தோழியின் மௌனித்த தேகம்/துயக்கின்ற கவிதை சொல்லியின் சொல்லாடல் என்கிற சாதாரண முரண்களின் கட்டமைப்பாக, ஆகவே மாற்றுப் பால் புணர்ச்சி வகைமையைக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லலாம். மாற்றுப் பால் புணர்ச்சியின் அதிகாரம் என்பது நம் கண்முன்னே தூலமாகத் தெரியும் ஆண்/பெண் பாலியல் உறவு மட்டுமே மாத்திரம் அல்ல. ஒருவகையில் பார்த்தால் ஆண்—பெண் பாலியல் உறவு என்பது

பரந்துபட்டுத் தன் அதிகாரத்தை விரித்திருக்கும் லிங்க மையங்களின் (phallic centres) இன்னுமொரு வெளிப்பாடு, அவ்வளவே. இது சம்பந்தமாக விவாதங்களைத் தொடர்ந்து முன்வைப்பவர்களாக ஜூடித் பட்லர், நார்மா அலார்கான் இருக்கிறார்கள்.

லிங்க மையங்கள் நுண் அரசியலாகச் சகலத்தையும் வியாபித்திருக்கும் நோய்ச் சூழலில் ஓட்டு மொத்தமாக ஒருபால் உறவுகளை உயர்த்திப் பிடிப்பதைவிட அவற்றையும் கவனத்துடன் முன்னெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. நம் வாழ்க்கைச் சூழலில் ஒருபால் புணர்ச்சி என்பது புரட்சி அரசியலைக் கண்ணாகக் கொள்பவர்களின் பார்வையில் அல்லது வாழ்க்கையில் மட்டும் இல்லை. எழுத்தாளர்களின் ஆதரிப்பு பதிவுகளோடு ஒருபால் புணர்ச்சி உறவுகள் நின்றவிடுவதுமில்லை. தொடர்ந்து அரங்கேறும் எத்தனையோ விதப் பாலியல் வன்முறைகளில் ஒருபால் புணர்ச்சியும் ஒன்றாக இருக்கிறது. எனவே, இதைப் பேசுகையில் கவனம் மிக அவசியம்.

இரண்டாவது, பெண் உடல், பெண் பாலியல்கள், பெண் அறம் முதலியவற்றை இயற்கையோடு பொருத்துவது பிரச்சினைக்குரிய ஒன்று. இயற்கை/கலாச்சாரம் (nature/culture) முரண், இத்தோடு ஒத்திசைவாய் sex/gender முரண், இவைகளோடு பெண்/ஆண் முரணை ஒத்திசைப்பதைப் பின்னமைப்பியல் பெண்ணியங்கள் மறுக்கின்றன. இது தொடர்பாக சிமோன் த போவார் பற்றிய ஜூடித் பட்லரின் விமர்சனம் குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் இயற்கை/கலாச்சாரம் என்கிற முரண் பெண்/ஆண் என்கிற முரணோடு இயைந்து அறியப்படுகையில், 'பெண்' என்பதற்கு இயக்கமற்ற, சுயச் செயலற்ற, பக்குவப்படாத ஒன்றின்மேல் கலாச்சார விளைபுரிவதான இயக்க, செயலாக்கப் பரிமாணம் கிடைக்கிறது. இயற்கை என்பது கடவுளாலோ கடவுளற்றோ நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கும் ஒன்றாக, கலாச்சாரம் என்பதை மனிதர்களால் உருவாக்கப்படுகிற ஒன்றாகக் குறிக்கும் நம் எளிய அறிதல் முறையின் அடிப்படையில் கிடைக்கும் இப்பரிமாணங்கள்

ஏற்கனவே இருக்கும் ஆதிக்க அரசியலையே வலுப்படுத்துகின்றன. "இயற்கையைப் பாதுகாப்போம்" என்கிற சுற்றுப்புறச் சூழல் ஆர்வலர்களின் கோஷப் பின்னணியில் பார்த்தால் இயற்கை/கலாச்சாரம், பெண்/ஆண் முரண்களின் ஒத்திசைவு, பெண்கள், அவர்களின் புனிதத்தை (கன்னிமை போன்ற ஒன்றை) காவல் காக்கிற கலாச்சாரப் பின்னடைவுக்கே நம்மை இட்டுச் செல்லும்.

மேலும், 'இயற்கை' என்பதை நமக்கு ஏற்கனவே தரப்பட்டிருக்கும் ஒன்றாக நினைத்துக்கொண்டு பேச முடியுமா என்பது அடுத்த பிரச்சினை. 'இயற்கை' என்பதை நம் கலாச்சாரச் சொல்லாடல்கள் தவிர்த்து நாம் புரிந்துகொள்ள இயலுமா? நம் அறிதல் முறைகள் யாவும் கலாச்சாரத்துக்கு உட்பட்டுத்தானே இருக்கின்றன? ஆகவே 'இயற்கையை அனுசரிப்பதாக' பெண் அறம் அறியப்படுகிறபோது, 'பெண்', 'இயற்கை' போன்ற வகைக்கூறுகளை அ. மார்க்ஸ் (சிராந்தியில்) உயர்த்திப் பிடிப்பதாகத் தோன்றுகிறதே தவிர, பாலியல் அரசியலை அவர் பிரச்சினைக்குப்படுத்துவதாக (problematize) எனக்குத் தோன்றவில்லை. இதைச் சொல்லுபோது அ. மார்க்ஸின் கட்டுரை தமிழ்ச் சூழலில் பெண் எழுத்து பற்றிய விவாதங்களில் சில முக்கியமான துவக்கப் புள்ளிகளை வைத்திருக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

இன, வர்க்க, சாதி, வாழ்முறை சார்ந்த அடையாளங்களையும் அவை சார்ந்த பதிவுகளையும் பெண் ஆண் என்கிற இரு கூறுகளின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்த முயற்சிப்பது சரியாக இருக்க முடியாது. பெண் எழுத்து, ஆண் எழுத்து என்பதைப் பெண்கள் எழுத்துகள், ஆண்கள் எழுத்துகள் எனப் பன்மைகளாகப் புரிந்துகொள்ளுதல் உதவலாம். ஒருவேளை அப்போது அ. மார்க்ஸ் வகைப்படுத்துவது போல இன்பத் துய்ப்பைக் கொண்டாடுவது மட்டுமே பெண் மொழி என்பதாக இல்லாமல்,

ஆணுடனான உறவுக்கெனவே பெண்ணின் பருவ நிகழ்வுகள் சடங்கோடு சமூகத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிற நம் சூழலில் பருவ நிகழ்வை வெறுக்கும் மொழிகூடப் பெண் மொழியாக அறியப்படலாம். மற்றமை (otherness) என்பது மற்றமைகளாகவும் தன்னிலை (subjectivity) என்பது பன்மைத் தன்னிலைகளாகவும் பார்க்கப்படலாம். அப்போதும் கூட இந்த மற்றமைகளும் தன்னிலைகளும் எப்படிக்கட்டமைக்கப்பட்டபடி இருக்கின்றன என்று தொடர்வது ஆகச் சிறந்த புரட்சி அரசியல் செயல்பாடாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

•••

அமெரிக்கக் கவிஞர் எரிக்காயாங்-இன் 'கட்டளைகள்' என்கிற கவிதையின் ஒரு பகுதி,

"... பெண்ணொருத்தி கவிஞராக விரும்பினால், / அவள் டீல்டோவைக் கொண்டு/ தன் கவிதைகளை எழுதக் கூடாது;/ அவள் தன் பெண் குழந்தைகள்/ பெண்களாயிருக்கப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்;/ அவள் தன் தந்தையை/ அவரின் ஆகத் தைரியமான விந்துவுக்காக/ மன்னிக்க வேண்டும்."

"ரப்பர் போன்ற பொருளாலான செயற்கை ஆண் குறி."

பாலியல் சார்ந்த சொற்களைக் கொண்டிருக்கும் இவ்வரிகளின் புதுமைத்தன்மை 'மயிர்கள் சிரைக்கப்படாத என் நிர்வாணம்/ அழிக்கப்படாத காடுகளைப் போல/ கம்பீரம் வீசுகிறது' அல்லது 'இருளின் அரங்கத்தில் தானே புணரும் சாகஸ நிகழ்வு' போன்ற தமிழ்க் கவிதை வரிகளில் இருக்கிறதா? யோசிக்கலாம்.

ஓசியங்கள்: இளங்கோ

•

ஹாங்காங் மாநாடு திருப்புமுனையா?

2006, ஜனவரி இதழில் செ.ச. செந்தில்நாதன் எழுதிய “உ.வ.க.த்தில் கொஞ்சம் உவகை” கட்டுரை குறித்து: ஹாங்காங்கில் நடந்து முடிந்த உலக வர்த்தகக் கழகத்தின் அமைச்சர்கள் மட்ட மாநாடு குறித்து, காலச்சுவடு போன்ற ஓர் இலக்கிய இதழில் கட்டுரைகள் வெளியாவது வரவேற்கத்தகுந்ததே. ஆயினும் செந்தில்நாதன் பொருளியல் பற்றிப் போதுமான அளவு புரிதல் இல்லாமல் எழுதி விட்டார் எனத் தோன்றுகிறது.

உலக வர்த்தகத்தில் காணப்படும் பல்வேறு சமன்பாடற்ற தன்மைகளை, சரிசெய்யும் பொருட்டு உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பே உ.வ.க. என்பதே ஒரு கோயபல்ஸ் பிரச்சாரம். GATTலிருந்து இன்றுவரை பணக்கார நாடுகள் மேலும் மேலும் தங்கள் வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொள்ளவே இத்தகைய அமைப்புகள் பயன்பட்டிருக்கின்றன என்பது வரலாறு காட்டும் பாடம்.

ஹாங்காங் மாநாடு திருப்புமுனையல்ல, மாறாக ஒரு பம்மாத்து வேலை என்பதற்கு ஒரு சிறப்பான எடுத்துக்காட்டு, மேலைநாடுகள் தங்கள் சந்தைகளை ஏறத்தாழ 97 சத அளவு மிகக் குறைவாக வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளுக்காகத் திறந்துவிட ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற தம்பட்டம். மீதமிருக்கும் 3 சதத்தில் தங்கள் உள் நாட்டுத் தயாரிப்பாளர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் இறக்குமதிகளமீது வரிகள் கமத்தலாம். இதில் ரகசியமென்ன வென்றால் துணி, சர்க்கரை, தோல் பொருட்கள் போன்று எவற்றையெல்லாம் இந்த மிகப் பின்தங்கிய நாடுகள் ஏற்றுமதி செய்ய முடியுமோ, அவையெல்லாம் இந்த மூன்று சதத்தில் அடங்கும். அதாவது எவற்றை அவை ஏற்றுமதி செய்ய முடியாதோ, அவற்றிற்கு வரியில்லாத, திறந்துவிடப்பட்ட சந்தை. செய்யக்கூடியவற்றிற்கு வரி!

மேலும் பருத்தியைப் பொறுத்தவரை ஏற்றுமதி மானியத்தை ஒழிப்பதாக மேலைநாடுகள் கூறுகின்றன. கூறாமல் விடுவது ஏற்றுமதிக்கப் பால் பல்வேறு விதங்களில் விவசாயிகளுக்களிக்கப்படும் மானியங்கள் தொடரும் என்பதுதான்.

அதிகாரபூர்வ மதிப்பீடுகளின்படியே அத்தகைய மானியங்கள் 80லிருந்து 90 சதம் வரையாகும். அதாவது ஏற்றுமதி மானியம் ஒழிக்கப்பட்ட பிறகும் இத்தகைய உள்நாட்டு மானியங்களின் விளைவாக மேலைநாட்டு விவசாயி

கள் தங்கள் விளைபொருட்களை மற்றநாட்டினரைவிட மிகக் குறைவான விலையில் விற்க முடியும்.

இன்னமும் கேளுங்கள், கலைவக்குதவாத அத்தகைய சலுகைகளைப் பெறுவதற்கு வளரும் நாடுகள் தந்திருக்கும் விலையென்ன? தங்களுடைய சந்தைகளை, குறிப்பாக சேவைத்துறையில், முன்னெப்போதுமில்லாத அளவு மேலைநாடுகளுக்குத் திறந்து விட வேண்டும்.

மானியங்களை ஒழித்து, நியாயமான, கட்டுப்பாடுகளற்ற வர்த்தகத்தினை உருவாக்குவதே உ.வ.க.வின் நோக்கம் என்று கூறப்படுகிறபோது, எதற்காக இத்தகைய நிபந்தனைகள்?

கம்ப்யூட்டர் நுழைவைக் கம்யூனிஸ்ட்கள் எதிர்த்ததைக் கிண்டல் செய்யும் செந்தில்நாதன், என்னதான் அமெரிக்காவின் காலடிக்குள் சிக்கிக் கிடந்தாலும் ஐ.நா. அவையைத் தூக்கி எறிந்து விடுமா என முழக்கமிடுவதை நாமும் எள்ளி நகையாடலாமே. ஈராக் போருக்குப் பிறகும் ஐ.நா.வினால் பயன் இருப்பதாகக் கூற எப்படித்தான் அவருக்கு மனம் வருகிறது?

கம்ப்யூட்டர் வேண்டாமென்று சொன்னதன் பின்னணியில் வேலை இழக்கக்கூடிய பல்லாயிரக்கணக்கானோரின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலையே இருந்தது, அதிகார வர்க்கம் குறித்தல்ல. கம்யூனிஸ்ட்கள் பற்றி ஆயிரத்தெட்டுக் குறைகள் கூறலாம், முரண்பாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம். ஆனால், ஏதோ கொடிபிடிப்பது தவறென்று சித்தரிக்க முயலும் செந்தில்நாதன், சியாட்டிலிலிருந்து இன்றுவரை உ.வ.க.வின் அநீதிக்கெதிராகக் கொடிபிடித்த ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களின் போராட்டத்தின் விளைவாகவே ஏதோ ஓரளவாவது மேலை நாடுகள் இறங்கி வந்திருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்ததாக தெரியவில்லை.

தோஹாவில் மாறன், ஹாங்காங்கில் கமல்நாத் என்று வானளாவப் புகழ்கிறார். சியாட்டிலில் மாறன் எப்படி

யெல்லாம் வழிந்தார், ஹாங்காங்கில் கமல்நாத் சேவைத் துறை விஷயத்தில் மற்ற வளரும் நாடுகளை அம்போவென்று விட்டுவிட்டு மேலைநாடுகள் பக்கம் சாய்ந்தார் என்பதையெல்லாம் செய்திகளைச் சரிவரப் படித்தால் விளங்கும்.

உ.வ.க.வில் இல்லாமல் தனித்து ஒரு நாடு இயங்க முடியுமா? அப்படி இயங்கினால் அதன் விளைவுகள் என்னவாக இருக்கும்? உ.வ.க.விற்குள் இயங்குவதன் காரணமாக எத்தனை வளரும் நாடுகள் பயன்பெற்றிருக்கின்றன என்பதற்கெல்லாம் ஒரு வரியில் விடை கூறிவிட முடியாது, இன்னமும் பொருளியல் நிபுணர்கள் அவை குறித்து விவாதித்து வருகின்றனர்.

பொருளியல் குறித்துக் கட்டுரைகள் எழுத முன்வருபவர்கள் குறைந்தபட்சம் சரியான தகவல்களைத் திரட்டி, நடுநிலையோடு அவற்றைத் தர முயற்சிப்பது அவசியம்.

ச சிதரன்
முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு,
முதலாமாண்டு,
சென்னை பொருளியல் மையம்

உ.வ.க.வும் இடதுசாரிகளும்

வளரும் நாடுகளின் மிகப் பெரிய தோல்விக்குப் புதிய அர்த்தம் கொடுக்க முனைந்திருக்கிறார் கட்டுரையாளர். ஏற்றுமதி மானியத்தைக் குறைப்பது என்பது ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. ஏனெனில், வளர்ந்த நாடுகளில் ஏற்றுமதிக்கான மானியம் என்பது மொத்த மானியத்தில் 2 சதவீதத்திற்கும் குறைவே. மற்றவை விவசாய உற்பத்திக்கான உள்நாட்டு மானியமாகும். மேலும், உள்நாட்டு மானியத்தை அதிகரிப்பதன் மூலம் ஏற்றுமதிக்கான மானியக் குறைப்பைச் சரிசெய்து விடலாம். “நீ அடிப்பதுபோல் அடி; நான் அழுவுதுபோல் அழுகிறேன்” என்ற கதைதான்.

மானியங்களைப் பொறுத்தவரையில் நமக்கு ஒருவழிப் பாதை. அதை அடைத்துவிட்டால் கதை முடிந்து விடும். வளர்ந்த நாடுகள் ஒரு புறம் முடிவிட்டு, மற்றொரு புறம் தங்களிஷ்டம் போல் திறந்துவிட்டுக்கொள்ளலாம். மேலும், வளரும் நாடுகள் உலக வங்கி, பன்னாட்டு நிதி நிறுவனம் ஆகியவற்றிடம் கடன் கேட்கும்போது உள்நாட்டு மானியங்களைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனைகளை

செய்யவில்லை' என்பது அரைகுறை உண்மையே. ஈழத் தமிழர்கள் இரண்டு தசாப்தங்களுக்குள்ளாகவே இங்கு வாழ்கிறார்கள். அனுவம் அரசியல் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள். ஆனால் புகுந்த இடத்தில் அவர்கள் அடிமட்டத்தில் (grassroot level) பல வேலைகளைச் செய்து தமிழை வளர்க்கிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியவில்லை.

ஆரம்பப் பாடசாலையிலிருந்து பல்கலைக்கழகம்வரை தமிழ் கற்பிக்கிறார்கள். அதில் அரசினரின் கல்விச் சபையினர், தமிழ் ஈழச் சங்கத்தினர், தனியார் அமைப்புகள் போன்றவை முக்கியமானவை. அங்கே மொத்தமாக 20,000 மாணவர்களுக்கு மேலாகத் தமிழைக் கற்கிறார்கள். தஞ்சை மீனாட்சி சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து பல்கலைக்கழகப் பட்டப் படிப்பைத் தமிழிலேயே கற்கிறார்கள். தரமானதோ தரமற்றதோ, ஏறக்குறைய பத்துத் தமிழ் வார்ப் பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. சில சஞ்சிகைகள் வருகின்றன. தனித் தமிழ் வானொலிகள் மூன்று, காலையிலிருந்து இரவு வரை ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் உள்ளன. தமிழ் சினிமாத் தொலைக்காட்சிகள் உள்ளன. நாடகங்கள் கிழமைதோறும் நடக்கின்றன. நாட்டிய நிகழ்ச்சிகள், சங்கீத நிகழ்வுகள் என்று எத்தனையோ நடைபெறுகின்றன. அவை அனைத்தும் தமிழ் வளர்க்க வில்லையா? ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் 'தமிழை ஸ்தாபிக்கத் தவறியதால் தமிழ்ப் பிள்ளைகளைக் கலாச்சார அனாதைகள் ஆக்குகிறார்கள்' என்று சொல்கிறார். அதற்கான நடவடிக்கைகளையும் இங்குள்ள பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர் அறியவில்லை. அச்செய்திகளையும் அவர் அறியாமையையும் செவ்வி எடுத்தவராவது அவருக்கு அறிவித்திருக்கலாம்.

ஈழத் தமிழர்கள் பற்றி அவர் சொல்லியிருக்கும் இன்னொரு கருத்தும் அவரது அறியாமையையே காட்டுகிறது. 'ஈழத் தமிழர்கள் தங்கள் மொழியையும் மரபுகளையும் பேணுபவர்கள் என்பதற்கான ஒரு சான்றையே காணவில்லை. தமிழுக்குரிய முக்கியத்துவத்தையும் மரியாதையையும் பெறுவதற்குரிய என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் அவர்கள் உணரவில்லை' என்கிறார். உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது, ஈழப் போராட்டம் ஏன் நடக்கின்றது, உலகிலுள்ள தலை நகரங்கள் அத்தனையிலும் யாரால் தமிழன் என்றும் தமிழ் என்றும் அறிந்தான் என்பவை அவருக்குத் தெரியவில்லை.

இந்தியா என்றால் இந்தி என்றும் இந்தியாவில் தமிழ் என்ற செம்மொழி இருக்கிறது என்பதையும் அறியாத

உலகத்தவருக்கு, ஈழத் தமிழர்கள்தான் தங்கள் அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு இயக்கங்களால் அறிவித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். வெளிநாட்டிலிருக்கும் தமிழகத் தமிழர்கள் தானுண்டு, தன் பெரிய உத்தியோகம் உண்டு, பணத்தை எப்படி உழைத்துச் சேமிப்பது என்பதிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தபோது, அவர்களில் சிலரது கண்களையாவது திறந்து இப்போது எழுதவைப்பதும் இயங்கவைப்பதும் ஈழத் தமிழர்கள் என்பதை போராளியார் ஹாட் அறியவில்லை. சமகால நிகழ்வுகளை அவதானிக்காமல், பாரதியைப் பற்றியே கருத்துக் கூற இயலாத, பழந்தமிழை மட்டும் அறிந்த ஒரு போராளியரிடம் அவற்றை எப்படி எதிர்பார்ப்பது?

ஆ. வெள்ளியம்பலம்
டொரான்டோ

இறைவன் தந்த சலுகை

2006, ஜனவரி இதழில் 'ஹசீனா' திரைப்பட விமர்சனத்தில் இஸ்லாமியக் குடிமைச் சட்ட வாரியம், முஸ்லிம் பெண்களுக்குச் 'சலுகை' தருவதாகக் கருதி 'தலாக்' என்பதை ஒரே நேரத்தில் மூன்று தடவை சொல்வதை விடுத்து, மூன்று வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று மலர்மன்னன் எழுதியிருக்கிறார். இது தவறான தகவல். இஸ்லாமியக் குடியரிமைச் சட்ட வாரியமோ அல்லது இன்ன பிற இஸ்லாமிய அமைப்புகளோ இந்தச் சலுகையைத் தரவில்லை. மாறாக, இறைவனே பெண்களுக்கு இந்தச் சலுகையைத் தந்துள்ளான்.

"தலாக் கூறப்பட்ட பெண்கள் தங்களுக்கு மூன்று மாத விடாய்கள் ஆகும்வரை பொறுத்திருக்க வேண்டும். அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் அவர்கள் நம்புவார்களாயின், தம் கர்ப்பக் கோளறையில் அல்லாஹ் படைத்திருப்பதை மறைத்தல் கூடாது. ஆனால் பெண்களின் கணவர்கள் (அவர்களைத் திரும்ப அழைத்துக்கொள்வதன் மூலம்) இறைவன் நாடினால் (அத்தவணைக்குள்) அவர்களை (மனைவியராக)த் திரும்பிக்கொள்ள அவர்களுக்கு அதிக உரிமை உண்டு. கணவர்களுக்குப் பெண்களிடம் இருக்கும் உரிமையைப் போன்று முறைப்படி அவர்கள் மீது பெண்களுக்கும் உரிமை உண்டு. (குர்ஆன் - 2: 228)

இவ்வாறு தெள்ளத்தெளிவாக இறைவனின் திருவேதமே இங்ஙனம் கூறி

யிருக்க, ஏதோ நேற்று முனதத ஒரு இஸ்லாமிய அமைப்புதான் இத்தகைய சலுகையை முஸ்லிம் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருப்பதாக எழுதியிருப்பது தவறு. இது பற்றித் தெளிவான புரிதல்கள் இல்லாத சில முஸ்லிம்கள் ஒரே தடவையில் மூன்று முறை தலாக்... தலாக்... தலாக் என்று சொல்லிவிட்டால் விவாக பந்தம் அறுபட்டுவிடும் என்று இடைக்காலத்தில் விளக்கம் கொடுக்க, போதிய மார்க்க அறிவில்லாத சிலர் அதைப் பின்பற்றவும் துவங்கிவிட்டனர். இஸ்லாம் அறிவூர்வமான மார்க்கம்.

இவ்வாறான முறையில் ஒரே நேரத்தில் மூன்றுமுறை தலாக் சொல்லும் உரிமையை ஒரு ஆணுக்கு அது அளித்திருக்கும் பட்சத்தில், ஒருவன் உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் அவ்வாறு கூறிவிட்டாலும்கூட விவாக பந்தம் முறிந்துவிடுமே! எனவேதான் இந்த மூன்று மாத விலக்குத் தவணை கொடுத்து, சராசரி ஒரு இடை வெளியைப் பராமரிக்கும்படி கேட்கிறது இஸ்லாம். இதில் இரண்டு மாதவிலக்கு காலத்தில் 'தலாக்' சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சேர்ந்துகொள்ளலாம். மூன்றாம் முறையும் சொல்லிவிட்டானேயானால் அந்தப் பந்தம் நிரந்தரமாக முறிந்துவிடும். இதுதான் குர்ஆன் கூறும் முறை. பிரிந்துபோன கணவனின் கருவை மனைவி தன்னுள் தாங்கியிருக்கிறாளா என்பதையும் இந்த இடைவெளி நிரூபித்துவிடும்.

'தலாக்' என்பது எப்படி ஆண்களின் உரிமையோ அதுபோல மனமொத்து வாழாத கணவனைப் பெண்களும் விலக்கி வைக்கலாம். அதன் பெயர் "குலாக்ஃ". திரைப்படத்தின் கதாநாயகி இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்தித்தான் கணவனை வேண்டாம் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு இஸ்லாம் எந்த உரிமையும் வழங்கவில்லை, அவர்களை அடிமைபோல நடத்துகிறது என்று அடிக்கடி சொல்லிவிடும் சிலர் இவை போன்றவைகளைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். கணவன் தனக்கு 'தலாக்' தர வேண்டும் என்று ஒரு பெண் போராத முடியாது. ஏனெனில் அது முற்றிலும் கணவனின் விருப்பம் சார்ந்த ஒன்று. அதே நேரம் பெண் தனது 'குலாக்ஃ'ஐப் பிரயோகிக்கலாம், அப்போது கணவனால் ஏதுவும் செய்ய முடியாமல் போய்விடும். இதையேதான் இந்தத் திருமறையின் இறுதி வசனம் நிரூபிக்கிறது. நபிகளாரின் திருமொழிகளிலும் (ஹதீஸ்) இதற்கான ஆதாரங்கள் உண்டு.

கே.எஸ். முகம்மத் ஷஹீப்
காயல்பட்டினம் 628 204

ஒரு கிழவருடன் இரண்டு நாட்கள்

பி.ஏ. கிருஷ்ணன்

I

2005 டிசம்பர் கடைசியில் நான் கௌஹாத்தியில் இருந்தேன். நான் முன்பு பார்த்த நகரத்திற்கும் இன்றைய நகரத்திற்கும் நிறைய வித்தியாசம். எல்லா இந்திய நகரங்களையும் போல கௌஹாத்தியிலும் அழுக்கும் மக்களும் புகையும் பெருகி, 'முச்சு விடுவதே கடினமாக இருந்தது. பிரம்மபுத்ரா நதியில் குளிர்காலம் என்பதனால் தண்ணீர் அதிகம் இல்லை. நதியில் பயணம் செய்ய 'ஜோல் போரி' (ஜோல் = ஜல் = தண்ணீர்; போரி = பரி = தேவதை) என்ற படகு காத்திருந்தது. படகு கொக்களின் தேவதை. ஏறி உட்கார்ந்த சிறிது நேரத்திலேயே நம்மை அப்படியே தூக்கிச் சென்று விடுமோ என்ற அளவுக்கு மொய்ப்பு. சூரியன் மறைந்த பின் இருட்டு நதியில் படகுப் பயணம் அஸ்ஸாமிய உச்சரிப்பில் ஒருவர் "அந்தாஸ்" படத்தில் ராஜேஷ் கன்னா விபத்தில் உயிரை விடுவதற்குச் சற்று முன்னால் பாடிய பாடலை (வாழ்க்கை ஒரு நிச்சயமற்ற பயணம். நாளை இருப்போமா என்று சொல்ல முடியாத பயணம்) பாடிக்கொண்டிருந்தார். பின்னால் அபசுவரப் பக்கவாத்தியங்கள். படகிலிருந்து தண்ணீரில் குதித்துப் பயணத்தை அப்போதே முடித்துக்கொள்ள லாமா என்று இருந்தது.

கௌஹாத்தி எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. எனக்குப் பிடித்த கௌஹாத்தியில் ஸரத் சந்திர

ஸின்ஹா இருந்தார். அவர் இல்லாத நகரத்தை எண்ணிப் பார்க்கவே துயரமாக இருந்தது. நகருக்கு வந்த அன்று பத்திரிகையில் முக்கியச் செய்தி அதுதான். "முன்னாள் முதலமைச்சர் ஸரத் சந்திர ஸின்ஹா தனது 93ம் வயதில் காலமானார்."

II

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் ஸின்ஹாவை முதலில் சந்தித்தபோது மிகுந்த பதற்றத்தில் இருந்தேன். நான் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அலுவலகத்தில் ஒரு உயர் அதிகாரி உல்லீபா தீவிரவாதிகளால் கடத்தப்பட்டிருந்தார். அவரை மீட்டுக்கொண்டு வர வேண்டிய பணி எனது. பல மனிதர்களைச் சந்தித்து அவர்களிடம் மன்றாட வேண்டிய கட்டாயம். சந்தித்த அனைவரும் மிக நல்லவர்களாக இருந்தார்கள். நான் கூறுவதைப் பொறுமையோடு கேட்டார்கள். ஆனால் உல்லீபா தீவிரவாதிகளை அணுகும் வழி முறைகளைப் பற்றி, அவர்கள் பயன்படும் வகையில் எதுவும் கூறத் தயாராக இல்லை. எல்லோருக்கும் வெளியே சொல்ல முடியாத ஒரு அச்சம் இருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. அன்றைய அஸ்ஸாம் முதல் அமைச்சரான ஹிதேஷ்வர் ஸைக்கியாவைப் பல முறை சந்தித்தேன். அருமையான மனிதர். ஆனால் அவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்பது எனக்குத் தெரிய

அதிக நேரம் ஆகவில்லை. என்ன செய்வது என்பதறியாது திகைத்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது நண்பரும் எங்களுக்குப் பெரும் உதவி செய்து கொண்டிருந்தருமான டிஐஜி சக்கரவர்த்திக்கும் ஒன்றும் தோன்ற வில்லை. ஒரு நாள் ஹோட்டல் அறையில் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவர் சொன்னார்:

"கிருஷ்ணன், நீங்கள் ஏன் ஸரத் சந்திர ஸின்ஹாவைச் சந்திக்கக் கூடாது?"

"சந்திக்கலாம். யார் அவர்?"

"எங்கள் மாநிலத்தின் முன்னாள் முதலமைச்சர். உங்கள் அதிகாரி கடத்தப்பட்ட இடத்தைச் சேர்ந்தவர். அங்கு பெரும்பான்மையான ராஜ்பொங்ஷி இனத்தைச் சேர்ந்தவர். நல்ல மனிதர்."

"இங்கு எல்லோரும் நல்ல மனிதர்கள்தான். உபயோகமான மனிதராக இருப்பாரா?"

"முயற்சி செய்து பாருங்களேன்."

எனக்குச் சிறிதளவு கூட நம்பிக்கை இல்லை.

III

ஸின்ஹாவிடம் முதலில் தொலை பேசியில் தொடர்புகொண்டேன். வீட்டிற்கு வரச் சொன்னார். வீடு பெல்தோலா பகுதியில். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பெல்தோலா கௌஹாத்தியின் ஒரு புறநகர்ப்

பகுதி. முன்னாள் முதலமைச்சர் இருக்கும் பகுதியாக எனக்குத் தெரியவில்லை. வீட்டுக்கு அருகே ஒரு விறகுக் கடை.

சிறிய வீடு. அவர் வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார். உயரமானவர். சிறிய கண்கள். என்னைப் பார்த்தவுடன் மலர்ந்து சிரித்தார். கண்கள் மறைந்து போயின. முகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சுருக்கங்கள். மத்தாப்புச் சுருக்கங்கள். பார்த்தவுடனேயே ஈர்த்துவிடும் சுருக்கங்கள். வீட்டின் வரவேற்பு அறையில் பழைய சோபா. தனது மனைவியையும் மகளையும் அழைத்து அறிமுகம் செய்துவைத்தார். வேலையாட்கள் யாரும் இல்லை. அவரது மனைவி தான் எனக்குத் தேநீர் தந்தார்.

வந்த காரணத்தைச் சொன்னேன். சிறிதுநேரம் யோசித்த பின் அவர் சொன்னார்:

“கிருஷ்ணன், கௌஹாத்தியில் இருந்து ஒரு பயனும் இல்லை. கொக்ராஜாருக்குச் செல்ல வேண்டும். ஸாலாகாட்டிக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே உள்ள கிராமங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். நீங்கள் வருவீர்களா?”

“வருகிறேன், சார். நீங்களும் வருவீர்களா?”

“நிச்சயம். ஆனால் எனக்குச் சில நிபந்தனைகள் உண்டு. நான் வரும்போது போலீஸ் உங்களுடன் வரக் கூடாது. நீங்கள் என்னை நம்ப வேண்டும் அல்லது போலீசை நம்ப வேண்டும். நான் பெரும் பாலும் பஸ்ஸில்தான் பயணம் செய்வேன். நீங்கள் பஸ்ஸில் வருவீர்களா?”

“நீங்கள் எப்படிச் சொல்கிறீர்களோ அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் பஸ்ஸில் சென்றால் நேரம் விரயம் ஆகலாம்.”

“எதற்கும் நான் அடுத்த வாரம் தொடர்புகொள்கிறேன்.”

திரும்பி வரும்போது நான் என் காரை ஓட்டிவந்தவரிடம் கேட்டேன்.

“இவர் எத்தனை வருஷங்கள் முதலமைச்சராக இருந்தார்?”

“ஏழு வருஷங்கள் சார். இன்றைய முதலமைச்சருக்கு குரு.”

எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நான் நமது ஜானகி அம்மையாரைப் போல பொம்மை முதலமைச்சராக இருந்திருப்பார் என நினைத்தேன்.

அவர் பதவி விலகிய உடனேயே கக்கத்தில் குடையை இடுக்கிக் கொண்டு அலுவலத்திற்கு வெளியே வந்து, பஸ்ஸில் ஏறி வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாராம்.

IV

விண்ணாவிடமிருந்து அழைப்பு சிறிது தாமதமாக வந்தது.

“I am sorry for the delay, கிருஷ்ணன். நேரமில்லை. பஸ்ஸில் போக முடியாது. என்னிடம் கார் இல்லை. உங்களால் ஒரு வாடகைக் கார் அமர்த்த முடியுமா?”

அவர் பேசியது நடு இரவிற்குச் சற்று முன்னால். பயணம் தொடங்க வேண்டியது காலை ஐந்து மணிக்கு. கிடைத்த வாடகைக் கார் உயிரை விடும் நிலையில் இருந்தது. எனக்கு அந்தக் காரில் விண்ணாவை அழைத்துச் செல்லத் தயக்கமாக இருந்தது. அவரிடம் சொன்ன போது அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

“நான் லாரியில் கூட பயணம் செய்திருக்கிறேன், கிருஷ்ணன். கவலைப்படாதீர்கள்.”

பயணத்தின் போது தான் தெரிந்தது, நான் கிடைத்தற்கரிய ஒரு மனிதருடன் பயணம் செய்கிறேன் என்று. எண்பது வயதிற்குமேல் ஆகியிருந்தும் அவரிடம் களைப்பே தெரியவில்லை. பிரம்மபுத்ரா பாலத்தைக் கடக்கும்போது சொன்னார்:

“நான் படிக்கும்போது இந்தப் பாலம் கிடையாது. படகில்தான் நதியைக் கடக்க வேண்டும்.”

“எங்கே படித்தீர்கள்?”

“காட்டன் கல்லூரி. பிறகு வாராணசி ஹிந்து பல்கலைக் கழகம்.”

பழைய காந்தியவாதிகளின் மென்மை, பொறுமை அதே சமயத்தில் கொண்ட கொள்கையில் பிடிப்பு போன்ற எல்லாத் தன்மைகளும் அவரிடமும் இருந்தன. தீவிரவாதத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதில் அவர் உறுதியாக

இருந்தார். உலஃபாவிற்கு எதிராக உரத்த குரல் கொடுத்த மிகச் சிலரில் அவர் ஒருவர். ஆனால் அரசு உல பாவை எதிர்கொள்ளும் விதம் தவறு என்பதிலும் அவருக்கு உறுதியிருந்தது. தீவிரவாதிகளுக்கு அவர்மீது ஒரு மரியாதை இருந்தது. அவர் எல்லா இடங்களுக்கும் தனியாக, அச்சமின்றிச் செல்லத் தயங்கவில்லை. தீவிரவாதிகள் அவரைத் தொடக்கூட மாட்டார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

இந்திய மக்களுக்கு முழு விடுதலையை சோஷலிஸம் மூலமாகத் தான் தர முடியும் என்பதில் அவர் திடமாக இருந்தார். சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி சோஷலிஸத்தின் வீழ்ச்சியல்ல என்பதிலும் அவருக்கு ஐயம் இல்லை.

நான் அப்போது Eric Hobsbawm எழுதிய The Age of the Empire புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி ஆண்டுகளைப் பற்றிப் பேசும் புத்தகம் அது. அதில் இந்தியாவைப் பற்றி வந்த வரிகளை அவரிடம் படித்துக் காட்டினேன்.

India was the ‘brightest jewel in the imperial crown’ and the core of British Strategic thinking precisely because of her very real importance to the British Economy. This was never greater at this time, when anything up to 60 per cent of British cotton export went to India and the Far East, to which India was the key - 40-45 percent went to India alone - and the international balance of payments of Britain hinged on the payments surplus that India provided.

இந்த வரிகள் அவருக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தை அளித்தன.

“45 சதவீதமா? நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் ஹாப்ஸ்பாம் எழுதியிருந்தா சரியாகத்தான் இருக்கும். நான் இதைக் காப்பி எடுத்துக்கொள்ளலாமா?”

“புத்தகத்தையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“வேண்டாம், வேண்டாம். எனக்குப் படிக்க நேரம் கிடைக்காது.”

என்னிடம் பேசிக்கொண்டே வந்தார். பேசிப் பேசி என்னுடைய வாழ்க்கை வரலாறு முழுவதையும் சொல்ல வைத்துவிட்டார்.

சாப்பாட்டிற்கு ஒரு சாலையோடு ஓட்டல் கிடைத்தது. மிகவும் சாதாரணமானது. நமது பேருந்துகள் தேர்வு செய்யும் ஹோட்டல்களைப் போன்றது. விண்ணாலைப் பார்த்ததுமே முதலாளி ஓடிவந்துவிட்டார். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் முகத்தில் மலர்ச்சி. ஒரு ஓரத்தில் சிறிது சுத்தமான மேஜை கிடைத்தது.

“எனக்குச் சாதமும் மீன் கறியும். கிருஷ்ணன் மதராஸி பிராமணர். சாப்பாடும் மதராஸி பிராமண சாப்பாடுதானே? அவருக்கு நல்ல சப்ளி கொடுங்கள். நான் உங்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிடலாமா?”

எனக்கு என்ன பதில் சொல்ல தென்றே தெரியவில்லை. சாப்பாடு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. கடுகு எண்ணெய் குமட்டிக்கொண்டு வந்தது.

“என்ன செய்வது கிருஷ்ணன். இங்கே எல்லாம் கடுகு எண்ணெய்தான். பிடிக்காது என்று சொல்லியிருந்தால், பிரட் பட்டர் கொண்டு வரச் சொல்லியிருப்பேனே.”

முதலாளி பணம் வாங்க மறுத்து விட்டார். மிகவும் வற்புறுத்தி நான் சாப்பிட்ட பங்கிற்காவது பணம் வாங்கிக்கொள்ள வைத்தேன்.

“கிருஷ்ணன், அந்தப் புத்தகத்தைக் கொடுங்கள். காப்பி செய்து கொள்ள வேண்டும்.”

சாப்பாடு மேஜையில் ஹாம்ஸ் பாம்பு புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு தன்னிடம் உள்ள குறிப்பேட்டில் நிதானமாக அந்த வரிகளைப் பதிவு செய்துகொண்டார். யாரிடம் சொல்லப்போகிறார்? எந்தக் கூட்டத்தில் இந்தப் புள்ளி விவரங்களை அடுக்கப்போகிறார்? நம்பிக்கைக்கும் வயதிற்கும் தொடர்பு இல்லை என்று அன்று எனக்குப் புரிந்தது. சோஷலிஸத்திற்கு எதிர் காலம் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை மனதில் துளிர் விட்டது.

V

கொக்ராஜாரில் பலரைச் சந்தித்தோம். ஸாலாகாடி ஊரைச் சுற்றியுள்ள பல கிராமங்களுக்குச் சென்றோம். எல்லோருக்கும் விண்ணாவிடம் பரிச்சயம் இருந்தது. அவரை முந்தைய முதலமைச்சர் போலவே மக்கள் நடத்தவில்லை. தங்கள் வீட்டில் இருக்கும் ஒரு

முதியவருக்கு எவ்வளவு மரியாதை கொடுப்பார்களோ அவ்வளவு மரியாதை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அவரும் வீட்டு மனிதர்களைப் போலவே நடந்துகொண்டார். கொடுத்ததை எல்லாம் சாப்பிட அவர் வயிற்றில் இடம் இருந்தது. பூரணம் வைத்த சசீயன் போன்ற ஒரு தின்பண்டம் அனேகமாக எல்லா வீடுகளிலும் கிடைத்தது.

“இவர் பெயர் கிருஷ்ணன். சொந்த ஊர் கன்யாகுமரிப் பக்கம். இங்கே அவர் விருந்தாளியாக வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவரது நண்பரைத் தேடி வந்திருக்கிறார். உங்கள் பையன்களிடம் சொல்லுங்கள். அவரைப் பிடித்து வைத்திருப்பதால் எந்த உபயோகமும் இல்லை என்று. பணம் கிடைக்கும் வாய்ப்பே இல்லை. சர்க்காருக்கு ஒரு ஆள் குறைந்தால் லாபம்தான். ஒரு பைசாகூடப் பெயராது. வெளியில் விட்டால் நான் சொல்லி ஒரு ஐம்பது பேருக்காவது வேலை ஏற்பாடு செய்கிறேன்.” பேசியது அவரது மொழியில். பேசியவுடன் அவரே எனக்கு மொழிபெயர்த்தார்.

ஒரு உண்மையான தலைவனுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள உறவை அன்று நான் சற்றுப் புரிந்துகொண்டேன். பல இளைஞர்கள் அவரைச் சந்தித்தார்கள். சிரிப்பும் கோபமும் கலந்த பேச்சு. விண்ணாவிடம் சிரிப்பு மட்டும். கொக்ராஜார் மாவட்ட போலீஸ் தலைமை அதிகாரி அவரை வந்து சந்தித்தார். போகும்போது என்னிடம் “அவரைப் பிரிந்து தனியாக எங்கும் செல்ல வேண்டாம்” என்று எச்சரித்து விட்டுச் சென்றார்.

திரும்பி வரும்போது வாடகை வண்டி இறந்துபோனது. நடு இரவு. வானம் தெளிவாக இருந்தது. தில்லியில் தெரியாத பல நட்சத் திரங்கள் அன்று தெரிந்தன. எனக்கு அப்போதுதான் பயம் வந்தது. உல்லாசவின் கோட்டை எனக் கருதப்படும் இடம் அது. கார் ஓட்டுபவர் ஒரு லாரியில் ஏறி, பக்கத்து ஊரிலிருந்து மெக்கானிக்கை அழைத்து வரச் சென்று விட்டார். விண்ணா கொண்டு வந்திருந்த கம்பளிகளில் ஒன்றைப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்கிவிட்டார். எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. வெளிச்சம்

தெரிந்தாலே வயிற்றில் புனியைக் கரைத்தது.

கார் ஓட்டுபவர் மெக்கானிக்கை அழைத்துவந்து காரைச் சரிசெய்ய இரண்டு மணிக்கு மேல் ஆகி விட்டது. கௌஹாத்தி வரும்போது விடியும் நேரம்.

விண்ணா அவர் வீட்டிற்கு முன்னால் காரை நிறுத்தியபோது தான் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தார்.

VI

விண்ணாவின் முயற்சி வெற்றி அளிக்கவில்லை. அவரும் பல தடவை முயன்றார். பல தடவை எங்களுக்காகக் கொக்ராஜார் சென்றார். ‘அரசியல், பொருள் ஆதாயங்கள் ஏதும் இல்லாமல் ஒரு மனித உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்ற ஒரே எண்ணத்தில் அந்த முதியவர் தன்னால் முடிந்த எல்லா உதவிகளையும் எங்களுக்குச் செய்தார்.

எங்கள் அதிகாரி திரும்பி வந்ததும் அவரிடம் நன்றி தெரிவிக்க, மீண்டும் அவரது இல்லம் சென்றேன். திரும்ப அந்த மத்தாப்புச் சுருக்கங்கள்.

“மிக்க மகிழ்ச்சி, கிருஷ்ணன். உங்களைத்தான் பாராட்ட வேண்டும். இது நடந்திராத ஒன்று.”

அவர் மிகைப்படுத்துகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் கொண்டுவந்திருந்த சால்வையை அவருக்குப் போர்த்த முயன்றேன். பிடிவாதமாக ஏற்க மறுத்தார். கடைசியில் நான் சொன்னேன், “சார், நான் உங்கள் மகன் மாதிரி. தயவுசெய்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.”

சால்வையைப் போர்த்தும்போது கிழவர் குனிந்துகொண்டார். என் முகத்தைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. திரும்ப வரும்போது டிரைவர் சொன்னார், ஏறக்குறைய என் வயதுள்ள அவரது மகன் சமீபத்தில் இறந்துபோனதாக.

காந்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது C.F. ஆண்ட்ரூஸ் குறிப்பிடுகிறார்: (In Gandhi) it was passion for others that was supreme.

விண்ணா காந்தியின் உண்மையான மிகச் சில சீடர்களில் ஒருவர் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ●

வாழ்க்கைமுறை வியாபாரமான கதை

சங்கீதா ஸ்ரீராம்

இந்திய விவசாயம் குறித்த என்னுடைய கட்டுரை (இதழ் 71இல் வெளியானது) பண்டைய இந்தியாவை மகிமைப்படுத்தும் வகையில் இருப்பதாகச் சில நண்பர்கள் கூறினார்கள். பண்டைய இந்தியாவின் சமூக அமைப்பில் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வு, விவசாய உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்திலும் பிரதிபலித்தது என்பதை அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினார்கள்.

இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்து எனக்கும் விமர்சனங்கள் உள்ளன. ஆனால் அதை விமர்சிக்கும் தளம் இது வல்ல. பண்டைய இந்திய விவசாயத் தொழில்நுட்பத்தின் பயன்களை வலியுறுத்துவது மட்டுமே என கட்டுரையின் நோக்கம். வாசகர்கள் பலருக்கும் இத்தகைய ஐயம் எழுந்திருக்கக்கூடும் என்பதால் இதைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டு மேலே செல்கிறேன்.

●●●

பசுமைப் புரட்சியின் கதையை எங்கு கேட்டாலும் 1940களில் நிகழ்ந்த பஞ்சத்தில் தொடங்கி, PL-480இன் மூலம் அமெரிக்கா நமக்கு உணவு வழங்கி உதவிய கதையைக் கூறிவிட்டு, "ஆகையினால்..." என்று முடித்துக் கொள்கிறார்கள். நமது விவசாயத்தின் இன்றைய அவல நிலையின் பின்னணி இவ்வளவு குறுகியதா, சாதாரணமானதா என்று யோசித்து ஆராய்ந்து பார்த்ததில், பக்கம் பக்கமாக வெளிச்சத்திற்கு வந்தது காரணிகளின் தொகுப்பு. இதை வைத்துப் பார்த்தால், பரவலாகக் கூறப்படும் கதை இரண்டு விதங்களில் தவறானது எனத் தெரியவருகிறது. ஒன்று, நம் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை என்பது ஒரு தனிப்பட்ட நிகழ்வு அல்ல. பல்வேறு பொருளாதார, அரசியல் நிகழ்வுகளுடன் பின்னிப் பிணைந்த ஒன்றாகவே அதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இரண்டு, நம் உணவுப் பஞ்சங்களின் பின்னணி 50-60 வருடங்கள் அல்ல, 400 வருடங்களுக்கும் மேலானது.

முகலாயர்களிடமிருந்தும் மற்ற மன்னர்களிடமிருந்தும் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவைப் படிப்படியாகக் கைப்பற்றிய காலத்திலிருந்து, அதாவது, 1600களிலிருந்து நம் கதை ஆரம்பமாகிறது. நம்முடைய உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளுக்கு ஏதோ அவர்களையும் இவர்களையும் காரணம் காட்டி, உண்மையான பிரச்சினையிலிருந்து கவனத்தைத் திசை திருப்பி நம் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதாக எண்ணி விட வேண்டாம். ஆங்கிலேயர்களைத்

தூற்றித் தேசிய உணர்வைத் தூண்டுவது என் நோக்கமல்ல. இவ்வளவு ஆண்டுகளாகத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு வந்தநிகைகள் பரவிவரும் ஒரு பிரச்சினையின் வேரின் அடிவரை சென்று தோண்டிப் பார்த்தால் தான் உண்மை விளங்கும். பிரச்சினையை உண்மையிலேயே தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளை ஆராய முடியும். நம் பாரம்பரிய விவசாயமும் விவசாயியும் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல வகைகளிலும் பலமாகத் தாக்கப்பட்டு வலுவிழந்துள்ளதால், அதன் / அவன் சரித்திரத்தைத் தெளிவாக, பொறுமையாகத் தெரிந்துகொண்ட பின்னரே வலுவூட்டத் தேவையான வற்றை நாம் செய்ய முடியும்.

நிலம் தனியுடைமையாதல்

முகலாயர் ஆட்சிக் காலத்தில் நாடு முழுவதும் வெவ்வேறு விதமான நில உடைமை அமைப்புகளும் வரி வசூல் அமைப்புகளும் பழக்கத்தில் இருந்தன. பொதுவாக மேல் ஜாதியினரும் ஆளும் இனத்தினரும் அரசர்களுடன் ஒத்துழைத்த தனிநபர்களுமே விவசாயிகளிடமிருந்து வரி வசூலிப்பவர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆனால், தனி விவசாயியின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்து, நிலத்தைப் பொதுவுடைமையாகக் கருதி, உள்நாடுப் பொருளாதாரத்தை மட்டுமே வலுப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த நமது பாரம்பரிய விவசாயம் இன்னும் அதன் தன்மையை இழக்கவில்லை. தனியுடைமையாக இருந்த இடங்களிலும் கூட, நிலம் ஒரு விவசாயியிடமிருந்து கிராமத்திலுள்ள இன்னொரு விவசாயியிடமே கைமாற்றப்பட்டது; விற்கப்பட்டது. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நில உடைமைகள் கிராமத்தை விட்டுச் செல்லவில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஆங்கிலேயர் (கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியினர்) முதல் முறையாக வர்த்தகத்திற்காக 1608இல் இந்திய மண்ணில் அடியெடுத்துவைத்துப் படிப்படியாகத் தங்கள்

ஆட்சியை நிறுவினர். ஆரம்ப காலத்தில் தங்கள் போர்ப் படைகளைப் பராமரிப்பதற்கும் கம்பெனியின் பிற செலவுகளுக்கும் இங்கிலாந்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் பெரிதும் சார்ந்திருந்தனர்.

1697-98இல் உள்நாட்டுக் கலவரங்களின்போது, ஆங்கிலேயர்கள் சில ஜமீன்தார்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்ததற்குப் பதிலாக முதல் முறையாக வங்காளத்தில் முன்னு கிராமங்களின் வரி வசூலிக்கும் உரிமைகளைப் பெற்றனர். பின்னர், 1757இல் ராபர்ட் க்ளைவ், ப்ளாசீ போரில் வங்காள நவாப்பை வென்று வங்காளத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியபோதுதான் பெரிய அளவில் வரிப்பணம் வசூலிக்கும் உரிமைகள் முதல் முறையாக ஆங்கிலேயர் கைக்கு வந்தன. பாரம்பரிய இந்திய விவசாய நில உடைமை அமைப்பால் தங்களுக்குப் பெரிய அளவில் பயன் தராது என்று ஆங்கிலேயர் உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் நிலத்தை முழுதும் தனியுடைமையாக்கும் பொழுதுதான் லாபம் சம்பாதிக்கும் வியாபாரக் கண்ணோட்டம் வளரும்; விலையுயர்ந்த, நவீனத் தொழில்நுட்பங்களை வாங்கி உபயோகிக்கும் ஆர்வம் வளரும் என்றும் கருதினர்.

இதனால் ஆங்கிலேயர் முதலில் கைப்பற்றிய வங்காளம், பிறகு மற்றும் ஓரிசா மாகாணங்களில் ஜமீன்தாரி என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். இதன்படி, ஒவ்வொரு ஜமீன்தாரின் (முகலாயர் ஆட்சியில் வரி வசூலிப்பவர்) கீழும் இருந்த ஒரு குறிப்பிட்ட பரப்பளவுடைய நிலமும் கூறுபோட்டுச் சிறு விவசாயிகளுக்குக் குத்தகைக்கு விடப்பட்டது. நிலப் பரப்பளவிற்குத் தகுந்தாற்போலவும் நிலத்தின் வளத்திற்குத் தகுந்தாற்போலவும் அவர்கள் வாடகை செலுத்த வேண்டும். இதைச் சேகரித்து, வரியாக (பணமாகவோ பொருளாகவோ) வருடத்திற்கு இரு முறை ஜமீன்தார் கம்பெனிக்குச் செலுத்தியாக வேண்டும்.

ஆரம்ப காலத்தில் நிலங்களின் உரிமைகளை ஏலம் போட்டு எந்த நபர் மிக அதிகமான வரிப்பணத்தைச் செலுத்த முன்வந்தாரோ அவரையே கம்பெனி ஜமீன்தாராக்கியது. இப்படிச் செய்ததில் அடுத்த வருடம் எவ்வளவு வருமானம் கிடைக்கும் என்று சரியாகக் கணிக்க முடியாமல் போனதால் கம்பெனிக்குப் பெரிய பிரச்சினையாகி விட்டது. மேலும் அடுத்த அறுவடையில் எவ்வளவு தானியம் ஜமீன்தார் கள் வாடகையாக எடுத்துச் செல்வார்கள் என்பது தெரியாத காரணத்தால், விவசாயிகளுக்கும் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. இதனால் இந்த முறை நீண்ட காலம் நிலைக்கவில்லை.

பிறகு கம்பெனி குறுகிய கால கட்டத்திற்கு மரபுசாரா நில உரிமைகள் வழங்கி வரிப்பணத்தை நிர்ணயிக்கத் துவங்கியது. 1793இல் கவர்னர் ஜெனரல் கார்ன்வாலிஸ் பிரபு வங்காளத்தில் மட்டும் ஜமீன்தாரர்களுக்கு ஆயுளுக்கும் நிரந்தர உரிமை வழங்கினார். அவர்கள் வரிப் பணத்தைக் குறிப்பிட்ட நாளுக்குள் செலுத்தத் தவறியபோது அவர்கள் உடைமைகள் ஏலம் விடப்பட்டன. இத்தகைய ஏலங்களின் மூலமாகத்தான் உள்ளூர் ஜமீன்தாரர்களுக்குப் பதிலாக வியாபார ஆர்வமுள்ள வெளியூர் வியாபாரிகளும் வட்டிக்காரர்களும் புதிய ஜமீன்தாரர்களானார்கள். பின்னர் கைப்பற்றப்பட்ட மெட்ராஸ், பாம்பே மாகாணங்களில், ஜமீன்தாரர்கள் அவ்வளவாக இல்லாததால் ரயத்த்வாரி என்னும் அமைப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் விவசாயிகளே நேரடியாக வரியைச் செலுத்தினர். இந்த அமைப்பிலும் ஜமீன்தாரர்களைப் போலவே பெரிய விவசாயிகளின் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் படிப்படியாக வளர்ந்தன. இப்படியாக நாளடைவில் ஒரு சில அதிகாரம் மிகுந்த, விவசாயத்திற்கும் அவர்கள் நிலம் வைத்திருந்த கிராமத்திற்கும் சிறிதும் தொடர்பில்லாத ஜமீன்தாரர்களே நாட்டின் பெரும் பாலான நிலங்களின் உரிமையாளர்கள்

ளானார்கள். உதாரணத்திற்கு, 1950 களில் உத்திரப் பிரதேச மாநிலத்தில் 1.5% ஜமீன்தாரர்கள் 58% நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தார்கள்.

வரி வசூலும் வட்டித் தொழிலும்

ஒருவன் தன் வருமானத்தில் 16%ஐ அரசுக்கு வரியாகச் செலுத்துவதையே அர்த்தசால்திரம் தர்மமாகக் கருதுகிறது. தரம்பாலின் கணக்கின்படி நாட்டின் சில பகுதிகளில் 5% மட்டுமே கிராமத்தைவிட்டு வரியாக வெளியே சென்றது என்று தெரியவருகிறது. இது முகலாயர் ஆட்சியில் 30% வரை உயர்ந்து, ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் 60%ஐயும் தாண்டி நின்றது. 1764-65இல் வங்காளத்தின் கடைசி மன்னரின் ஆட்சியில் 8,17,000 பவுண்டு வரி வசூலிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் வரி வசூலிக்கத் தொடங்கிய முதல் வருடமான 1765-66இல் அது 14,70,000 பவுண்டாகவும் 1771-72இல் 23,48,000 பவுண்டாகவும் 1775-76இல் 28,18,000 பவுண்டாகவும் உயர்ந்தது. கார்ன்வாலிஸ் பிரபு நிரந்தர உரிமைச் சட்டத்தை அமல்படுத்திய வருடத்தில் (1793), வரி 34,00,000 பவுண்டாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இப்படி ஆங்கிலேயர் சுரண்டிய பணத்தை வைத்து நம் நாட்டின் விலையுயர்ந்த பட்டு, பருத்தி, இண்டிகோ மற்றும் பிற பொருள்களையும் மிக மலிவான விலைக்கு நம் விவசாயிகளிடமிருந்தும் நெசவாளர்களிடமிருந்தும் வாங்கிச் சென்று வெளிநாடுகளில் விற்று லாபம் சம்பாதித்தார்கள்.

ஆங்கிலேயர் வசூலிட்ட வரிப் பணம் அதிகமாக மட்டுமல்லாமல் மிகக் கறாராகவும் இருந்தது. கடும் புயலோ வறட்சியோ, விவசாயிகள் ஒரு அணா குறையாமல் வரிப் பணம் செலுத்தியாக வேண்டும். முகலாயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஜமீன்தாரர்கள் உள்ளூர் மக்களாதலால் வறட்சிக் காலங்களில் விவசாயிகளுக்குச் சில சலுகைகளை அளித்து வளைந்து கொடுத்தார்கள். ஆனால் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் வெளியூர் வியாபாரிகள் ஜமீன்தாரர்களானதால் இந்த பந்தங்கள் முறிந்து கண்டிப்பான வியாபாரக் கண்ணோட்டமே ஓங்கியிருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் இன்று விவசாயத்தையும் விவசாயிகளையும் ஆட்டிப் படைக்கும் வட்டிக்காரன் தோன்றினான். அது வரையில் கிராமத்திலேயே மிகவும் கீழ்மட்டத்தில் இருந்த வட்டித் தொழில் குறுகிய கால கட்டத்திற்குள் இந்திய சரித்திரத்திலேயே முதல் முறையாக மிகவும் லாபகரமான, மக்களை ஆட்டிப் படைக்கும் தொழிலாக மாறியது. உதாரணத்திற்கு, பஞ்சாப் மாகாணத்தில் 1860-61 மற்றும் 1869ஆம் வருடங்களில் கடும் பஞ்சம் ஏற்பட்ட போது வட்டிக்காரன் ஆட்சி ஆழமாக

வேருன்றியது. 1868இல் 53,263ஆக வளர்ந்த கடன்காரர்களின் எண்ணிக்கை, 1911இல் 1,93,890இல் வந்து நின்றது! ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன்னால் வட்டிச் சதவீதம் மக்கள் கருத்தாலும் கடன்காரர்களாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவந்தது. ஆனால் ஆங்கிலேயர் தமக்குக் கொடுத்திருந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி வட்டியைப் பன்மடங்கு உயர்த்தினர். வரிப் பணம் செலுத்துவதற்கான வருமானம் இல்லாத காலங்களில், சிறு விவசாயிகள் தங்கள் சொத்துகளை விற்பனா அடகு வைத்தோ அல்லது அடுத்த வருடத்துப் பயிரை அடகு வைத்தோ கடன் வாங்கிச் சமாளித்தனர். இவ்வாறு சுதந்திரமாக உழுது வசதியாக வாழ்ந்த விவசாயிகள் பலரும் பரம்பரைக் கடன்காரர்களாக மாற ஆரம்பித்தனர்.

நிலச் செழிப்பிற்குத் தகுந்தாற்போல வாடகை வசூலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற விதி இருந்தபோதிலும் விவசாயிகள் தங்களிடம் சிறிதேனும் தக்க வைத்துக்கொள்ள வேண்டி அதிகமாக உழைத்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவார்கள் என்று கணக்குப் போட்டு, சில வளமற்ற நிலங்களுக்கும் அதிக வாடகை வசூலிக்கப்பட்டது. இதற்கும் மேல் வாடகை செலுத்தத் தவறிய பல விவசாயிகள் தங்கள் மேல் இழைக்கப்படும் கொடுமை களிலிருந்து தப்பிக்கத் தங்கள் நிலங்களை விட்டுச் சென்று தலைமறைவானார்கள். இப்படியும் சில நிலங்களில் விவசாயம் கைவிடப்பட்டது.

மற்றொரு முக்கியமான காரணத்தால் இந்திய விவசாயிகள் விவசாயத்தில் புதிய உத்திகளை ஆர்வத்தை இழந்தனர். ஆரம்ப காலத்தில் வரி பணமாகவே கட்டப்பட்டு வந்தது. சந்தை வளர்ந்து விவசாயப் பொருள்களின் விலைகள் உயர்ந்ததும் தன்னலமுற்ற வட்டிக்காரர்கள் வரியைத் தானியங்களாகவே செலுத்துமாறு உற்பத்தி ஆரம்பித்தனர். என்னதான் உழைத்து உற்பத்தியைப் பெருக்கினாலும் எப்படியும் வட்டிக்காரன் தங்கள் தானியங்களைச் சுரண்டிக்கொள்ளத் தான் போகிறான் என்ற எண்ணத்தில், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் ஆர்வம் இழந்த விவசாயி புதிய முறைகளைக் கையாள்வதை விடுத்தான்; கீழ்த் தரமான கால்நடைகளை வைத்துக் கொண்டான்; அதிகப் பயன் தராத பயிர்களைப் பயிர் செய்யத் தொடங்கினான்.

இத்தனை தானியங்களையும் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு ஆங்கிலேயர் என்னதான் செய்தனர்? ஆரம்ப காலங்களில் கம்பெனியின் செலவுகளுக்கும் போர்ப் படைகளைப் பராமரிப்பதற்குமேன வரி வசூலிக்கத் தொடங்கினார்கள். பிறகு இங்கிலாந்து

போர் ஆயுதங்களை வாங்குவதற்கும் தொழிற் புரட்சியை வளர்ப்பதற்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. அதுவும் 1857இல் 200 மைல்களில் தொடங்கி 1905இல் 28,054 மைல்களாக நீண்ட இந்திய ரயில் தண்டவாளம் பெரிய அளவுகளில் தானியங்களின் உடனடி சேகரிப்பையும் போக்கு வரத்தையும் மேலும் விரைவுபடுத்தி வரி வசூலைத் தீவிரப்படுத்தியது.

நாட்டை உலுக்கிய பஞ்சங்கள்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன்னரே இந்தியாவில் பல பஞ்சங்கள் நிகழ்ந்திருந்தபோதிலும் அவை அவ்வப்போது, குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் மட்டுமே நிகழ்ந்திருந்தன. 11ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18ஆம் நூற்றாண்டுவரை இந்தியாவில் மொத்தம் 18 முறை பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது என்று பல ஆதாரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் இவை எல்லாமே குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் மட்டுமே (அதாவது உள்ளூர் அளவிலேயே) ஏற்பட்டன. உதாரணத்திற்கு, 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் ஒன்று தில்லியைச் சுற்றியுள்ள பகுதியை மட்டுமே தாக்கியது. ஆனால் 1850-1900 காலகட்டத்தில் மட்டுமே, 25 பஞ்சங்களினால் சுமார் 3.5 கோடி மக்களும் லட்சக்கணக்கில் கால்நடைகளும் மாண்டனர். இது போன்ற கதை இந்திய சரித்திரத்தில் வேறில்லை. இவை ஏற்படக் காரணம் என்ன? இந்தக் கேள்விக்கான பதிலைக் கண்டுபிடிப்பதற்கென, வில்லியம் டிப்பி என்னும் ஆங்கிலேய ஆராய்ச்சியாளர், எழுத்தாளரும் ரெவரண்ட் டாக்டர் சுண்டர்லாண்ட் என்னும் அமெரிக்கரும் பஞ்சங்களைப் பற்றிய உண்மைத் தகவல்களைச் சேகரித்து புத்தகங்களாகவும் புத்திரிகைக் கட்டுரைகளாகவும் வெளியிட்டனர். பரவலாகக் கூறப்படும் காரணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் பின்வரும் உண்மைகள் வெளிச்சத்திற்கு வந்தன.

போதிய மழை பெய்யவில்லையா? பஞ்சங்கள் ஏற்பட்ட எல்லா ஆண்டுகளிலும் போதிய மழையளவு பதிவாகியுள்ளது. உதாரணத்திற்கு, 1877இல் மெட்ராஸில் பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது 66 அங்குலம் மழை பெய்திருந்தது (பின்னர் வரும் கட்டுரையில் இதை விரிவாகப் பார்ப்போம்).

போதிய உணவு உற்பத்தியாக வில்லையா? மிக மோசமான பஞ்சங்கள் ஏற்பட்ட காலங்களில்கூட இந்தியாவில் போதிய உணவு உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. டெள என்பவரின் குறிப்பேட்டின்படி, வங்காளப் பகுதி வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டபோதும் கூட மூன்று கோடி மக்களுக்குப் போதுமான அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி செய்துவந்தது.

பிறகு, இதன் முக்கியக் காரணம் என்ன என்று நான் கூறத் தேவையில்லை. 1770இல் ஏற்பட்ட கடுமையான பஞ்சத்தைப் பற்றி, கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவரே இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிய கடிதத்தில் காரணத்தை இவ்வாறு விளக்குகிறார்: "வங்காளத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மக்கள் உயிரிழந்த போதும் அதனால் மூன்றில் ஒரு பங்கில் விவசாயம் நடைபெறாதபோதும் கூட 1771இல் வசூலிக்கப்பட்ட வரி, 1768இன் வரி வசூலைத் தாண்டியுள்ளது. பார்க்கப்போனால், இவ்வளவு பெரிய பஞ்சத்தின் சமயத்தில் வரிப்பணம் குறைவாகவே வசூலிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாத காரணம், வன்முறையாக முந்தைய லாபங்களைத் தாண்ட வேண்டும் என்று நோக்கம்தான்."

1943இல் வங்காளத்தில் ஏற்பட்ட கடுமையான பஞ்சத்தில் 35 லட்சம் பேர் இறந்தபோது, 80,000 லட்ச உணவு தானியங்கள் இங்கிலாந்துக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. மீதமிருந்த உணவும் சந்தையில் மிக அதிக விலையில் விற்கப்பட்டதன் காரணமாக விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்காமல் போயிற்று. இதைப் போலவே 1900இல் குஜராதில் ஏற்பட்ட பெரும்பஞ்சத்தின்போது இரண்டு வருடத்திற்குப் போதுமான உணவு தானியங்கள் வியாபாரிகளின் கிடங்குகளில் இருந்தன என்று அரசாங்க மூலங்களே கூறினவாம். ஆகையால் உணவு மிகுதியாக இருந்தபோதும் கூட அதை வாங்கித்தின் வழியில்லாத வறுமை நிலைக்கு மக்கள் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். இதனால் விவசாயக் குடும்பங்களிலிருந்து பலரும் கல்கத்தாவிற்கு இடம் பெயர்ந்து, விபசாரத்தில் இறங்கியும் குழந்தைகளை விற்பும் பிழைத்தனர். ஆங்கிலேயர் பஞ்ச நிவாரணப் பணிகள்கூட மக்களுக்குப் பெரிய உதவியாக இல்லை. கடுமையான கட்டட வேலைகளுக்குக் கூலியாளர்களாக வேலை செய்து சிறிது பணம் பெற்ற மக்கள், விரைவில் வலு விழந்து, விவசாயப் பணிகளைக் கூடச் சரியாகப் பார்க்க முடியாமல் போனது.

இந்தக் கொடுமைகளெல்லாவற்றிற்கும் மக்கள் முடிந்த அளவிற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவும் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைக்காதிருக்கவும் முயன்று வந்தனர். ஒவ்வொரு முறையும் மக்கள் சக்தி ஓடுக்கப்பட்டது; முறியடிக்கப்பட்டது. உதாரணத்திற்கு, தும்னியா என்ற கிராமத்து விவசாயிகள் ஒன்று திரண்டு வரிச் சட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடினர். ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும் "நெல் திருடர்கள்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர்.

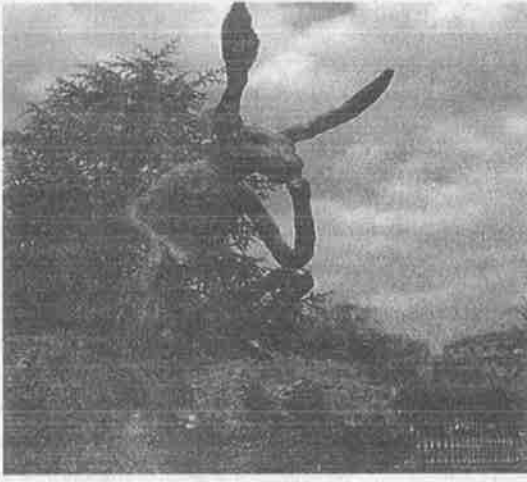
இப்படியாக ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இந்திய விவசாயம் நிரந்தரமாக மாறியது. விவசாயி சுதந்திரம் இழந்து அடிமைப் பணியாளாக ஆனான். விவசாயம் என்ற வாழ்க்கைமுறை வெறும் பணத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் வியாபாரமானது. தங்களுக்கென உற்பத்தி செய்துவந்த உணவு, தங்களிடமிருந்து யாருக்காகவோ சுரண்டப்பட்டதைக் கண்ட விவசாயிக்கு விவசாயத்தின் மீதான ஆர்வம் குறையத் தொடங்கியது. விவசாயம் பற்றிய அறிவே இல்லாத வட்டிக்காரர்களும் வியாபாரிகளும் நிலத்தின் சொந்தக் காரர்களானார்கள். தானியங்களின் ஏற்றுமதியினால் உண்ண உணவு கிடைக்காமல் மாண்டுபோன லட்சக்கணக்கான மக்களின் விவசாயமும் அவர்களுடன் சேர்ந்தே மாண்டது.

அத்தனை கொடுமைகளையும் தாக்குப்பிடித்துப் பிழைத்த விவசாயிகள் மீதமிருக்கும் சுதந்திரத்தையும் இழக்கத் தொடங்கினர். எந்தப் பயிரை விளைவிப்பது என்பது இனி விவசாயிகள் முடிவெடுக்கும் விஷயமல்ல, அதை நிர்ணயிப்பதற்கெனப் புதிதாகப் பிறந்து, அதிவிரைவாக வளர்ந்து விட்ட விவசாயச் சந்தையின் கதையை அடுத்த கட்டுரையில் பார்ப்போம்.

உதவிய நூல்கள்

1. Alvares, Claude (1991); Decolonising History: Technology and Culture in India, China and the West, 1492 to the present day; The Apex Press, New York USA, The Other India Press, Goa, India; இப்புத்தகத்தை www.multiversitylibrary.com/download.jsp?bookID=56 என்னும் வலைத் தளத்தில் முழுமையாகக் காணலாம்.
2. Green Revolution: A Historical Perspective; PPST Bulletin Vol.2 No.2; November 1982
3. Shiva, Vandana Stolen Harvest; South End Press, 2000
4. Karl De Schweinitz; The Rise and Fall of British India: Imperialism as Inequality, Methuen, 1983
5. Bret Wallach; Losing Asia: Modernization and the Culture of Development. Baltimore and London; The Johns Hopkins Press, 1996.
6. Report of the National Commission on Agriculture; Part XV Agrarian Reforms; Government of India, Ministry of Agriculture and Irrigation, New Delhi, 1976
7. Bipin Chandra; Modern India, National Council of Educational Research and Training, 1971
8. Lajpat Rai; England's Debt to India, Ministry of Information and Broadcasting, Government of India, 1917.

யதேச்சையான நிகழ்வுகளும் சதித் திட்டங்களும்

கண்ணன்

ஓர் இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் எட்டாண்டுகள் பங்களித்த அனுபவம் பல புரிதல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவற்றில் முக்கியமானது சதித் திட்டங்கள் பற்றிய பொதுவான அவநம்பிக்கை. மற்றொன்று வாசிப்பின் சாத்தியப்பாடுகள் மீது ஏற்பட்ட நம்பிக்கை. இவை இரண்டும் தொடர் புடையவையும்கூட.

ஓர் இதழில் வெளிவந்த படைப்புகள் பற்றிக் கிடைக்கும் பல்வேறு எதிர்வினைகளை அசை போடுவதும் என்னுடைய வாசிப்பில் கிடைத்த பார்வையோடு ஒப்பிடுவதும் எண்ணற்ற நுட்பமான புரிதல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஒன்று, எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பைப் பற்றியும் நுட்பமான இலக்கிய வாசகரிடையேகூட எதிரெதிரான கருத்துகள் உருவாக முடியும். ஒரு இலக்கியப் படைப்பைப் பற்றி நாம் உணராத ஒரு அம்சத்தைப் பிறிதொரு சூழலில் வாழும் வாசகர்கள் வாசிக்க முடியும்.

உதாரணம், ஜெயமோகனின் 'பத்ம வியூகம்' என்ற குறுநாவல். அதில் மகாபாரதத்தின் பின்னணியில் அதன் ஒரு கூறை ஜெயமோகன் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். இந்திய இதிகாசங்களின் பின்புலத்தில் படைப்பது என்பது அவருடைய பல படைப்புகளில் காணக்கூடியது. அந்தப் படைப்பு மனுஷ்ய புத்திரனை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. இதிகாசம் என்றாலே இந்துத்துவம் என ஒதுங்கி விடும் அசடுகளைத் தவிர்த்துப் பல வாசகர்கள் இப்படைப்பைப் பற்றி என்னிடம் பேசினார்கள், எழுதினார்கள். இதழ் வெளிவந்து சில மாதங்களுக்குப் பிறகு ஈழத்தின் போர்ப் பிரதேசங்களிலிருந்து சில கடிதங்கள் வந்தன. 'பத்ம வியூகத்தை அவர்கள் அணுகிய விதத்தில் பல பொது அம்சங்கள் இருந்தன. தமிழகத்திலிருந்து கிடைத்த எதிர்வினைகளிலிருந்து அவை அனைத்தும் முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தன. போர்க்கால நிலையையும் அதில் அவர்கள் சிக்கித் தவிக்கும் துன்பத்தையும் படைப்பில் இனம்கண்டு வாசித்திருந்தார்கள். இது இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை படைப்புக்குப் பெருமை சேர்க்கக்கூடிய ஒரு ஆரோக்கியமான அம்சம்தான்.

இதே பன்முக வாசிப்பிற்கான சாத்தியப்பாடு ஓர் இதழின் அட்டைப் படத்திலிருந்து அடிக் குறிப்புகள் வரை நிகழும்போது பல சந்தர்ப்பங்களில் விபரீதமான கற்பனைகளை அது உருவாக்குகிறது. இந்த விபரீத அம்சம் சதித் திட்டங்களைக் கற்பனை செய்யத் தூண்டுகிறது. சந்தர்ப்பவசமான விஷயங்களையும் யதேச்சையான நிகழ்வுகளையும் இந்நோக்கு மறுதலிக்கிறது.

யதேச்சையான நிகழ்வுகளைப் பற்றி விரிவாகச் சிந்தித்த சிந்தனையாளர்களுள் ஒருவராக ஆர்தர் கோஸ்லரைக் குறிப்பிடலாம். ('நண்பகலில் இருட்டு' என்ற புகழ்பெற்ற நாவலை எழுதியவர்). 'Puns of Destiny' என்ற அவரது கோட்பாடு யதேச்சையான நிகழ்வுகளுக்கிடையே மறைந்து கிடக்கும் இணைப்பு களுக்கான சாத்தியப்பாடுகளை ஆராய்ந்து அவற்றிற்கு ஒரு அறிவார்த்தமான விளக்கத்தையும் தர முயலுகிறது. எல்லா நிகழ்வுகளிடையேயும் மர்மமான இணைப்பு களைக் கண்டு அவற்றைச் சதித் திட்டத்தில் சேர்க்கத் துடிக்கும் தமிழனின் ஆவலை அவரது கருத்துக்கு நேர்மாறானதாகச் சுட்டலாம். சதித் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை எனது அனுபவம் இது: பல சதித் திட்டங்கள் தீட்டப்படலாம்; ஆனால் செயல்படுத்தப் படுவதில்லை. அல்லது இலக்கை அடைவதில்லை. பல சமயங்களில் முற்றிலும் எதிர்பாராத விளைவு களையும் அவை ஏற்படுத்துகின்றன.

1950களில் அமெரிக்காவில் சில வெள்ளை இன விஞ்ஞானிகளிடையே கறுப்பின மக்கள் 'பன்றிகள் போலப் பெருகுவது' பற்றி ஆழ்ந்த கவலை ஏற்பட்டது. இதன் பயனாகக் கருத்தடை மாத்திரைகள் சாத்தியமா என அவர்கள் ஆராயத் துவங்கினர். ப்யூர்ட்டோ ரிக்கோவில் வாழ்ந்த சேரி மக்களை அவர்கள் அனுமதி பெறாமலேயே 'பரிசோதனை எலிக'ளாகப் பயன்படுத்தி இறுதியில் கருத்தடை மாத்திரைகளைக் கண்டடைந்தனர். அந்த விஞ்ஞானிகளுக்கிடையே நடந்த கடிதப் போக்குவரத்துகள், அவர்களது நோக்கம் கறுப்பர்களின் ஜனத் தொகைப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப் படுத்துவதுதான் எனத் தெளிவாக்குகின்றன. மாத்திரைகள் சந்தைக்கு வந்ததும் அவர்கள் முற்றிலும் எதிர் பாராத ஒரு விளைவு ஏற்பட்டது. பிள்ளை பெறுவதைத் தீர்மானிக்கக்கூடிய சுதந்திரத்தைப் பெண்களுக்கு வழங்கியதன் மூலம் பெண்ணிய இயக்கத்திற்குப் பெரும் ஊக்கத்தை அது ஏற்படுத்தியது. கருதிய நோக்கம் ஒன்று; நிகழ்ந்ததோ முற்றிலும் எதிர்பாராத மற்றொன்று.

சதா பிறருடைய சதித் திட்டங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்கள் இவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அதோடு ஒவ்வொரு முறையும் தாங்கள் வகுக்கும் எளிய சதி அல்லாத திட்டங்கள்கூட யதேச்சையான நிகழ்வுகளால் எப்படி உருக்குலைந்து போகின்றன என்பதையும் அவர்கள் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

கடந்த மாதம் வெளியான 'பதிவுகள் அழியும் காலம்' நூலிலுள்ள இக்கட்டுரை. உலகத்தமிழ் இணைய இதழில் கண்ணன் எழுதிவந்த பத்தியில் இடம்பெற்றது (இதழ்: 9, அக்டோபர் 16-31, 2002).

சென்னைப் புத்தகக் கண்காட்சியில் நாள்தோறும் நூல் வெளியீட்டு விழா

ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் புத்தகக் கண்காட்சியை ஒட்டித் தமிழ்ப் பதிப்பகங்கள் தம் ஊக்கத்தைப் புதுப்பித்துக்கொள்கின்றன. 'இந்த வருஷம் உங்க புக்கு வருதா?' என்ற கேள்வி எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் சுகஜமாகப் பழங்கும் காலம் டிசம்பர் மாதம், ஜனவரி மாதத்தின் முற்பகுதியில் நடைபெறும் இந்த வருடாந்திரத் திருவிழா, புதிய புத்தகங்களின் வெளியீட்டுப் பெருக்குடன் ஒவ்வொரு ஆண்டையும் தொடங்கி வைக்கிறது. புத்தகங்களின் வரவும் புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களின் நிகழ்வும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவை. கண்காட்சியை ஒட்டி நடைபெறும் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களும் வாசகர்களின் உற்சாகத்தை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன.

நூல்களின் எண்ணிக்கையும் வெளியீட்டு விழாக்களில் கவனம் பெறும் நூல்களின் எண்ணிக்கையும் எதிர்மறை விகிதத்தில் தொடர்பு கொண்டவை. வெளியீட்டு விழாவில் எல்லா நூல்களையும் கவனப் படுத்துவது இயலாத காரியம். எனவே நாள்தோறும் நூல் வெளியீட்டு விழாவினை நடத்தி, அனைத்து நூல்களையும் கவனப்படுத்தும் முயற்சியைக் காலச்சுவடு பதிப்பகம் இந்து ஆண்டுமேற்கொண்டது.

புத்தகக் கண்காட்சியில் காலச்சுவடு பதிப்பக விற்பனை அரங்கிற்குள் ஜனவரி 6 முதல் 15 வரையிலும் தினமும் ஓரிரு நூல்கள் என்ற முறையில் பல நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. நூல்களை வெளியிட்ட ஆளுமைகள், நெருக்கடியான குழுவில் பத்து நிமிடத்திற்குள் நூலை அறிமுகப்படுத்திப் பேசும் சவாலைத் திறம்பட ஏற்றுச் செயல்படுத்தினார்கள். மிக எளிமையாக நடைபெற்ற இந்த விழாக்கள் வெளியீட்டு விழாக்களின் வித்தியாசமான வகைமாதிரியாக விளங்கின.

வெளியீட்டு விழாவின் காட்சிகள் சில இங்கே பதிவாகின்றன.

ஜனவரி 6, மாலதி எம்நீயின் **நீலி** நூலை வெளியிடுபவர் கே.எஸ். சுப்பிரமணியன் பெற்றுக்கொள்பவர் சூ.சு. அருஷாங்கினி

ஜனவரி 8, கரேஞ்சுமார் இந்திரஜித்தின் **மாபெரும் குதாட்டம்** நூலை வெளியிடுபவர் பிரபஞ்சன் பெற்றுக்கொள்பவர் பி.ஏ. திருஷண்

ஜனவரி 8, **பெண் வழிகள்** தொகுப்பு நூலை வெளியிடுபவர் கனிமொழி பெற்றுக்கொள்பவர் பி. கே. பூனிவாசன்

ஜனவரி 9, குவளைக் கண்ணனின் **பிராண** நூலை வெளியிடுபவர் கண்ணன் பெற்றுக்கொள்பவர் கண்ணன்

ஜனவரி 9, டி.என். சண்முகதாரின் **ஒரு தந்தையின் சினை** நூலை வெளியிடுபவர் சண்முகதாரன் பெற்றுக்கொள்பவர் சண்முகதாரன்

ஜனவரி 10, எம்.வி. வெங்கட்ராமின் **வேள்வித்த** நூலை வெளியிடுபவர் வெங்கட்ராமன் பெற்றுக்கொள்பவர் வெங்கட்ராமன்

புத்தகக் கண்காட்சி

ஜனவரி 11, கராலின் **பொலத்தேவு** நூலை வெளியிடுபவர் அசோகமீத்திரன் பெற்றுக்கொள்பவர் ச்ருஷாபிணி

ஜனவரி 11, அசோகமீத்திரனின் **ஓரதன்** நூலை வெளியிடுபவர் திசீப் குமார் பெற்றுக்கொள்பவர் அம்பிகன் குமார்

ஜனவரி 12, திக செல்ஸ்பானின் **ஜீவனம்** நூலை வெளியிடுபவர் வெளி ரங்கராஜன் பெற்றுக்கொள்பவர் தங்கி பசுடன்

ஜனவரி 13, தேவேந்திர பூபதியின் **வெளிக்கூதின் வாசனை** நூலை வெளியிடுபவர் பிரம்மராஜன் பெற்றுக்கொள்பவர் ஆனந்த்

குறிப்பும் புகைப்படங்களும்: அரவிந்தன்

ஜனவரி 13, யவனிகா பூநீராமின் **சொற்கள் உருவாகும் நூலகம்** நூலை வெளியிடுபவர் தினகவதி பெற்றுக்கொள்பவர் அனுபவம் டாலா

ஜனவரி 13, கண்ணனின் **பதிவுகள்** ஆரியும் காலம் நூலை வெளியிடுபவர் அஜிதா பெற்றுக்கொள்பவர் நகர்

ஜனவரி 14, கராலின் **வாயும் கண்களும்** நூலை வெளியிடுபவர் சி. நாராயணன் பெற்றுக்கொள்பவர் வெளி ரங்கராஜன்

ஜனவரி 14, கராலின் **தினையோடை** பிடுபின் நூலை வெளியிடுபவர் சி. நாராயணன் பெற்றுக்கொள்பவர் வெளி ரங்கராஜன்

ஜனவரி 14, பழவை இளவேனலின் **கடகம் வேண்டிய இரவு** நூலை வெளியிடுபவர் யு. அதியமான், பெற்றுக்கொள்பவர் செந்தித்

ஜனவரி 15, ஆ. பெருமானின் **பாதயாத்திரை** நூலை வெளியிடுபவர் யாஸ். ரமணி பெற்றுக்கொள்பவர் தி. மணி

ஜனவரி 15, அம்பிகன் குமாரின் **ஒருக்கி** நூலை வெளியிடுபவர் கே. பாரதி பெற்றுக்கொள்பவர் பெருந்தேவி

Blog

பெண்களுக்கான

முதல்

பிரத்யேக

வலைப்பதிவுச் சேவை

பெண்கள் தங்கள் கருத்துகளை வெளிப்படுத்த ஒரு சிறந்த மேடை தோழி வலைப்பதிவுகள். பல வடிவமைப்பு வசதிகளோடும் சிறப்பு அம்சங்களோடும் கூடிய இலவசச் சேவை இது. தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டு மொழிகளிலும் எழுதலாம் - உங்கள் சொந்த வாழ்க்கை பற்றி, உங்களுக்குப் பிடித்த ஒரு கவிதையைப் பற்றி, நீங்கள் பார்த்த ஒரு சினிமா பற்றி, உங்களுக்குப் பிடித்த உடை பற்றி... எதைப் பற்றியும் எழுதலாம்.

வழங்கும்

தோழி

www.thozhi.com

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்

இன்றைய பெண்ணின்
இணைய இதழ்

எஸ். ஜோதமணியின்
அரசியல் அனுபவங்கள்

கருர் அருகிலுள்ள பெரிய திருமங்கலம் கிராமத்தின் பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சிலர் ஜோதிமணி தன் அரசியல் அனுபவங்களைச் சுவையான தொடராக எழுதுகிறார்.

கனிமொழி
பத்தி

இன்றைய தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழல் பற்றிய கருத்துகளையும் விமர்சனங்களையும் கூர்மையான பார்வையில் முன்வைக்கிறார் கனிமொழி.

டாக்டர் ஜாலினியின்
மனநலவியல் தொடர்

வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்திலிருந்து இன்று வரை பெண்ணினத்தின் நிலை எப்படி இருந்து வந்திருக்கிறது என்று விளக்குகிறார்.

ஒவ்வொரு இஷ்டிலும்

- குடான விவாதம் - வாசகர் பங்கேற்புடன்
- தொழில் வாழ்க்கையில்
- முன்னேற உதவும் கட்டுரைகள்
- குழந்தை வளர்ப்புக்கான
- உதவிக் குறிப்புகள்
- சாதனைப் பெண்களின் நேர்காணல்கள்
- வாசிப்புப் பகுதி
- அழகுக் குறிப்புகள்
- சமையல் குறிப்புகள்
- சினிமா செய்திகள்

உலகின் முதல் 50,000 கலர் பட்டுப் புடவை

“அடேய்யா!
உலகில்
இத்தனை கலர்களா?”

Journal

பட்டில் இதுவரை நீங்கள் பார்த்திராத வண்ணமயமான சாதனை.

ஒரேயொரு பட்டுப் புடவையில் 50,000 கலர்கள் - இன்னும் பெயரிடப்படாதவை சில; இதுவரை பட்டில் பார்க்காதவை பல! RmKVயால் டிசைன் செய்து நெய்யப்பட்ட இந்த அற்புதமான படைப்பின் ஒவ்வொரு பட்டிழையும் பாரம்பரிய சாய முறைகளாலும், எங்களது விஞ்ஞானமயமான சாய ஆலையின் அதிநவீன தொழில்நுட்பத்தாலும் வண்ணமயமான உயிராக்கம் பெற்றுள்ளது.

50,000 கலர்களையும் ஒன்றாக நெய்வதில் நாங்கள் வல்லமை பெற்றிருப்பதால், அரிதான கலர்களில் கூட வியக்க வைக்கும் பட்டுப் புடவைகளை இனி நீங்கள் பெற முடியும்.

RmKV
Unique wedding silks